

ဂရိတ်

မေတ္တာ

တငွေတစ်ကောင်၏
စိတ်တံပိုး

BURMESE
CLASSIC
COM

စာအုပ်အရက်အမှတ် - ၅၀၀၀၀၄၀၆၀၁
 မျက်နှာစာအရက်အမှတ် - ၅၀၀၁၉၇၀၆၀၄
 ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၆၊ ဇွန်လ။
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေစာပေတိုက်
 တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
 ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊

ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာစာနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
 ရွှေပဒေသာအောင်ဆုတံဆိပ်
 အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃ လမ်း၊
 ခိုင်တင်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး - ၇၀၀ ကျပ်

အုပ်စု - ၁၀၀၀ အုပ်

နောင်တော်ကြီး

ကွန်တော်တို့၏ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်တွင် ဓလေ့ထုံးစား၊
 များ၍ ဇနီးမယားတို့သည် ခင်ပွန်းတို့ကို ရိုးကျိုးမပျက်စွာ
 ဆက်ဆံကြရာမှာ ပြစ်ပြီး သားယောက်ျားရေးများအား
 ဆင်မတန် တန်ဖိုးထား မတ်မော့ပျော်လင်ကြရမည် ဖြစ်
 သည်။ လက်ထပ်ထားသော ဇနီးမယားတို့သည် အကယ်၍
 သမီးမိန်းကလေး မွေးဖွားလာလျှင် စွန့်ပစ်ကာ နောက်ထပ်
 သားယောက်ျားရေး မွေးဖွားနိုင်မည် အမျိုးသမီး နောက်
 တစ်ယောက်ကို ထပ်မံ၍ လက်ထပ်ပိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။
 အချစ် သံယောဇဉ်ဟူသည် ထားရှိရန်မလိုဘဲ မိမိတို့၏

တန်ဖိုးထားသော ထုံးတမ်းစဉ်လာတပ်ခုကိုသာ လိုက်နာရန် ပြစ်၏။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရသော် ကျွန်ုပ်တို့၏ မျိုးရိုးခလေ့အရ သားယောက်ျားလေးများသာဦးစားပေးသော သတ်မှတ်ချက်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်၏ ဓက်ထပ်မှုမည့် ဝန်းမယားတို့သည်လည်း ညီအစ်မသုံးယောက်ပင် ပြစ်ရမည်ဟူသော ပညတ်ချက်ကြောင့် သူမတို့တစ်တွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်စွာ ဆုံ့လည်ခဲ့ခြင်းပင် ပြစ်၏။

သို့ဖြစ်မည် ကျွန်တော်၏ညီနှစ်ယောက်ဖြစ်သော နောင်တော်လတ်နှင့် နောင်တော်လေးတို့အား သူမတို့ထံတွင် နှစ်ပြစ်မသွားစေရန် ကြိုးတင်ခဲ့ရပါသည်။

x x x

လင်းရောင်ဖျ

လောကကြီးထဲတွင် မုန်းစရာအကောင်းဆုံးမှာ ယောက်ျားတွေဖြစ်ပြီး၊ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးမှာ ထိုယောက်ျားများမှ ပေးအပ်လာမည့် အချစ်တို့ပင် ဖြစ်၏။ ထိုအထဲတွင် ရှစ်ရာအကောင်းဆုံးမှာ ယောက်ျားတို့နှင့်အတူ တကွ နေထိုင်ရန်သဘောတူခြင်း (၁)၊ လက်ထပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မယုံကြည်ရဆုံးမှာ သူတို့၏ သစ္စာတို့ဖြစ်လေ တာကြောင့် အချုပ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ မိန်းမသားများ လည်း ယောက်ျား အချစ်၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းနှင့် သစ္စာစကား တို့ကို ခပ်ထေးထေးမှပင် ရှောင်ကြဉ်ရပါလိမ့်မည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်နှင့် မိနစ်အနည်းငယ်သာနောက်ကျ ကွာခြားပြီး လူ့လောကထဲရောက်ရှိလာသည့် လတ်လတ်လည်လည် ဖုန်းသစ်တို့တွင် ထိုတွေ့ခေါ်ယူဆချက်များ ရှိမနေတာကြောင့် ကျွန်ုပ်မည် အချိန်တိုင်း နာလိုခဲခက်နဲ့ အခွင့်အရေးကြုံလျှင် ထိုစိတ်ဓာတ်ကို ရိုက်သွင်းရန် ကြိုးစားလှမ်းပမ်းခဲ့လေသည်။

အသန်း(၁)

ကျွန်တော်သည် ကန်ဘောင်ပေါ်တွင် အပြေးတက်ကာ
နှင်းငွေတွေပါသောလေကို ရင်ဖွင့်ပြီး တဝကြီးရှူသွင်းကာ နံနက်
ခင်း ဆောင်းအရက်ကို ခံစားမိချိန်တွင် တော်လေးနှင့် တော်လတ်
တို့က နောက်ပါးစိမှာ ခပ်တိုးတိုး ငွေကျဆဲဖြစ်ပါသည်။

“အမလေးဗျာ... ကိုလတ်... ဟိုမှာကြည့်စမ်း အကြီး
အကျယ် ကြင်နာနေတာဗျ”

“သူတို့က ကျန်းမာရေးအတွက် မဟုတ်ဘူးကွ။ အချစ်
ရေးအတွက် သက္ကရာဇ်ကြီးတွေပါကွာ။ မင်း သွားကြည့်မနေနဲ့။
မင်းပျက်လုံးတွေ အိုရင်ဆင်သွားလိမ့်မယ် ငါ့ညီ”

“ဟာ... အိုရင်တော့ မဆင်နိုင်ပါဘူး... ဘိုကြီးလိုပဲ”

ရေတသိုက်ခွဲတော့မယ် ... ကဲ ချဉ်နော်"

"အေးကွ... မင်းပျက်လုံးထဲမှာ ရေရိပ်တွေ ဆင်လာပြီ"

တူ၍ နောက်တီးနောက်တောက်တွေ ပြောရင်း
နောင်တော်လတ်၏ပျက်ဝန်းအစုံသည် တန်ဘောင်တစ်နေရာဆီ
အရောက် ရုတ်တရက် အသက်ရှူတွေ မိန်းမှားကုန်ကာ နံဘေးမှာ
ရှိ နောင်တော်လေးအား သတိပေးလိုက်တာပါ။

"တော်လေး... ကြည့်စမ်း... တူလှရည်လားကွ။ အဲဒါ
အမြဲများလား"

"ကိုလတ် အမြှာကြီးက သုံးယောက်တောင် ..."

နောင်တော်လေးကလည်း မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများစွာနဲ့
ဧကိန်ရင်း အမြှာဆိုတာ ဆင်တူချွတ်စွပ်နစ်ယောက်သာ ရှိခြင်း
ပါ။ ဘယ်နယ်ကြောင့်များ သုံးယောက်ထိတိကြီး ဖြစ်နေရပါလိမ့်။

တော်လေးသည် မြူနင်းခပ်ဝါးဝါးကြားမှ အဆန်း
ထကြွယ် ဖြစ်နေစဉ် ...

"တော်လေး... အတော်ပဲကွာ... ကွက်တိ... ပွဲသိမ်း"

စွပ် အကြီးကြီးပဲ ... ဂွတ်ရှယ်"

"မာမိ... ဘာလဲ... ကိုလတ်... ဘာလဲ"

"ဟေ့ကောင် သူတို့လည်း သုံးယောက် ... ငါတို့လည်း"

သုံးယောက်"

ဟု ခပ်တိုးတိုးရေခွတ်ကာ ကိုကြီးဆီ အပြေးသွားရင်း

"ကိုကြီး ... ဟိုဘက်ကန်ဘောင်ထောင့်တစ်နေရာကို

ရှုစားလိုက်စမ်းပါ"

နောင်တော်လတ်၏ အမောတကော ဗာန်ပန်ကို ကြည့်

ရေလွန်းစွာနဲ့ ကျွန်တော်က ...

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... မင်းက"

"ဪ ... ခေါင်းနည်းနည်းပဲ ငဲ့လိုက်ပါ"

"ဟုတ်တယ် ... ကိုကြီးရ အဆန်းတကြယ်ပဲဗျ"

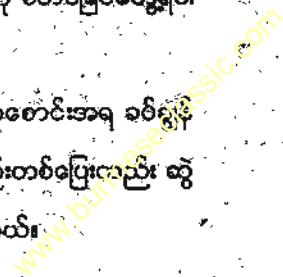
ရုတ်တရက်ကြီး အသအသနီဖြစ်နေတဲ့ ထိုနစ်ယောက်

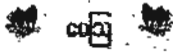
ကြောင့် ကျွန်တော်က နားမလည်နိုင်စွာနဲ့ လှည့်အကြည့်တွင် ခပ်
ဝေးဝေးမှ တူညီသော အရိပ်သဏ္ဍာန်သုံးခုကို စတင်မြင်တွေ့ရပါ
တယ်။

သူမတို့သုံးယောက်သည် ဘေးတစောင်းအရ ခပ်ခွန့်

ချွန်နာတဲတွေ၊ ထူအမ်းတို့နှုတ်ခမ်းတို့က ဖျဉ်းတစ်ပြေးလည်း ဆွဲ

ရလောက်အောင် ထပ်တူထပ်မျှ ကျလှပါတယ်။

တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရှည်သိဆိုဟန်နဲ့အတူ ခပ်တဟု
ရယ်မောခြင်း၊ ဗျက်လုံးအကြည့် ရွေ့လျားပုံကအဝ ဇာတ်တိုက်
ထားသလို ဆင်ဆင်တူလှခြင်းပါ။ အညှိနုရောင်ဆွယ်တာနဲ့
ခပ်ပွင့်ဘောင်ဆီဆွတ်ဆွတ်တို့သည် သူမတို့၏ တူညီမှုကို ပုံမှီ
ပေးသလောက်။

သူမတို့တစ်တွေတွင် ကွဲခွဲလျက်မှာ မတူညီသော
ဆံပင်ပုံစံတို့ဝင်း

“ကိုကြီး...ကိုကြီး”

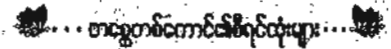
“ဘာလဲကွ”

“တော်ပါသေးရဲ့... ဟိုဆုံးယောက် ပိညာဉ်များ နှုတ်
လွှာသလားလို့”

“တော်စမ်းပါ... တော်လတ်ရာ”

တော်လတ်သည် ကျွန်တော်၏မုင်သက်မှုကို အမိအရ
ဖမ်းနှိပ်လေဟန်နဲ့ ရယ်ကျဲကျဲ ဖြစ်နေပါကယ်။ တော်လေးက
ဆံပင်ပျော့စင်းစင်းတွေကို ခါယမ်းရင်း...

“သူတို့လည်း ညီအစ်မသုံးယောက်နော် ကိုကြီး၊ တော်
လေးတို့ စိတ်ကူး လေ့သင့်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူက အကြီး၊ အလတ်
အငယ်လည်းကွ”

“ကျွန်တော် အထင်တော့ ကြေးနီရောင်တိုတစ်လှည့်
ရှည်တစ်ခါ ဆံပင်နဲ့ကောင်မလေးက အငယ်ဖြစ်မှာ၊ ကျွန်တော်
တာလည်း ဆံပင်ရှည်တယ်လေ... အဟဲ့”

“ဒါဆို အလတ်လေးက နားရွက်ဖျားထိ ခပ်ကုပ်ကုပ်
ဆံပင်ပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်မှာ”

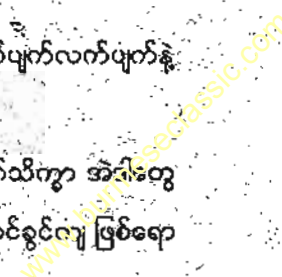
“ဟာ...ဟာ ကိုကြီးတော့ ကောက်ကွေးတွန့်ဖောင်းနေ
တဲ့ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ပေါ့”

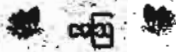
“ဟာ...ဒီနစ်ကောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“ကိုကြီးကလည်း... သူတို့ကလည်း ညီအစ်မလေး၊
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ အံဝင်တယ်၊ ဒါမျိုးက ရှားပါး
စွာ တိုက်ဆိုင်ခြင်းနော်”

ကျွန်တော်တော့ တော်လတ်အား စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့
ထေးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“သူတို့ရဲမျိုးရိုး၊ အရည်အချင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာ အဲဒါတွေ
ဖို့သေးတယ်လေကွာ၊ ညီအစ်မဖြစ်တိုင်း အံဝင်ခွင့်လျှာ ဖြစ်ရာ

လား၊ တော်လတ်ရာ”

နောင်တော်လတ်သည် မလွန်ဆန်ရိက္ခာ နာခံရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ထိုသုံးယောက်နဲ့ တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံရုံစမ်း မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိပါတယ်။ တော်လေးပါ သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထောက်ခံမည်ဟူသော အတွေးနဲ့အတူ လှမ်းအကြည့်တွင် ...

တော်လေးသည် ကိုလတ်၏အကြည့်ကို နားလည်စွာနဲ့ လက်ခံတစ်ဖက်ကို ပြန်ပေးလျှင် ကိုလတ်က သူ့လက်တစ်ဖက် ကို အလျင်အမြန် ထည့်ကာ တစ်ဆက်တည်း ကိုကြီးလက်ကိုပါ ဆွဲယူလိုက်မိသည်။

“မင်းတို့အကြောင်း ငါ မသိရင်ခက်မယ်နော် ...။ ဣန္ဒြေ ကို မရဘူး၊ ဆတ်စလူးကို ဖြစ်နေတာပဲ။ ကဲ ... ပြန်မယ် ပြန်မယ်”

“နေမိဦး ကိုကြီးရာ”

သိပြိုင်ထွက်လာတဲ့ တားမြစ်သံကို ကျွန်တော် လျစ်လျူ ရှုရှင်း ဦးဆောင်ပြီး ထွက်လာရုံ၏။ ဒေသချာသည်တော့ သူမတို့ သုံးယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ဘဝထဲ ဝင်ရောက်ဆွဲခေါ်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းရမည်ပြီတည်း။

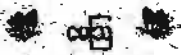
“ဒီလောကကြီးထဲမှာ ယောက်ျားနှစ်မျိုးနှစ်စားပဲ ရှိ တယ်။ တစ်မျိုးက ဖမ်းဆွဲပိတ်တည်းမရတဲ့ အချစ်ဆိုတာကြီးကို တိုးတွယ်ပြီး မိန်းမတွေကိုပါ နှစ်မြှုပ်လိုက်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးရယ်။ နောက်တစ်မျိုးက ပကာသနတွေ ဂုဏ်တွေကို မက်မောပြီး အချစ် ဆိုတဲ့ အရိပ်မည်းမည်းကြီးနဲ့ ဝှံ့အုပ်ချင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးရယ်။ ကဲ နင်တို့ ရွေးစမ်း ... ဘယ်လိုဟာမျိုးမှ ရွေးလို့မရတဲ့အဖြစ်”

“ဒါပေမယ့် ဈရာ . . . လောကကြီးထဲမှာ အချစ်စစ်ဆို ထာမျိုးရော မရှိဘူးလား။

“နင် အိုဒါမျိုးရှာလို့ကတော့ နင် အိုပြီးသေသွားလိမ့် မယ် လည်း။ တစ်သက်လုံး တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ စကားထဲက ဇာတိ တွေ ပြမနေနဲ့။ နင်တို့တွေကလေ မိနပ်လေးခြားပြီးမွေးတဲ့ ငါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မတူရတာလဲ”

ကျွန်မသည် စိတ်တိုတိုနဲ့ ကုန်းအော်ဝပ်ပြီး ဒေါသတွေ စာလိပ်ပြီးတလိပ် ထက်လာရပါတယ်။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တခြား တစ်ယောက်ဆီက အကောင်းဆုံးတွေကို မပျော်လင့်ခြင်းသည် အိပ်မက် မက်ခြင်းပါပဲ။

“စိတ်ဓာတ်က အာစားပဲ”

“ဇွန်းသစ်နော်... ဝါကို လာမခွင့်နဲ့ ငါ နောက်ဆုံး ပြောမယ်။ လက်လတ်လည်ရော ဇွန်းသစ်စရော ယောက်ျားတွေနဲ့ ကင်းကင်းနေနဲ့ အချိန်တန်တဲ့တစ်နေ့ သင့်တော်တဲ့လူနဲ့ ငါ နေရာ ရှေ့ပေးမယ်။ အဲဒါ ငါဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

“အို... တို့တော့ တစ်ကိုယ်လည်း အပျိုကြီးပဲ လုပ်ရမလား”

“ဇွန်သစ်တော်မယ်လူဆို ဒီတစ်ဆက်မဆင်ဘူး လည်ရေ... အဟိ”

ဇွန်းသစ်နဲ့ လည်တို့သည် ရွတ်နောက်နောက် ပြောရင်း ဇွန်အနားကလစ်ခွာဖို့ မျက်ရိပ်ပြရပါပြီ။ ဇွန်တစ်ယောက်ဟာ ဖေဖေကို နှာကြည်းဝုန်းတီးတာနဲ့ပဲ ဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းကျုံး ရမ်းတတ်တာပါ။

သို့ပေမယ့် ဇွန်ကို အပြစ်တင်၍လည်း မရချေ။ ဇွန်သည် သမီးဦးဖြစ်၍ ဆိုးဝါးခါးသက်တဲ့ ဖေဖေအကြောင်းကို မေမေ၏ ရင်ဖွင့်ဖော်အဖြစ် ရပ်တည်လာခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင်။

အကဲပဲဖြစ်ဖြစ် သူမတို့နှစ်ဦးစလုံးကတော့ ကိုယ့်ထက် (၅)မိနစ် (၁၀)မိနစ် ပိုကြီးတဲ့ ဖျစ် စကားကို နာခံချစ်စိတ် အချစ်

“အို... တို့တော့ တစ်ကိုယ်လည်း အပျိုကြီးပဲ လုပ်ရမလား”

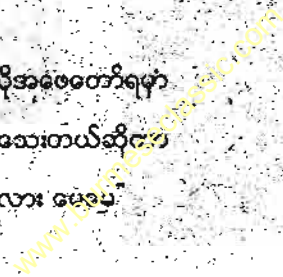
“မေမေ့သမီးနှစ်ယောက် ပြေးပြီတွေ့လား။ တကယ် မရှိတဲ့အရာကို ရှာချင်နေတာ”

“အကြီးမရယ်... သမီးလောက်တော့လည်း ဘယ်ပြင်းထန်ပါ့မလဲ။ အမြှာဆိုတာ ရှစ်ချင်းချွတ်စွပ်ပေမယ့် စိတ်ချင်း ဆင်တူဖို့က အရှားသားလေ။ အချိန်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း မေမေ... ဇွန်နဲ့နေသရွေ့ ဖေဖေလိုလူမျိုး သယ်တော့မှ မပေးစားရဘူး။ လက်ရှိအိမ်ထောင်ကို စွန့်ပြီး ချောက်အိမ်ထောင်ပြုရတဲ့ယောက်ျား။ လိုသမျှငွေကို လက်ဝါးဖြန့်ပြီး သူ့နောက်အိမ်ထောင်အတွက်ပါ တောင်းခံနေတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ဇွန် နာတယ် ဖေဖေ”

“ရေ ဒေ့တော့ ကြီးကျန်တော့မယ် လင်းရောင်ဇွန်... အဲဒါ အဖေဟဲ့”

“အဖေမမည်တဲ့ အဖေမျိုး ဇွန် ဘယ်လိုအဖေတော်ရမှာလဲ ဖေဖေ။ ဝုချိန်ထိ ငါ့မှာ သမီးသုံးယောက်ရှိသေးတယ်ဆိုတာကို အသိအမှတ်ပြုနိုင်တဲ့လူဟာ ဇွန် အဖေတို့လား မေမေ”

တူညီလာက ရင်နှုတ်အောင် နာကျင်နေမှုတွေကို တင်းတင်းတိုက်တိုက် ဖျတ်ဖျတ်ကို လည်လာပိပါတယ်။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ငေးရပ်ပေါ်မှာ အခြားကလေးသုံးယောက် မွေးဖွားပြီးစမိန်းမတစ်ဦးသည် ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ဇောက်ပြန်လိမ်ညာမှုကြီးကို သိလိုက်ချိန် မည်ပျန်နိုင်ရည်ရှိမှာတဲ့တုန်း။

ကလေးသုံးယောက်ကို ရှမ်းကန်ကျွန်းပွေးရင်း လောကကြီးကို ကျားတန်တန်ထားရတဲ့ကာလတွေမှာ နာကြည်းဝမ်းနည်းစိတ်ဓါတ် ပြည့်မောက်နေမယ့် မိန်းမသားတစ်ဦးပဲကို မြင်ကြည့်စမ်းပါ။

တကယ်တမ်း အခြေကျအနည်ထိုင်ကာ တင့်တယ်လာချိန်မှာ နောက်အိမ်ထောင်အတွက် ထောက်ပံ့စရိတ်တောင်းခံတဲ့ ဖေဖေဇေလို့ လူစားမျိုးကို ကျွန်မကမှ မနာကြည်းလျှင် က... လင်းရောင်ဖျ မပီသတော့ဘူးဖြစ်ပေတော့မှာပေါ့။

အလင်းရောင်ဖျဖျလေး လာတဲ့အချိန်မှာ သမီးကို မွေးခဲ့တာမို့ လင်းရောင်ဖျပေါ့။ နောက် (၅)မိနစ်ခြားမှာ အလတ်လည်ဖြစ်၊ အလယ်လူလည်း ဖြစ်တာကြောင့် လတ်လတ်လည်

နောက်(၅)မိနစ်ခြားမှ အရက်ဖျန်းစ မွေးခဲ့တဲ့ ဖျန်းသစ်စပေါ့

ဟူ၍ အတိတ်ကိုပြောပြတိုင်း အဖေဆိုတဲ့ အရိပ်နာမတ ပျောက်ကွယ်ပုန်းလျှိုးနေခဲ့တာ မေမေမျက်ရည်တွေ၊ အားငယ်မှုတွေက ကျွန်မအတွက် နာကြည်းစရာ ပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းပါ။

ဤသို့ လင်းရောင်ဖျကား ကမ္ဘာပေါ်ရှိ သက်ရှိယောက်ျားအားလုံးကို မုန်းတီးရှုရှာခြင်းဖြင့် အသက်ရှင်ခဲ့ရသူပင်တည်း။

www.burmeseclassic.com

လင်းရောင်ချ

လှသားတစ်ယောက်အား . . .

အညွန့်တုံ့သွားအောင် . . .

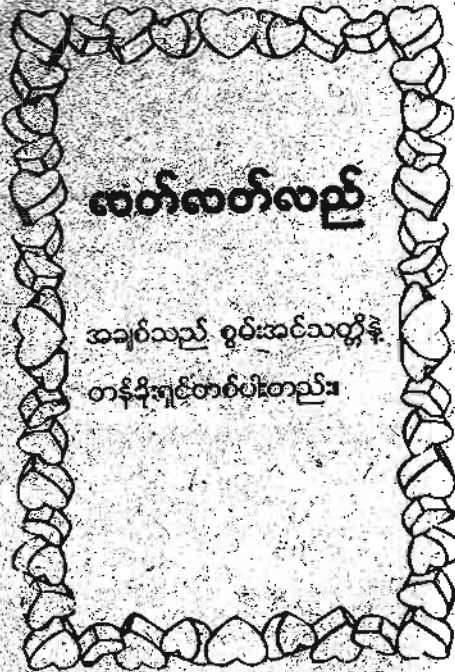
စိတ်ကူးယဉ်တတ်လာအောင် . . .

မိမိအားထားချင်အောင် . . .

ပြုစားစားပေးပေးသည်

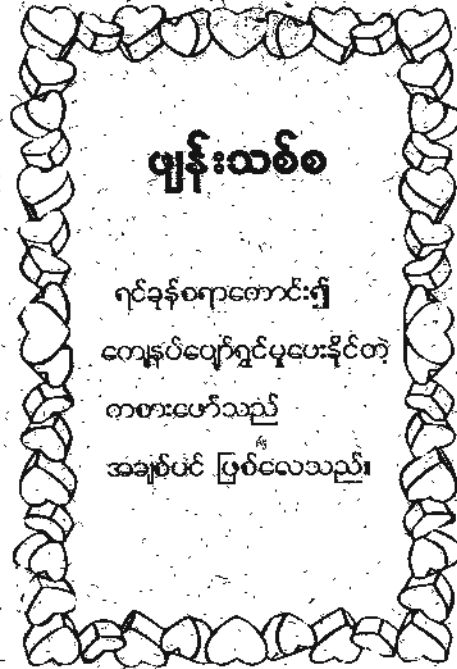
ချစ်ခြင်းတစ္ဆေတစ်တောင်ပင်

ပြင်၏

တော်လှန်ရေး

အချစ်သည် စွမ်းအင်သတ္တိနှင့်
 တန်ဖိုးရှင်တစ်ပါးတည်း။

ဗျန်းသစ်စ

ရင်ခုန်စရာတောင်း၍
 တော့နှုပ်လျော်ရှင်မှပေးနိုင်တဲ့
 စာစားဖော်သည်
 အချစ်ပင် ပြုလေသည်။

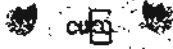
အသံ(၂)

“ဟဲ့...လည်...လာ မြန်မြန်...ဒီဘက်ကို”
 ဖျန်းသစ်သည် ရှေ့မှ ဝိုက်ဝိုက်စိုက်နဲ့ ကားဆီမာရသွန်
 လှုပ်နေတဲ့ ဖျာလှေတွင် လည်ကို ဆွဲ၍ နီးစပ်ရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်
 ထဲ ပြေးဝင်ရန် ကြံစည်မိခြင်းပါ။

“ဖျန်းသစ် ဘာလုပ်မလို့လဲ... ကားနာပဲ ရောက်တော့
 မယ်ဥစ္စာ”

“လာစမ်းပါဟာ... ဖျာကိုနောက်မလို့ ငါတို့ ပါမလာတာ
 တွေ့ရင် ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာလိမ့်မယ်... ကြည့်နေ”

“နင်တာလေ”

အမယ် ... ဘာနှင့်ဟာလေလဲ၊ နင်ရော အဲလိုလုပ်ရ
တာ မပျော်လို့လား။

“ပျော်တာပေါ့ဟဲ့ ... ဟီ ... ဟီ ... မြန်မြန်လုပ် ဖျ
ကာနားရောက်နေပြီဟဲ့”

သူမတို့နှစ်ယောက်က အလောသုံးဆယ်နဲ့ ဆိုင်ထဲ
အဝင်တွင် အဖြစ်အပျက်က စခဲ့ခြင်းပင်။ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်
လုပ်ကာ ဆိုင်ဝအရောက် တရားထိုးပြေးဝင်မှုကြောင့် ...

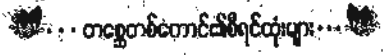
“အင့် ... အောင်မယ်လေးဗျာ”

ဟူသော အဆံ့ရှင်ရှင်နဲ့အတူ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ရင်
အုံနှင့် သူမဦးခေါင်းသည် ဒုတိယနဲ့ တိုက်မိခြင်းပင်။ ဖျန်းသစ်သည်
လည်အား လက်တွဲထားတာမို့ လည်သည်လည်း ဝင်တိုက်မိပုံရ
ပါသည်။

“အား ... လာ ... လာ ... သေပဲပြီ”

လည်ထဲမှ ဆိုအသံကို ကြားရချိန်မှာ ဖျန်းသစ်သည်
ရှေ့မှလူကို ဖျတ်ဆို မော့အကြည့် ...

အိုကွယ် ... ခပ်ဝဲဝဲကျဆင်းနေတဲ့ နက်ပြောင်စိုလက်

စုနုတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးကော့ကော့လေးတွေ၊ အထူးခြားဆုံးက ရင်းနှီး
နှစ်လိုမှုတွေ ပျော်ဝင်လှစုံနေတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံပင်တည်း။

“ဘောရီး ...”

ဖျန်းသစ်ထံမှ ထိုသို့ ခြောက်ကပ်စွာထွက်ပေါ်လာတဲ့
အသံကြားမှ လည်သည် သတိပြန်ဝင်လာရပါတယ်။ ဘုရားရေ
လည်ဟာ ညှို့ဇာတ်အပြည့်နဲ့ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ကျောက်ရစ်တစ်
ရွက်လိုပဲ နစ်ပျောသွားရခြင်းမို့ ရှက်စွယ်ဖြစ်ရပ်ပင်တည်း။ လည်
သည် ရုတ်တရက်ကြီး သတိပြန်ဝင်လာတာ ...

“ရင်တို့ပစ္စည်းတွေ ကျကုန်ပြီ ... လည် ပြန်ကောက်
ဝေးပါမယ်”

“ဟာ ... မဟုတ်တာဗျာ ... ရပါတယ်”

“လည်ကြောင့် ဖြစ်တာပဲ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ပြီး လည်က ငုံ့ပြီးကောက်ဟန်
အပြင်တွင် ...

“လတ်လတ်လည် ... ဖျန်းသစ်စ”

အေးခဲပြီး တိုးရကာ အဝမ်းရောင်လွှမ်းမြဲတဲ့ ထိုအသံကို

လောကီလောကီလောကီ... သစ်တင်းတင်း ဆွဲကာ ဝန်းဆို ထိုလူ
နှစ်ယောက်ကြားက တိုးဆွဲဝင်ရောက်ကာ Mini Market ထဲ ပြေး
ဝင်ဝန်းလျှိုးရပါတယ်။

ထိုဝန်းလျှိုးမှုသည် တခက်ပဲဖြစ်ရပြီး အိမ်အရောက်မှ
ဖျက်ဆုပုဂ္ဂိုလ် ခေါင်းပွဲခံရတော့တာပါပဲ။

“ငါ အကုန်မြင်တယ်။ ကမေ့တမော ကြည့်နေပုံများ
ဘေးကနေ ပိတ်တီးချင်စရာ။ နေစမ်းစပါး အဲဒီနှစ်ယောက်ကို
တွေ့တာနဲ့ နင်တို့က ဆိုင်ထဲ ခိုးဝင်ရလောက်အောင် ဘာတွေ
လဲ... ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး ဗျာ... ငါက နင့်ကို ပုန်းတာ”

“ဟဲ့ လမ်းမကြီးမှာ တူတူပုန်းတင်း ကစားရအောင် နင်
တို့တွေက ကလေးနပ်ချောတွေလောင်းလား။ ဖျန်းသစ် ဝန်းစရာ
ဘာမှ မရှိဘူး။ Reason ကလည်း အစိပွယ်ပဲ”

“ဖျရယ်... နင်ကလည်း ဖျန်းသစ်အကြောင်း မသိတဲ့
အတိုင်းပဲ။ သူက အမြဲတမ်း အဲလို ပုန်းချင်စိတ် အမြဲရှိတဲ့ဥစ္စာ၊
ခုတာက မတော်တဆပေါ့”

“မတော်တဆကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်ရည်တွေပျော်

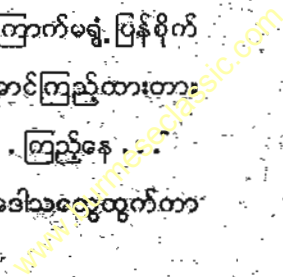
နေပုံပါပဲ”

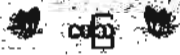
ကျွန်မသည် ခုထိ ဒေါသသွေးတွေ ဆူပွက်နေတာ
အမှန်ပါ။ ဒီလောက်သွားလေရာ တပူးတွဲတွဲရှိနေတာတောင် ဒီ
မိန်းမနှစ်ယောက်သည် အလစ်ဖမ်းချုပ်တဲ့အဖြစ် ဘယ်လောက်
ဆိုးဝါးလိုက်ပါသလဲ။

ဒီလောက်ျားတွေရဲ့အကြည့် ထပ်မက်မောတဲ့ အကြည့်
တွေကို လက်ခံရရှိမယ့်အစား ခွေးစာကောင်ရဲ့ မာန်ဖီကိုက်ခဲမှု
ကို ခံစားလိုပါတယ်။ တကယ်တမ်း ဖျန်းသစ်နဲ့လည်တို့သည် ထို
အကြည့်တွေကိုပဲ မိန်းမူးသွားမှာကို စိုးရိမ်ရပြန်ပါတယ်...။

“နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး အဲအကြည့်တွေကို အိမ်မက်
မက်မနေနဲ့။ နင်တို့ ကျိုးပွဲကန်းနေရင် ဒင်းတို့က တမေ့တမော
ကြည့်ဖို့ မပြောနဲ့ သူတို့အကြည့် ဖြူတစ်ပုံတောင် ရွေးလာမှာ
မဟုတ်ဘူး။ အလကားကောင်တွေ ရုပ်ကိုက ပြီတီတီနဲ့... ငါက
ဒေါသနဲ့ စိုက်ကြည့်တာကို ဒင်းတို့က မကြောက်မရွံ့ ပြန်စိုက်
ကြည့်ရဲသေးတယ်။ ဒင်းတို့ကို မှတ်မိအောင်ကြည့်ထားတား
နှောက်တစ်ခါဆို ကားနဲ့ဝင်တိုက်ပစ်မယ်... ကြည့်နေ...”

ဖျန်းသစ်နဲ့ လည်တို့သည် ဒေါသတွေထွက်တာ

တတွတ်တွတ်နဲ့ ဆီမန်းမန်းသလို ရေရွတ်နေသော ဖျက်ကြည့်ကာ၊ တဟိဟိနဲ့ ကျိတ်ရှယ်မိပါတယ်။

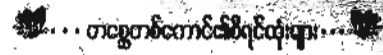
ရယ်သံကြောင့် ဖျူ ဖျူနဲ့ပန်းသည် ဝုန်းခနဲ ရွှေလာကာ နှစ်တို့လည်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေ။ နောက်တစ်ခါကျ ရင် နှပ်တို့ပါ ထည့်တိုက်ပစ်မယ်”

ဟူသော ခြိမ်းခြောက်စကားကို ကြောက်ရွံ့ဟန်နဲ့ ငြိမ်သက်နေလျှင် ဖျူသည် စူးရှပြင်းထန်တဲ့ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးပစ်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါတယ်။

နှစ်ဦးတည်းကျန်ခဲ့တဲ့ လည်နဲ့ ဖျန်းသစ်တို့သည် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်၍ တစ်ခါနဲ့ရယ်ချလိုက်ပြီး လည်က ခုတင်ပေါ် ကန်လန်လှဲချ၍ . . .

“ရင်တွေဝုန်းနေသလိုပဲ . . . ပါးစုံဖောင်းဖောင်းလေးနဲ့၊ ကလေးလေးကျနေတာပဲ ဖျန်းသစ်ရယ်။ ငါ ဝင်တိုက်တာ အရှိန်တော်တော်ပြင်းတာဟဲ့။ သူ့လက်ထဲကပစ္စည်းတွေ အကုန်ကျ ကုန်တာ ပြန်တောင် မကောက်ပေးချဘူး”

“အမလေး . . . လည်။ နင်း အဲလိုဖြစ်နေပုံကို ဖျူသာ သိရင် ဝမ်းကြပ်ရမယ်နော်။ နားထဲကို ဝှံ့အတွဲလိုက်ကြမှာ”

“ဒေါ်ဖျန်းသစ်ရယ် . . . ညည်းကလည်း အမှတ်ကို တစ်ပြီးယူနော်။ ညည်း တွေဝေမိန်းပူးနေတာ ကျုပ်က မမြင်တာကျလို့”

“ဟေ့ အစ်မ အမှတ်ပလုတ်ရဲ့ ကျုပ်က ဆံပင်လေးကို ကြိုက်လို့ပါနော်”

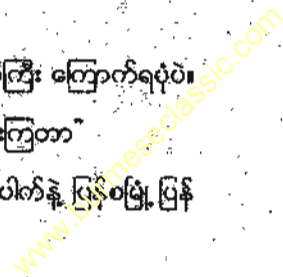
“ဒါပေါ့ ခုတော့ ဆံပင်ပေါ့။ နောက်များတော့လည်း တစ်မျိုးတိုးလို့ . . .”

သူမ စတားမဆုံးခင်မှာပဲ ဖျန်းသစ်ထံမှ ခိုးခိုးခစ်ခစ်နဲ့ မဆုံးနိုင်သောရယ်သံတို့နှင့်အတူ ဖမ်းစားမှုတစ်ခုအောက်တွင် မြူးတူးနေပြီးတည်း။

x x x

“အကြည့်က မီးစွင့်ပြီး ကိုကြီးရဲ့ တောက်ကလိမ်က ခူးရှပြင်းထန်လွန်းတယ်ဗျ”

“ဟိုနှစ်ယောက်ကလည်း အတော်ကြီး ကြောက်ရမဲ့ပဲ။ နော် . . . တော်လေး။ ဝုန်းဆို ထိုးပြီး ဝင်သွားကြတာ” ကျန်တော်က တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ပြန်စမြဲ ပြန်

နေတဲ့ နှစ်ယောက်ကို ခပ်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ...

“မင်းတို့ ဘာမှ မမြော့ဖြစ်လိုက်ဘူးပေါ့”

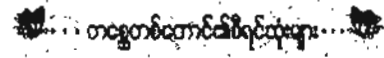
“ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြောမလဲ ကိုကြီးရဲ့ ဒီနေ့မှ ပြန်တွေ့တာ၊ ပြီးတော့ ခဏလေး...။ အဲဒီ ကိုလတ်ကလည်း ငေးမောနေတာပဲ”

“ဟေ့ကောင် လဒ်ရဲ့ မင်းလည်း ငေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျီးကန်း၊ အိမ်ပြောင်ရဲ့ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို လိုက်ကြည့်ခဲ့တယ်ဗျာ၊ အိမ်လေးက တစ်ထိပ်တိုက်ပြားပြားလေး၊ ကိုကြီးရဲ့ ကောက်ကလိပ်မက ဒေါသတွေ ထွက်နေပုံပဲ”

“ဟုတ်ပဲ ငါ့ကို ဆောင့်ပိတ်တာ... အကျယ်ကြီးပဲ၊ သူက အာဇာနည်ပုံရတယ် ကိုကြီးရဲ့ ကိုကြီးနဲ့ သူ OK ရင် ကျွန်တော်တို့ပါ ငြိမ်းပဲ၊ ကိုလတ် ဟုတ်တယ်လေး”

ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် ဟုတ်နေတဲ့ တော်လတ်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး သူတို့တစ်တွေနှုတ်ဖျားက ကောက်ကလိပ်မကို အတော်ကြီးစိတ်ဝင်စားလာရပါတယ်။

သာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စတစ်ခုကို သူမဟာ ထိုမျှအထိ ပေါက်ကွဲပြနေစရာမလိုပါ။ ကျွန်နှစ်ယောက်ကလည်း ကြောက်ရွံ့

ထိတ်လန့်နေစရာ မလိုပါ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဟိုကောင်မလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားပြီပေါ့”

“ဝင်စားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးရဲ့ ကောက်ကလိပ်ကြောင့်”

“တော်စမ်းပါ တော်လတ်ရာ... ကောက်ကလိပ်ဆိုတာ ကြီး ကြားရရနဲ့ နားထဲမှာ ယားကျိကျိနဲ့...။ သူ့ဆပင်ကြီးက ထီကောင်တွေလိုပဲ အသည်းယားလွန်းလို့ပါ”

ကျွန်တော်ရဲ့ ရှုံ့မှဲ့စကားအဆုံးမှာ ကျွန်နှစ်ကောင်က နှုတ်ထိုးခွက်လန်ရယ်မောပြီး တော်လေးက...

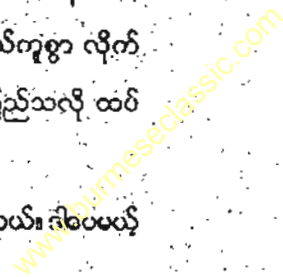
“ကိုကြီးနဲ့ အဆင်ပြေတဲ့နေ့ကျရင် ညှပ်ခိုင်းပေါ့ဗျာ”

“မင်းတို့ပဲ အရင် အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားကြ၊ မင်းတို့အိတ်က ဝီးစိမ်းပြရင် ကျွန်တို့အပိုင်း ငါ့စီစဉ်ပေးမယ်”

“ဟာ... ကိုကြီး... တကယ်... တကယ်နော်”
နောင်တော်လတ်ဟာ ကိုကြီးထံမှ လွယ်ကူစွာ လိုက်

ကျွန်ုပ်တို့ပါမလားဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် မယုံကြည်သလို ထပ်မံစိတ်ဝင်စား

“ဪ... ဒါက နောက်စရာလားကွ တကယ်၊ ဒါပေမယ့်

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ဒူးထောက်ပြီး တောင်းတဲ့နည်းက လွဲလို့ ကျန်တဲ့နည်း အကုန်သုံးလို့ရတယ်

“ဒါမှ နောင်တော်ကြီးကွ”

ဟု သံပြိုင်အောင်ကာ ကျွန်တော့်ပါးကို တရွတ်ရွတ်နဲ့ ဖက်နမ်းနေကြတာမို့ တွန်းထိုးဖယ်ထုတ်ရင်း...

“ဟာ... တော်ပြီကွ၊ ဘာကောင်တွေမှန်း မသိဘူး... ဝါ...”

ကျွန်တော် ပြေးထွက်ရင်းဆိုလျှင် တော်လတ်က ပြုံးစေ မျက်နှာပေးနှင့် မျက်လုံးတို့ကို မှေးစင်ကာ...

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ နမ်းတာ ဘယ်

တြိကတော့မလဲ... ဟံ... ဟံ”

“တောက်ကလိမ်မရဲ့... အ... နမ်း... ကို... ပဲ”

“ဟေ့ကောင်”

ဟူ၍ ကျွန်တော်က အော်ရင်း နောက်မှ လက်သီးရွယ်ပြီး လိုက်လျှင် တော်လတ်တို့နှစ်ဦးက ပြေးလွှားရင်း ဆိုစာတွေ နဲ့ လမ်းပိတ်လိုက်၊ စစ်ယောက်က နောက်မှ အလစ်ဝင်ကလိထိုး လိုက်၊ ရှောင်လိုက်တိမ်းလိုက်နှင့် ညှိခန်းတစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်

ပွတ်လောရိုက်ကုန်ပါတယ်။

ကိုကြီးဆီမှ တရားဝင်ခွင့်ပြုချက်ရပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ နောင်တော်လတ်တို့ စတင် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြခြင်းပါ။ သူမတို့ သုံးယောက်ဟာ 3 Sisters ဟု အမည်ရသော မိန်းမအသုံးအဆောင်တွေ အတွင်းခံပစ္စည်းတွေ ရောင်းချသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဖွင့်လှစ်ထားကြပြီး၊ အစဉ်အမြဲ သုံးယောက်စလုံး တပူးတွဲတွဲရှိနေခြင်းကြောင့် တော်လတ်နဲ့ တော်လေးမှာ ခပ်ဝေးဝေးမှ စောင့်ကြည့်ရသည့်အဆင့်။ ဖုန်းနံပါယ်စုံစမ်းရသည့်အဆင့်ထက် မပိုနိုင်ပါ။

နောက်ဆုံးမတော့ သူတို့နှစ်ယောက်၏အခတ်အခဲကို ကိုကြီးထံ တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။ ကိုကြီးထံမှ...

“ညံ့ပါကွာ... ငါ့ညီတွေလုပ်ဖို့တောင် မကောင်းဘူး။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပိုးပန်းတာ ဒီလောက်ထိပဲ ဒုက္ခရောက်လာလားကွ။ မင်-တို့ကလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိမ်ငယ်နေတာလား။ ဘာတွေတုန်း... ငတိုးတွေ၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်ရဲ့ သူတို့တစ်တွေဟာ ဘာတွေမို့လို့တုန်း။ ဇာ ငါ့ကို ပြောကြစမ်း”

စသည်ဖြင့် အပြစ်တင်တန်းကြီးကို ရေါင်းပုံနာခံပြီး

“ကိုကြီးရဲ့ ကောက်ကလိမ်မက အနားမှာ အပြိုရှိနေတာ ကိုး...”

“တော်လေးရာ သူ့ ရှိတော့ရာ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းကောင် မလေး သိသာအောင် လှုပ်မယ့်နည်းလမ်းတွေ တစ်ဝုံကြီးပါကွာ။ ကားမုန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုင်မဖွင့်ခင် တံခါးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖျန်းသစ်စ ကို ချစ်တယ်ဆိုပြီး ရေးပေါ့။ ခုဟာက ဟိုတစ်ဘက်ကတောင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မုတ်မိပါ့မလားတောင် မသေချာဘူး။ မင်း တို့လုပ်ပုံက...”

“ကိုကြီး မသိလို့နော် . . .။ အဲဒီ ကောက်ကလိမ်မက အင်မတန်ကို ထက်မြက်တာ။ ပြီးတော့ သူ့မှာ အချိန်အဝါတစ်မျိုး ရှိနေသလိုပဲ။ သူ့စက်ကွင်းက ကြီးမားကျယ်ပြန့်တာမျိုး။ ကျွန်တော် တို့ အနားတောင် မသိရဘူး။”

ကျွန်တော့်မှာ တော်လတ်ရဲ့စကားကြောင့် အင်မတန် အံ့ဩတွေဝေသွားရပါတယ်။ ထက်မြက်တဲ့ အချိန်အဝါရဲ့တံ့ မိန်းမ။ ထိုမိန်းမမျိုး ကျွန်တော် မွေးဖွားကြီးပြင်းရာ ပတ်ဝန်းကျင် မှာ မတွေ့ဘူးတာ အမှန်ပါ။

ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်က မိန်းမတွေသည် အထူး သဖြင့် မေမေအပါအဝင် အားလုံးသည် ဖာန်ဟနကင်းစင်၊ ထက် မြက်မှု အချိန်အဝါမရှိတဲ့ ရိုကျိုးသိပ်မွေတဲ့ ဖန်းမယားမိခင်တွေ သာ ဖြစ်ပါတယ်။

တော်လတ်ရဲ့ ထူးဆန်းသောစကားတို့ကြောင့် ကျွန် တော်သည် သက်တမ်းတစ်လျှောက် မကြုံဘူးတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ကို လေ့လာရန် တစ်ညနေ၌ သူမတို့အိမ်လေးကို မြင်သာ ရာနေရာတွင် ကားရပ်ပြီး မှန်ပြောင်းတစ်လက်နဲ့ ကြည့်ရှုနေရပါ ပြီ။

“ဟော ကိုကြီး . . . အိမ်ထဲကထွက်လာပြီ။ ဖျန်းသစ်စ ထွက်လာပြီ။”

“မင်းက ပါးစပ်ကပဲ အော် . . .။ ခုန်ဆွဲဆွဲလုပ်မနေနဲ့၊ ကားခေါင်မိုးပြားမယ် ငါ့ လတ်လတ်လည် ထွက်လာရှင်း ပေးဦး။”

နောင်တော်လတ်က ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး ရောက်တဲ့ အချိန်ကတည်းက သူ့ရည်းမဲ့ ကြည့်နေတဲ့ တော်လေးကို စိတ်သို့ တောင်းစွာ ပိတ်ဖောက်ပစ်လိုက်စဉ် တော်လေးသည် ဂရုမပြု အားဘဲ . . .။

“ကိုကြီး ကောက်ကလိမ်ထွက်လာပြီ။ ဂါဝန်ကြီးနဲ့ဗျာ
ဟာ...ဟာ...ရော...ရော”

ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်လက်ထဲ မှန်ပြောင်းကြီး ထိုးထည့်
ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က မှန်အဝိုင်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှ ပေါ်
လာတဲ့ သူပုံရိပ်ကို လှမ်းစေးချိန်တွင် သူမသည် သံရံဝိုင်းတွေ
စီချထားတဲ့ စားပွဲမှာဝင်ထိုင်ပြီး တစ်ခုခုကို ဟက်ဟက်ပက်ပတ်
ရယ်မောနေပုံပါ။

သူမထံတွင် ဖော်ပြလိုပရတဲ့ အရောင်အစိတစ်မျိုး ဖြာ
ထွက်နေပြီး၊ စွဲမက်ဖွယ်အပြုအမူများကို ပိုင်ဆိုင်တာ အမှန်ပါပဲ။

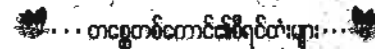
“ကိုကြီး... ကိုကြီး... မှန်ပြောင်း ခဏလောက်။
ကျွန်တော် လတ်လတ်လည်လည် ကြည့်မလို့”

ဟူ၍ ပန်းပုတ်ပြီး နောင်တော်လတ်ကဆိုမှ ကျွန်တော်
က မှန်ပြောင်းကို လက်ထဲထည့်ပေးလျှင်...

“မပေးချင် နေချင် တန်နဲ့”

“ကြည့်လို့မလို့ပါ”

ဆိုကာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း နောက်ပြောင်ကြတာ
ကြောင့် ကျွန်တော်က...

“ငါ နှစ်ကောင်စလုံး... ကန်ချမှာနော်... မျက်နှာဝိုး
တို့က မသတ်ဘူး”

ဟု ခပ်ဟောက်ဟောက်ဆိုရပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်
တော်မျက်လုံးထဲမှာ ဖြာလွှဲသော ရောင်စဉ်တို့နဲ့ သူမက တစ်စုံ
စုံပင် ရှိနေဆဲပါ။

“တော်လေး... သူတို့နားမှာ ဖုန်းရှိတယ်တဲ့...။

တင်း(န်)ဖုန်း”

“ဒါဆို အဆင်ပြေတယ် ကိုလတ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်

ကြည့်မယ်”

နောင်တော်လေးသည် ဝမ်းမြောက်ရွှင်မြူးစွာ ဖုန်းကို
ဖွင့်၍ ဆက်သွယ်ချိန်တွင်...

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ကိုလတ်ထံမှ...

“တော်လေး သတိထားနော်... ကောက်ကလိမ်မ ကိုင်

တာက”

သူသည် ရုတ်တရက် ကြောင်အသွားပြီး ကိုကြီးထံ
အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်မိပါတယ်။ ကိုကြီးက အသံတိတ် မေး

ဆတ်ပြတာကြောင့် သူက ...

“ဖျန်းသစ်စနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာ”

စူးဝါးတဲ့ အော်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး ဖုန်းကိုနားမှ ခွာ

ပြီးမှ ...

“ဟို ... ကျွန်တော် ... ဖျန်းသစ်စနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောစရာရှိရင် ငါ့ကို ပြောခဲ့၊ ငါ ဖျန်းသစ်စ အစ်မပဲ၊ ကဲ ပြော”

နောင်တော်လေးသည် တစ်ဘက်မှ ယကျောသော အခြေအနေကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး ဖုန်းပိတ်ပစ်ကာ သက်ပြင်းချည်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ကိုကြီးက ...

“ဘာတဲ့လဲ”

“သူ့ကို ပြောတဲ့ ... ဖျန်းသစ်စရဲ့အစ်မတဲ့၊ အမလေး ကြောက်စရာကြီး”

တော်လေးရဲ့ စကားဆုံးတာနဲ့ မှန်ပြောင်းတစ်လက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ တော်လတ်က ...

“ကောက်ကလိမ်မကြီး ဒေါသုပန်ထနေပြီဗျို့၊ ဒုက္ခပဲ ...

လတ်လတ်လည်ကို ခေါ်လို့ရပါမလား မသိဘူး၊ ပွဲဦးထွက်က ကဲ မကောင်းဘူး”

ဟု ရေရွတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသို့တစ်ပါးသူ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဆောင်ကြားကြားနိုင်မှု ထိုစရိုက်ကြီးတို့ ဖုံးလွှမ်းခံနေရတဲ့ ညီနစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်ကို အတော်ကြီး မခံချိ မခံသာဖြစ်ရပြီး ...

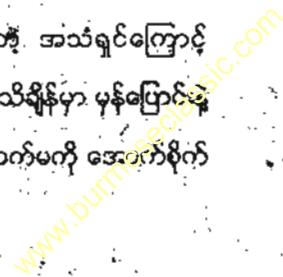
“ကျွတ် ... မင်းကလည်း ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်း ပဲ၊ ဘာမှ မပြောရခင် ကြောက်နေပြီ၊ သူ တစ်ခွန်းဟောက်ရင် မင်းက နှစ်ခွန်းပြန်ဟောက် ... ရော့”

ဟု ခပ်မြန်မြန် ထင်ကြားပေးပြီး ဖုန်းထည့်ပေးလိုက်မှ တော်လတ်က တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ နှိပ်ကာ ...

“ကျွန်တော် လတ်လတ်လည်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်”

ဆူအောင်အောင်နဲ့ ထွက်လာတဲ့ အသံရှင်ကြောင့် ဒါဟာ ကောက်ကလိမ်မ ကိုင်တာပဲဆိုတာ သိချိန်မှာ မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ တာဝန်ယူသူ တော်လေးက လက်မကို အောက်မိုက် ခြလိုက်ပါတယ်။

ဘာကိုစွန့်ခွာချင်တာလဲ။ အယ်က ကလေးကတော့ မုန်းမသိ။ အားတိုင်းယားတိုင်း နင်တို့မှာ ဖုန်းနိပ်ဖို့ အချိန်ရှိပေမယ့် ငါတို့မှာ အချိန်မရှိဘူးဟေ့ . . . ဒါပဲ”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ တစ်ဆက်တည်း ဖုန်းချသံကိုပါ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ သူက စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းရစ်ဒြလျှင် ကိုကြီးက ဖုန်းကိုဆွဲယူပြီး . . .

“ငါ့ကို ဖုန်းနိပ်ပေး သူလာကိုင်ရင် ပေး”

ကျွန်တော်သည် တော်လေးလက်ထဲက မုန်ပြောင်းကို ပါ တစ်ဆက်တည်း ဆွဲယူပြီး ကြည့်နေမိပါတယ်။

“ဖျန်းသစ်စနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“မရှိဘူး”

“လတ်လတ်လည်”

“မရှိဘူးဟေ့ . . . နင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာကိုစွ နှောင့်ယှက်နေတာလဲ။ နင်တို့မှာ အချိန်တွေ သိပ်ပေါနေပြီပေါ့။ ကံ ပြောစမ်း နင် ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော်သည် နှင်တွေ့ ငါတွေနှင့်ရိုင်းရိုင်းကြွမ်းတမ်း လွန်းတဲ့ အား အတော်ကြီးရှာစက်ဆုပ်သွားရပြီး . . .

ကျွန်တော်က ဖုန်းကို နားမှခွာပြီး စကားပြောခွက်မှ တစ်ဆင့် . . .

“တစ်ချိန်မှာ မင်း ကိုးကွယ်ရမယ့် . . . မင်းဘဝအတွက် အရေးပါဆုံးနဲ့ အရေးကြီးဆုံး လူသားတစ်ယောက်ဆိုရင် လူ့ လောကပါပြီ”

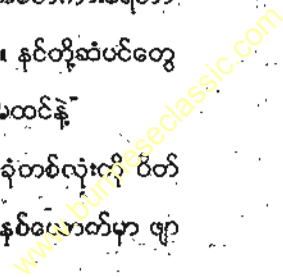
ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ်လိုက်ချိန်တွင် သူမသည် ဒေါသ တကြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ရေရွတ်နေဆဲပင်။

“မှင်စာ သရဲကောင်း၊ အောက်တန်းစား ကလေးကချေ ခေတ္တ၊ မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ကျွန်မသည် ဒေါသကြောင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ် ထူနေပြီး၊ သွေးတို့က တဝန်းဝန်းနဲ့ ရိုက်ခတ်လို့နေပါတယ်။

“အဲ့ဒါ နင်တို့ကြောင့် လတ်လတ်လည်ရော ဖျန်းသစ်စံ ချော ငါ ပဲဆူချင်ဘူးနော်။ ခု နင်တို့ကြောင့် ငါ အစော်ကားခံရတာ တဲ့။ နင်တို့ကြောင့် ဇာတ်လမ်းရှုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။ နင်တို့ဆဲပင်တွေ တို့ လေးကွက်ကျား ရိတ်ပစ်မယ်။ မလုပ်ဘူး မထင်နဲ့”

ဟူ၍ ဝုန်းဒိုင်းကြံဆူပူကာ နီးစပ်ရှာရုံတစ်လုံးကို ပိတ် တန်ပစ်၍ အိပ်ထဲသို့ ဝင်သွားပါတယ်။ သူမတို့နှစ်ယောက်မှာ ဖျာ

ရှေ့၌ မှင်သေသေနဲ့နေရသမျှ ဖျ ကွယ်တာနဲ့ ခွီးခနဲ ရယ်ချကာ

“လေးကွက်ကျားရိတ်ပစ်မတဲ့ ကြောက်စရာကြီး”

“ငါတို့ကို ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလဲမသိဘူးနော် ဖုန်းသစ် . . .။ တစ်ခါမှ အဲလို မဆက်ဖူးကြဘူး”

လည်လည် တွေးဆဟန်နှင့်ဆိုလျှင် ဖုန်းသစ်၏ မျက်စိအစုံက သောက်ရှူးကြွယ်လို တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပလာကာ

“ငါ့ဆံ့ရည်လေးဆိုကောင်းများပဲနော် လည် . . .။ နင့်ဆီဆက်တာကလည်း ပါးစုံဖောင်းဖောင်းလေးနဲ့ ဟိုကောင်လေးဆိုရင်လေ”

ဟု စိတ်ကူးကောင်းစွာ ရေရွတ်လျှင် လည်လည် ထိုစိတ်ထဲတွင် မျောနှစ်ကူးခတ်ရင်း တိတ်တခိုး ကျိတ်၍ ရင်ခုန်စလေပြီ။

လည်နဲ့ဖုန်းသစ်တို့နှစ်ဦးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ထက်ထက်သန်သန် မျှော်လင့်နေကြပြီး ထို တစ်စုံတစ်ရာကိုပဲ ပြင်စွာ ဆုတောင်းကြလေပြီတည်း။

x x x

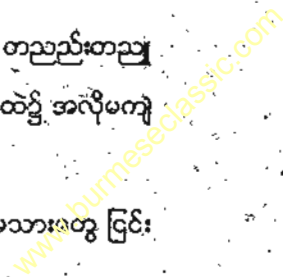
အခန်း(၃)

“အခြေအနေက ခုထိ မိုင်းနပ်(စ်)ပြတုန်းပဲ ကျိကြီးရား၊ ဆိုတက်နိုင်သေးဘူး”

“ဟို ဒေါ်ကောက်ကလိမ်က မျက်နှာထားကလည်း ဖောင်းသေချ အနားကကို မရွာနိုင်ဘူး။ သူတို့ဆိုင်ကလည်း မိုင်းမအတွင်းကလည်းတွေချည်းပဲရောင်းနေတယ် . . . တကယ့်စိတ်ဓာတ်ပဲ”

ဟု တော်လေးနှင့်တော်လတ်တို့သည် တညည်းတညူညူ ဆိုလာပုံကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲ၌ အလိုမကျအောင် ဖြစ်ထွန်းလာရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေသည် မိန်းမသားတွေ ငြင်း

ဆန်ခေါင်းခါနိုင်စွမ်းမရှိသော အနေအထားပင်။ ကျွန်တော်သည် အတွေးထဲတွင်ပါ အားမလို အားမရဖြစ်လာပြီး...

“သူတို့ သုံးယောက်ကို ကွဲပြားပြား ခွဲခြားနိုင်တာ ဘာလဲ”

“ဆံပင်ပေါ့ ကိုကြီးရဲ့”

‘ပြိုင်တူထွက်လာတဲ့အဖြေကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ မှာလည်း အကြံရကာ စာရွက်ဖြူနဲ့ ခဲတံတို့ကို ဆွဲယူပြီး...

“လတ်လတ်လည်နဲ့ ဖျန်းသစ်စတို့ရဲ့ ဆံပင်ပုံကို ပီပီ သသဆွဲ မျက်နှာကို လုံးဝမဆွဲနဲ့ သူတို့တစ်တွေက အမြှာဆိုတော့ မျက်နှာက သိပ်မထူးခြားဘူး။ မျက်နှာကို ပြောင်ထားပြီးရင် အပုံဘေးနားမှာ နှင်းဆီတစ်ပွင့် တိပ်နဲ့ကပ်ပေးလိုက်”

ကျွန်တော့်ရဲ့အကြံပေးချက်အဆုံးမှာ နှစ်ယောက်သား ထကာ ဖက်နမ်းဟန် ပြင်တာကြောင့်...

“ဟေ့ကောင်တွေ I Don't like kiss နော်... ဇီလင် မလာဘူး”

ဟု ခပ်သွက်သွက်ဆိုလျှင် တော်လေးက...

“ဒါဆို ကောက်ကလိပ်ဆိုရင်ရော”

ကျွန်တော်သည် သူမ၏ နှာသီးဖျားလုံးလုံးလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပြင်ယောင်ချိန်တွင် သူမဆံပင်ကောက်ဖွာဖွာကြီးကိုပါ ဝင်ရောက်လာတာကြောင့် တော်လေးမျက်နှာကို ပိတ်တွန်းပြီး အခန်းထဲဝင်ခဲ့ရပါတယ်။

ထိုနေ့ ကိုကြီးရဲ့အကြံကို သဘောတကျဖြစ်ကာ နောင်တော်ကို နှစ်ယောက်သည် အကောင်အထည်ဖော်ကာ သူမတို့၏ 3 Sisters ဆိုင်ရှေ့မှာ မယောင်မလည်နဲ့ စောင့်နေရပါပြီ...

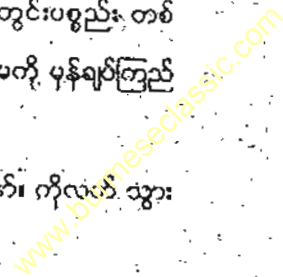
တော်လတ်သည် သူ၏ နှင်းဆီကို အဖြူရောင်ဆွတ်ဆွတ် ပေးရန် ရည်ရွယ်ကာ တော်လေးစာတော့ အဝါရောင်လွလွ နှင်းဆီပေးရန် ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။

“ကောက်ကလိပ်ကို မတွေ့ပါလား တော်လေး”

“ရီပါတယ် ကိုလတ်ရာ... ဟိုဘက်မှာ ရောင်းနေတယ်”

တော်လေး မေးဝေါပြရာ မိန်းမအတွင်းပစ္စည်း တစ်ထည်ကို စိတ်ရှည်ရှည်ရောင်းချပေးမနေတဲ့ သူမကို မှန်ချပ်ကြည့်ကြည့်မှ ထွင်းဖောက်မြင်နေရပါတယ်။

“ကိုလတ် အခုချိန်အခွင့်ကောင်းပဲနော်။ ကိုလတ် သွား”

ဝင်ပေးပါလား”

“ဟာ . . . မင်းသွားပေးပေါ့။ ငါ လူကြုံထည့်ပေးလိုက်
မယ်။ ဒီအခွင့်အရေးက နှစ်ခါမရဘူးနော် တော်လေး”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ကိုလတ်သွားပါလို့ . . . ကျွန်
တော့်ဟာပါ ပေးခဲ့ပေး”

“ဟ သူတို့ဆိုင်ထဲ ငါ မဝင်ရဘူးကွ”

“အဟီး ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းပဲဗျ”

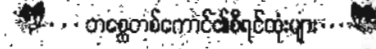
သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ရှိအခွင့်အရေးကြီးကို စွန့်
လွှတ်ရမှာလည်း နှမြော။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလည်း မစွန့်စားရဘဲ
အခက်အခဲကြုံနေရပါတယ်။

“ကိုလတ် ကျွန်တော်တို့ ကိုကြီးဆီ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်
လိုက်ရင် ကောင်းမယ်နော်။ ကိုကြီးက အကောင်းဆုံး တစ်ခုရ
တော့ စီစဉ်ပေးနိုင်မှာ”

“မင်းကလည်း ပါးစပ်က ပြောနေသေးတယ်။ ကဲ ဆက်
ဆက် . . . မြန်မြန်”

တော်လေးသည် ကိုကြီးထံမှ အဆက်အသွယ်လုပ်ကာ

“ကိုကြီး ခု အခြေအနေက ကောင်းနေပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ

ဆိုင်ကြီးထဲ ဝင်ရမှာလား”

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းထဲမှ တော်လေးအား အသည်း
တယားယွားဖြစ်ကာ . . .

“ဟ အခြေအနေ ကောင်းပြီဆိုမှ ဝင်ပေါ့ကွ။ အဲဒီဆိုင်
ထဲမှာ ယောက်ျားတွေ မဝင်ရဘူးဆို စာချိတ်ထားလား”

“မချိတ်ထားပါဘူး”

“ဒါဆို ဝင်တော့ . . . တော်လေး . . . ကဲ သွား သွား”

နောင်တော်လတ်သည် ဖုန်းပိတ်ပြီး ရုံပွဲအိမ်မိမ့်နေတဲ့
တော်လေးကို အကဲခတ်ရင်း . . .

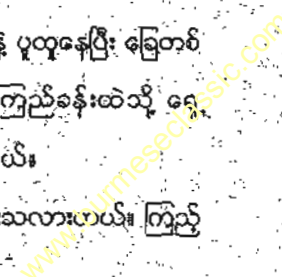
“ဘာတဲ့လဲ”

“ဝင်တဲ့”

“အဲဒီလို ဝင်တာပေါ့ကွ . . . ကဲလာ ခြေလှမ်းအတူတူ
လှမ်းပြီးဝင်မယ်။ မင်းက နောက်ချန်မနေနဲ့”

သူတို့နှစ်ဦးသားသည် ရှက်ရွံ့စိတ်နဲ့ ပူထူနေပြီး ခြေတစ်
လှမ်းတိုင်းကို ပြိုင်တူလှမ်းကာ ထိုမှန်အကြည့်ခန်းထဲသို့ ရှေ့
ချာန်နာနောက်ထားပြီး ဝင်လာရပါတော့တယ်။

“မြတ်စွာဘုရား ငါ မျက်စိများ မှားသလားဟယ်။ ကြည့်

စမ်း ဝင်ပေါက်ကနေ ဝင်လာတဲ့ လူသားနှစ်ယောက်ကို

ဖျန်းသစ်၏ တိုးခွ တိုးခွ ရေရွတ်သံကြောင့် လည်သည် ရေကူးဝတ်စုံတွေကို ဖန်းစီချိတ်ထားရာမှ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိ လျှင် . . .

အိုကွယ် လည် အမျှော်လင့်ဆုံး ဆုတစ်ရက်ကို ဖြန်းခနဲ ရလိုက်သလိုပင်။ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ ရင်ခုန်သံတို့က ဆူညံ လာရပါပြီ။

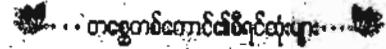
သူတို့နှစ်ယောက်သည် လည်တို့ရှေ့ရောက်ပြီးမှ သူ သည် ဖျန်းသစ်ရှေ့ရောက်နေပြီ။ ဆံရည်ကောင်ကလေးသည် လည်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရှိနေခြင်းပင်။

လည်က ရုတ်တရက် ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ အလုံးအရင်း လိုက် ဝင်ရောက်လာရပြီး ဖျန်းသစ်သည်လည်း နှမြောတသစ်စိတ် တို့ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းမိုးလာရပါပြီ။

ထိုစဉ်မှာပဲ လည်ရှေ့ကကောင်လေးက . . .

“ကိုလတ် ကျွန်တော်တို့ နေရာမှားနေပြီ”

ဟူသောစကားနဲ့အတူ ကမန်းကတန်း ပြန်လဲတာ ကြောင့် လည်သည် ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းအစုံ

ကွေးညွတ်သွားရပါတယ်။

“လတ်လတ်လည်အတွက်”

“ဖျန်းသစ်အတွက်”

ဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောပြီးချိန်မှာ ကျောခိုင်း သွားလေပြီ။

“တော်ပါသေးအဲ့ ဖျ မမြင်လို့”

ဟု ဖျန်းသစ်သည် ဝမ်းသာအယ်လဲ ရေရွက်ရင်းကစ၍ ထူစာအုပ်လေးကို အဖုံးချင်းအပ်ထားပြီး အနောင်မှ နင်းဆီဝါဝါ လေးက တိုးတွက်နေပါတယ်။

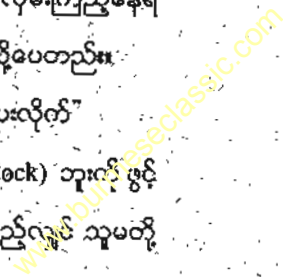
“အံ့ဖွယ်ပဲ ဟယ်တော့ ဖျ လာနေပြီ။ လည် ဇွက်ဟေ့

ပြန်ပြန်”

သူမတို့နှစ်ယောက်သည် နီးစပ်ရာ ဝတ်စုံတွေကြားထဲ ထိုးထည့်ရင်း ဖျ ရောက်အလာကို ဟန်မပျတ် လှမ်းကြည့်နေရ ခဲ့တယ်။ ရင်တွေတတော့ အဆက်မပြတ် ခုန်လှုပ်ပေတည်း။

“ဖျန်းသစ် ဒီအစ်မကို အိတ်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်”

ဖျသည် ထုံးစံအတိုင်း ညွှန်ကြားကာ (Cock) သူးလို့ ဖွင့် သောက်၍ ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ပတ်ပြန်လျှောက်ကြည့်လျှင် သူမတို့

နှစ်ယောက်မှာ ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိထား၍ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်း
ရွတ်ပြီး ရုတ်တရက် ထိုကတ်ထူးလေးကို စိတ်အဝင်စားကြီး ဝင်စား
နေရသည့်အဖြစ်ပင်။

အကယ်၍ ဖျ လစ်လျှင် စိုးထိတ်ဖွင့်ကြည့်မည်ဟု စိတ်
ကူးထားပြန်ပါသတည်း။

ညနေခင်း အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဖျ အလစ်ကို ရောဇီ
ကာ ထိုကတ်ထူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်မှ ထိုကောင်လေးနှစ်ယောက်
သည် အင်မတန်မှ စိတ်ကူးယဉ်ကွန့်မြူးတတ်ကြောင်း သိခဲ့ရပါ
တယ်။

“ကြည့်စမ်း လည်ရယ်။ ငါ့အဝါရောင်ကြိုက်တယ်ဆို
တာ ခင်း ဘယ်နှယ်လုပ်သိလဲ မသိဘူးကွယ်။ ဒါလေးတစ်ခုနဲ့ မြ
စားထားတာ။ သိပ်ပြီး ဆွဲဝင်နိုင်တာပဲ တကယ်”

ဖျန်းသစ်သည် လည်အား ထိုသို့ သူမကို အကဲခတ်
ကြည့်လျှင်လည်း ကျေနပ်နှစ်မြိုက်တဲ့ အရိပ်တွေ လွှမ်းခြုံနေတာ

“ဟုတ်ပါနော်။ ငါတို့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဖျ
ဆန်ကျင်ပြီး ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနဲ့လှုပ်တုလှုပ်ရပ်ဟာ ဒါ ပထမဆုံး
ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအဖြစ်ကိုပဲ ကျေနပ်နေတာ ဖျန်းသစ်ရဲ့ ခင်

တလေး ညှို့တတ် ပြင်းလွန်းတာ ကိုယ့် ညီမလေးရေ

ဟု ဝေဖန်ရေးလုပ်တာ ဖျ ခြေသံကြားလျှင် ပြေးဖွက်
လိုက် ဖျ ကျောခိုင်းတာနဲ့ ပြန်ထုတ်ယူကာ ကြည့်မဝနိုင်အောင်
အစိုးတန် အနုဂ္ဂတစ်ခုလို တသသ ဖြစ်နေရခြင်းပါ။

တစ်ညနေလုံး သူတို့နှစ်ယောက် မူပျက်နေခြင်းကို
ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်သော ဖျအား အချိန်ကြာကြာ သိုသိပ်မရနိုင်ခြင်း
ပင်။

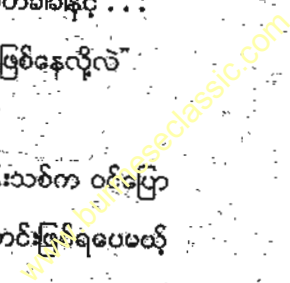
“နှင်တို့နှစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ဆိုင်က
ပြန်ရောက်ကတည်းက ခိုးကျွတ်ပြီး တွတ်ထိုးလိုက် မဆုံးနိုင်ဘူး။
ဒါကြည့်နေတာကြာပြီ။ ဆီမန်း မန်းနေသလိုပဲ ပွစိ ပွစိ။ ရုပ်တွေ
စာလည်း ထောင့်မကျိုးဘူး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျွန်မ၏မေးခွန်းအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်ဝန်း
ထိုက် စိုင်းစက်သွားပြီး ခေါင်းစာရမ်းရမ်း လက်တခါခါနှင့် . . .

“ဟို . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖျရဲ့။ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အေးလေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

လည့်စကားကို ထောက်ခံဟန်နဲ့ ဖျန်းသစ်က ဝင်ပြော
သွင်း ကျွန်မသည် သံသယဝင်ကာ သက်မကင်းဖြတ်ရပေမယ့်

တတယ့်လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဘာမှ မပြနိုင်၍ . . .

“မသိပေါင် နှင်တိုကြည့်ရတာ ပုံမှန်မဟုတ်သလိုပဲ။ ငါ့ကို လိပ်လို့ရပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒါကို ပြုပြန်ပေးထား”

ကျွန်မသည် ရမ်းယောင်ပြီး စကားလုံးမြားတွေ ပစ်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့မြားချက် ထိမထိ မသေချာပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညနေကလောက် ပျာယာမခတ်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားတာတော့ အမှန်ပါ။

“သေသေဝပ်ဝပ်နေတော့ ဖျန်းသစ်။ ဖျ ရိပ်မိရင် ငါတို့အမြောက်နဲ့အပစ်ခံရမှာနော် ငြိမ်နေမှရမယ်”

“ငါဖြင့် ကြောက်စာယ်ဟယ်။ ဖျ မျက်လုံးတွေက တစ်ခုခုကို ရိပ်မိနေသလိုပဲ လည်း။ ဖျကို လိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဖျစိတ်က သူ အမှန်းဆုံးအရာကိုလုပ်ရင် အဲဒီလူကို နာကြည်းသွားအရာ။ ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူကိုလုပ်တာကြည့်ပါလား”

ဟု ဖျန်းသစ်က ကြောက်လန့်တကြား တိုင်တည်ပါတယ်။ ကြောက်မယ်ဆိုလည်း ကြောက်စရာပင်။ ဖျသည် ဖေဖေနောက်အိမ်ထောင်မှ ရတဲ့သားအဖီးအားလုံးကို အလွန်အမင်း

မျက်မှန်းကျိုးသူပင်။ တွေ့ရာနေရာတွင် ကြုံသလို တိုက်ခိုက်တတ်ပါတယ်။

ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ရတဲ့သားကြီးကို နောက်မှ ကားနဲ့ပက်ပက်စက်စက် ဝင်တိုက်ပစ်တာမျိုး၊ ဖေဖေသမီးအငယ်တို့ ရှေ့တည့်တည့်မှ ပခုံးချင်းဝင်တိုက်ကာ မျက်နှာကို တံတွေ့နှင့် ထွေးပစ်တာမျိုး၊ ခွေးနဲ့ရှူးတိုက်ကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ပါတယ်။

ပြီးမှ လျော်ကြေး တနှင့်တပိုးပေးကာ . . .

“ဒီလိုလုပ်ပြီးပေးရတာမှ တန်တာ။ နို့မို့ ဒီအတိုင်းကြီးထောက်ပံ့နေရ၊ ဝဋ်ကြွေးတွေရှိလို့ ဆပ်နေရသလိုပဲ။ ခုလိုလုပ်ပြီးပေးရတာမှ ပေးဖျော်တာ”

ဟူ၍ မကြာခင်က ကြွေးကြော်တတ်ပါတယ်။ ဖျသည် ချစ်မြင်နာလျှင် အူမတူအောင် ထူးခြားသူဖြစ်ပြီး၊ နာကြည်းမှန်းတီးပြီဆိုလျှင်လည်း သူမတူတဲ့ ရက်စက်မှုအတော်များများ တတ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်ပါတယ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမတို့နှစ်ယောက်သည် ဖျသား၊ မကြောက်လန့်ပေမယ့် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်

နဲ့ ဆတ်သွယ်ပြပင်း

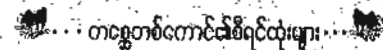
သူတို့နှစ်ယောက်သည် နင်းဆိပ်နန်းတွေ ပေးနေရာမှ ထပ်ဆင့်တက်တာ ကတ်ထူပြားပေါ်တွင် ဖုန်းပုံစံလေးဆွဲကာ နံအေးမှ (၁၂:၀၅) AM ဟု ရေးထားသောနေ့ကဆိုလျှင် သူမတို့ နှစ်ယောက်မှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်ကာ . . .

“ဖျန်းသစ်နော် ဖျ လစ်တာနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲက ဖုန်းကြိုးကို မသိမသာနဲ့ ဖြုတ်ထား။ ငါတို့ အခန်းထဲက ဖုန်းကို အသံတိုးထား မယ်”

“OK ဒီနေ့ ဖျ သီချင်းခွေလည်း ဝယ်တယ်ဟာ၊ စာအုပ် လည်း ဝယ်မယ်တဲ့။ အဲဒါမှ အိပ်ခန်းထဲ တော်တော်နဲ့ မဝင်မှာ။ သူ ဒီနေ့ စာအုပ်ရွေးရင် နင် စိတ်ရှည်လိုက်နော်။ ဒါမှ ငါတို့ စိတ်ချ ရမှာ”

ဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်လှည့် သတိပေးမှာတမ်းခြေ၍ မဆုံးပေး ဖျသည် သူမစာအုပ်ရွေးစဉ် နှုတ်ကလို ရှာဆူပူပူ မလုပ် တဲ့ လည်အား ထူးဆန်းကာ . . .

“လည် ဒီနေ့ ဂျီမတိုက်ဘူး ဖျန်းသစ်ရေ။ ကျေးဇူးပဲ ဒါမှ အေးအေးရွေးရမှာ”

သူမသည် ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ်မို့ ငြိမ်၍သာ နေရပေ နေ့ စိတ်မရှည်ချင်း။ သို့ဖြင့် (၁၂:၀၅) တိတိ ဖုန်းလာချိန်တွင် ဖျ သည် ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်တွင် စာအုပ်ထဲ ရှာခင်နေပေပြီ။

“ခု ပြောနေတာ လည်လား ဖျန်းသစ်လား ခင်ဖျာ” ဟူသော ကြည်ရွှင်ရွှင်အသံလေးကို ကြားလျှင် လည် သည် နောင်တော်လတ်ဖြစ်ပါစေဟု စိတ်ထဲမှ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ဆု ထောင်းရင်း . . .

“လည် ပါ”
“ကျွန်တော် နောင်တော်လတ်ပါ လည်”

အဖျော်စိတ်ဖြင့် လည်ရင်အရံသည် ဝန်းခနဲ ပွင့်ထွက် ဖွားရသည် ဟူ၍ ထင်မှတ်မှားရအောင် ရင်ခုန်သံတို့သည် ထက်လဲသံပမာ မြည်ဟည်း၍ နေပေပြီ။

“လည်တို့ (၅)မိနစ်လောက်ပဲ ပြောချိန်ရမှာ”
“နည်းလှချည်လား လည်ရယ် . . . ကျွန်တော်အတွက် နေ့လောက်ဘူး”

လည်သည် သူထံမှ ထိုအသံကိုကြားရလျှင် မိမိအဖြစ် ထူးထူးမရဖြစ်ရပါတယ်။

“လည်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ဖျန်းသစ်ကိုလည်း နောင်တော်လေးက ဒီအချိန်ပဲ ချိန်းထားတာလေ။ ဖျန်းသစ် အလှည့်ပေးချဉ်းမယ်။ ဖျာစာဖတ်နေတုန်းဖို့ ပြောခွင့်ရတာပါ။ ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်လှဘူး သူ့ရဲ့။ ခုတောင် ဖျန်းသစ်က အခန်းဝကနေ လှမ်းကြည့်ပေးနေရတာ”

လည်စကားအဆုံးတွင် သူ့ဘက်က သက်ပြင်းရည်ကြီးကို ဝတ်လေးလေးချည်ကြားရပြီး . . .

“လည်စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဦးစားပေးလိုက်မယ်နော်။ ဒါပေမယ့် ဒီအနေအထားမျိုးကို ကျွန်တော် မတင်းတိမ်နိုင်ဘူး”

“လည် ထပ်ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ် သူ့ရယ်။ ဒါပဲနော် ဖျန်းသစ်ကို ပေးလိုက်တော့မယ်”

ဟု နှမြောတသစ္စာ ဖျန်းသစ်လက်ထဲ ဖုန်းခွက်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး အခန်းဝမှာ သွားစောင့်ရပါတယ်။ ဖျန်းသစ်ကျတော့ သူက . . .

“ဖျန်းသစ် ဆံပင် ဘာ Shampoo နဲ့ လျှော်တာလဲဟင်”

“အံ့မယ် သိတော့ ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

“ကျွန်တော်လည်း လျှော်ကြည့်မလို့လေ ဒါမှ နူးညံ့ပြီး

ပြောင်လက်နေမှာ ဖျန်းသစ်လိုပေါ့”

“ဟာ . . . ဟာ . . . ဖျန်းသစ်နဲ့ တူချင်တယ်ပေါ့”

“တူချင်တာပေါ့။ ဒါမှ ဖျန်းသစ်က ကျွန်တော့်ဆံပင်ကိုပင် ကိုင်ကြည့်ချင်မှာပေါ့”

“ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး”

“ဆိုဗိသကော ကလေးမရယ် . . . ကလေးမရိဆံပင်က ပျော့ပျော့လေးဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကိုင်ကြည့်ချင်တာပေါ့။ ကျွန်တော့်ဆံပင်ပျော့ရင် ကလေးမများ ကိုင်ကြည့်ချင်မလားလို့”

“လူလည်”

ဟူ၍ တောင်စဉ်ရေမရဆိုကာ နောက်တစ်နေ့အတွက် ထပ်ချိန်းရင်း ဖုန်းချစမြဲဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖျာ အကြောင်း ရောက်သွားလျှင် . . .

“အဲ့ဒီ လင်းရောင်ဖျာမှာ ချစ်သူရည်းစားတွေ မရှိဘူးလားဟင်”

“မရှိဘူး တော်လေးရဲ့”

“ဒါဆို အတော်ပဲ။ ကိုယ်တို့မှာ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ နောင်တော်ကြီးတဲ့ လင်းရောင်ဖျာနဲ့ တွေ့ပေးရင်ရော”

“အမလေး မလှုပ်ပါနဲ့ တော်လေးရယ်။ တော်လေး အစ်ကို အိုပြီးတော့ အေးအေးလိမ့်မယ် ဖျာ ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားလို့ပဲ။ မုန်းလည်း မုန်းတယ်ကွယ်”

“အဲဒီအခွဲကို ကိုကြီးက ကျွတ်အောင် ချွတ်နိုင်ပါတယ် ကွ ... မယုံရင် ကြည့်နေ”

ဟု စိန်ခေါ်ဟန်လိုလို မထိမ့်မြင်ဟန်လိုလိုနဲ့ဆိုလျှင် ဖျန်းသစ်သည် ဖျာဘက်မှ မခံမရပ်နိုင်စွာနဲ့ ...

“ဟေ့ ဖျာက အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို ကန်ထုတ်ပြလိမ့် မယ် မယုံရင်ကြည့်နေ”

ဟု ခပ်မြင့်မြင့်မြောတတ်ပါတယ်။ သို့ပေမယ့် တော်လတ်နဲ့ လည်ကျတော့လည်း တစ်မျိုးပင်။

“ကိုယ်တို့ ပျိုးရိုးမှာလေ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခုရှိတယ် သိလား။ လည် စိတ်ဝင်စားရဲ့လား”

“အင်း ... ဝင်စားပါတယ် တော်လတ်ရဲ့။ ပြော ကိုယ်တို့ ပျိုးရိုးက သားယောက်ျားလေးကို အရမ်းဦးစားပေးတာ လည်ရဲ့။ အိမ်ရှင်မတွေက သားကို သခင်၊ လင်ကို ဘုရားဆိုတဲ့ စကားပုံ

အတိုင်း အတိအကျ လိုက်နာရတယ် လည်ရဲ့”

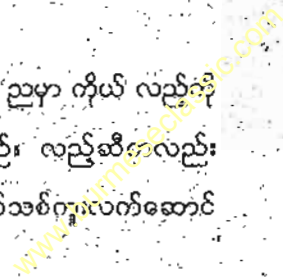
“နေပါဦး တော်လတ်ရဲ့။ အဲဒါ လည်နဲ့ ပတ်သတ်လို့လား။ လည်တ ထိုသို့မေးလျှင် သူ့ဘက်မှ ခေတ္တအသံတိတ် သွားပြီး အတန်ကြာမှ ...

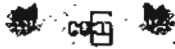
“ပတ်သတ်ကောင်း ပတ်သက်မှာပေါ့ လည်ရဲ့။ ဟူ၍ ဝေလည်ကြောင်ပတ်ဖြေတတ်ပါတယ်။ သူ့အဖြေ သည် လည်အား ကြည်နူးမှု ရင်ခုန်စသည်ဖြင့် ခံစားချက်မျိုးစုံ ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှင် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် လည် တို့ဆိုင်အပြန် လမ်းထစ်လျှောက်ရှိနေတတ်တာမျိုး ကားပါကင်ထိုးတဲ့နေရာမှာ ရှိနေတတ်တာမျိုးဖြင့် သူမတို့၏ ရင်ခုန်မှုကို တစ်စစ ဖွဲ့ရွေ့လျက် ရှိပါတယ်။

သို့ဖြင့် မကြာလှတဲ့ ကာလတစ်ခုမှာ တော်လတ်သည် လည်အား ဖုန်းထဲမှာပင် ...

“လည် ခုလားမယ် New Year ညမှာ ကိုယ် လည်ကို လက်ဆောင်လှလှလေး ပေးမယ် လည်။ လည်ဆီကလည်း လက်ဆောင်တစ်ခု ပြန်လို့ချင်တယ်။ နှစ်သစ်ကူးလက်ဆောင်

တေး၊ ကိုယ် အိပ်ညမှာ လည်ဆီ လေယာဉ်နဲ့လာခဲ့မယ်သိလား။
ကိုယ်တို့ဝေဟင်မှာ ဆုံကြမယ်။ See You New Year Night

ဟု ပဟေဠိပေးကာ ဖုန်းသစ်ကိုလည်း ထိုသို့ တစ်ခွန်း
မလွဲစေရန် ပြောကာ . . .

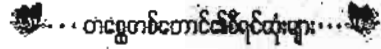
“ကိုယ့် အိပ်ညကျရင် ရဟတ်ယာဉ်နဲ့လာမယ်။ ဝေဟင်
မှာ တွေ့ကြမယ်။ လင်းရောင်ဖျ မသိအောင်ပေါ့ . . . See You
New Year Night”

ဟုရှုပင် နှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းချသွားပါတယ်။ ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်မှာသာ ရဟတ်ယာဉ်တွေ လေယာဉ်တွေ ဝေဟင်ထဲ
ချာချာလည်၍ . . .

“ငါတို့ခြံက လေယာဉ်ပျံတွေ ရဟတ်ယာဉ်တွေ ဆင်းဖို့
လောက် မကျယ်ဘူးထင်ပါတယ် လည်ရယ် . . . နော်”

“အေး . . . သူတို့ အလိုဆင်းလာရင် ဖျ မသိဖို့မပြောနဲ့
နီးလာပြီး လောင်ချာနဲ့ အပစ်ခံရမှာ ကျိန်းသေပဲ”

ဟုဆိုကာ New Year ညတိုသာ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်
လင့်မိပြီထွန်း။

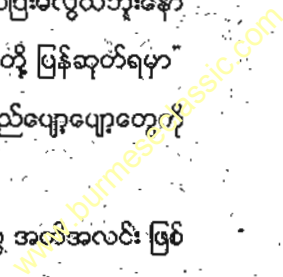
“နက်ဖြန်ကစပြီး” မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဖုန်းဆက်
စရာလည်း မလိုဘူး။ သူတို့ထိုင်ရေ သွားစရာလည်း မလိုဘူး။
အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားလိုက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီး”
ကျွန်တော်က အလန့်တကြားဖြစ်သွားတဲ့ တော်လတ်နဲ့
တော်လေးတို့ရဲ့ ဟန်ပန်ကိုကြည့်ကာ တဟက်ဟက်ရယ်မော
ရင်း . . .

“ဪ ကို မင်းတို့ကို တစ်သက်လုံး အဆက်အသွယ်ဖြတ်
နိုင်တာပဟုတ်ဘူး ခဏပဲ။ New Year ညကျတော့ သွားတွေမှာ
ပေါ့ကွ။ ဒီကြားထဲမှာ သူတို့ဘက်က အာမှီစဉ်ဖြင့်ဆင်ချိန်မရခင်
ငါတို့က ထိုးစစ်ဆင်ပြီး ဝန်ခနဲ ဝင်တိုက်ဖို့။ ဒါပဲ အဲဒါမှ ငါတို့လို
ချင်တဲ့ အနေအထားကို ကွက်တိရမှာပေါ့ ငါ့ညီတို့ရဲ့”

“ဒါပေမယ့် ကောက်ကလိမ်က သိပ်ပြီးမလွယ်ဘူးနော်
တို့ကြီး။ သူ့ကန်လန်ကြီးခံနေရင် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆုတ်ရမှာ”
ကျွန်တော်က တော်လေးရဲ့ ဆံပင်ရှည်ပျော့ပျော့တွေကို
ဆွဲဖွရင်း . . .

“မပူပါနဲ့ကွာ။ မင်းတို့တွေချစ်သူတွေ အလဲအလင်း ဖြစ်

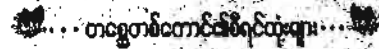
မို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ချစ်သူဖြစ်ပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ
ခဲထည်းတော့သွားစွာ။ အဲဒီအချိန်ကျရင် လင်းရောင်ဖျက်ဖို့
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမှာပေါ့

“ကောက်ကလိပ်စာ လက်မခံရင်ရော”

“ကျစ် . . . တော်တော်ရာ ဒီလောက်ထိ ညီမတွေကို
သံယောဇဉ်ကြီးပြီး တစ်စိမ်းယောက်ျားတွေကို မယုံကြည်တဲ့ လင်း
ရောင်ဖျက်မှာ သူညီမတွေကို အနီးကပ် ကာကွယ်ဖို့အတွက်
လက်ခံရလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လင်းရောင်ဖျက်မှာ ငါတို့ ဖျိုးရိုး
ဂုဏ်ဆောင် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာ မလွဲမသွေပဲ။ သူ
လောက်ထက်မြက်ထည်ဝါတဲ့ မိန်းမမျိုးကို ငါတို့ဖျိုးရိုးပုံစံခွက်ထဲ
ထည့်ရတာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးပဲ တော်လတ်”

ကျွန်ဆော်သည် သူမ၏ ဂူးဖျံထက်မြက်တဲ့ အတွေး
အခေါ် ဖာန်ဖာနတွေကို ရိုက်ချိုးပိတ်လှောင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိရိုးမှန်စေ
မယ့် သူမလို မိန်းမသားမျိုး၏ ဦးညွတ်ရိုကျိုးမှုကို ခပ်မိန့်မိန့်ကြို
ခံယူချင်ပါသေးတယ်။

နောင်တော်လတ်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ မကြာခင်
တွေ့ကြုံရတော့မယ့် ကိုကြီးနဲ့လင်းရောင်ဖျက်တို့၏ အနာဂတ် မှန်ကန်

ပျထက် တစ်ပတ်ကျော်ကျော် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ရမည့် မိမိ
တို့ အနာဂတ်ကို ကြိုတင် လွှမ်းဆွတ်ရင်း . . .

ကိုကြီးအား မလွန်ဆန်ရဲကာ New Year ညကိုသာ
ခပ်သွက်သွက် ရောက်စေချင်ပြီတည်း။

x x x

အခန်း(၄)

သူမတို့ လွမ်းတော့ဆွတ်ဆွတ် တသသနှင့် စိတ်ဝင်တစား
မို့လှတဲ့ New Year ညသည် အမှန်စာကယ် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

ဟေ့ ဒီနှစ် New Year Night မှာ တစ်အိမ်လုံး ပီးမှောင်
တွေ့ချပြီး (၁၂:၀၀) တိတိ နာရီတွေကို Ahunn ပေးထားမယ်။
(၁၂:၀၀) နာရီတိုးလို့ နာရီတွေ ဆူညံမှ ပီးပြန်ဖွင့်ပြီး ခေါင်မိုးပေါ်
ထက်ထိုင်မယ်လို့ ငါတော့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ အမြော်
လေးတွေရဲ့။

ဟဲ့ ဖျက် တက်ကြွစွာ စီမံပြီးပြောလျှင် သူမတို့နှစ်
ထောက်မှ အဆိတ်တလန့်ကြီး ဖြစ်သွားရပါကယ်။ တစ်ပတ်

တော်ကောင်းထိ လူတွေလည်း ရောက်မလာ။ ဖုန်းအဆက်အသွယ်
လည်း ခြတ်ထားတဲ့ ဟိုကောင်လေးတွေချိန်းတဲ့ ဒီ New Year ကို
စောင့်ကြည့်ချင်စိတ်တို့က မြင်းပြနေတာ အမှန်ပါ။

“အို ငြိမ်သက်နေလိုက်တာ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တွေ ကျ
နေတာပဲ။ ငါ့ အစီအစဉ်ကောင်းတယ်မလား”

“အမ်း ကောင်းပါတယ် ဖျရဲ့။ ငါက နည်းနည်း အိပ်ချင်
နေလို့ပါ”

“မအိပ်နဲ့နော် ဖျန်းသစ်။ ကော်ဖီလေး ဘာလေး သောက်
ထား New Year ဆိုတာ တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ်ပဲကြုံရတာ”

လည်သည် ဖျ နှုတ်ဖျားမှထွက်လာတဲ့ စကားကြောင့်
ရုတ်တရတ် အကြံရတာ ...

“ဟုတ်သားပဲ။ ဖျန်းသစ် ငါ့ကို ကော်ဖီဖျော်ကြရအောင်
စားရောတစ်ခုပေါ့လုပ်ပေးလေ။ ဒါမှ မအိပ်ချင်မှဟဲ့နော်။ ဖျ နဲ့
ဘာစားမလဲ”

ဖျန်းသစ်သည် မျှော်လင့်ချက်မဲ့သော မျက်လုံးတွေ
လှမ်းကြည့်ကာ ...

“အရေးထိ ဒင်းက အစားငမ်းနေနိုင်သေးတယ်”

ဟု သူမ အကြံကို မခိုင်းဘဲ တိုးတိုးကပ်၍ အပြစ်စာင်
ငါတယ်။ ဖျကစော့ ဂီတာကြိုးညှိ အသံစစ်ရင်း ...

“ငါက လက်ဖက်ရည် ဆိမ့်ဆိမ့်လေး စသောက်ချင်တာ
ထ”

“ရစေမယ်... ဒါဆို လက်ဖက်ရည်ပဲဖျော်မယ်။ မုန့်ရော”

“ဆင်းခွပ်(ရုံ) တစ်ချက်ဆို လုံလေခက်ပြီ”

“OK ဖျန်းသစ်... ထ ... ထ ... နင်ငါ့ကိုလိုက်ကူ ဒါမှ

အိပ်ချင်ပြေမှာ”

ဟု၍ သူမက ဖျန်းသစ်ကို စီးဖိုခန်းထဲ ဆွဲခေါ်လာလျှင်
ဖျန်းသစ်က သူမလက်ကို ဆွဲဆိတ်ကာ ...

“လည် နင်ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ဒီည New Year နော် တော်လေးတို့နဲ့ချိန်း”

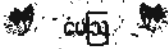
“ရှား... နင့်မီးစစ်ကို ပိတ်ထား ငါ့ဝတ်တယ်။ ဖျ အိပ်ဖျော်

သူ့အို အဝိကပဲ။ မေမေ သောက်နေကျ အိပ်ဆေးနစ်လုံးလောက်

ခြောက်ပြီးထည့်ပေးမှာပေါ့ ဖျန်းသစ်ရဲ့ ကံ လုပ် နင် ဆေးသွားယူ

ဒါ လက်ဖက်ခြောက်နစ်မယ်”

သူမရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ဖျန်းသစ်သည် ကိုယ်ကို တစ်

ပတ်လည်ပစ်ရင်း သူမခါးကို ဖက်ကာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ...

“ဒါမှ လတ်လတ်လည်ကွ”

ဟူ၍ ရေရှည်လေသံစည်း။

“ကဲ ဖျန်းသစ် .. သွားယူတော့။ အမြန်ဖျော်ပြီး တိုက်ရအောင်”

သူမတို့နှစ်ယောက်၏ ဖျက် တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံပွဲသည် လျှို့ဝှက်သိဖို့ဆန်ကာ ရင်တခုန်ခုန် ရှိလှပါတယ်။ နာရီဝက်အတွင်းမှာပဲ အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်ပြီပို့ ...

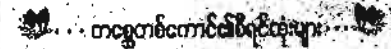
“ဖျန်းသစ် ခွက်တွေကို မှတ်မိတယ်နော်။ တော်ကြာမှားပြီး သောက်မိရင် အားလုံးတိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ”

“မှတ်မိပါတယ် လည်ရာ ... နင်ပါ ထွက်ခို”

သူမတို့သည် ကိုယ်အကြံနှင့်ကိုယ် ဧည့်ခန်းဆီ ရောက်လာချိန်တွင် ဖျက်ကား သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဂစ်တာနဲ့ ခပ်တိုးတိုး တီးခတ် ညည်းနေဆဲပင်။

“ဖျ .. ရပြီနော်”

ဟုဆိုကာ ဝန်းကိုချပြီး အလွတ်ကျက်ထားတဲ့ ခွက်တွေကို ခပ်သွတ်သွတ်ပဲ ဆွဲယူရခြင်းပင်။ ဖျက် ဂစ်တာကို သေးချိုပြီး

“အမလေး ... မြန်လိုက်ကြတာဟယ်။ အသည်းအသန်တို့ လှတာပဲ”

“နို့စိမ်းထည့်ထားတာကို ငါက ယူတာပါ”

ဟု ဖျ သံသယမဖြစ်စေရန် ဖျန်းသစ်က ဖြေရှင်းပြီး ဖျအခြေအနေကိုသာ တစ်စေ့တစ်စောင်း အကဲခတ်ရပါတယ်။ ဖျက ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်ကို ခာမ်းကြိုက်တည်းမော့ချပြီး နှုတ်တို အပြီးသတ်ဝါးစားကာ ဂစ်တာကို ပြန်ကောက်ကိုင်ရင်း ...

“ဟဲ့ နင်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ကိပ် တရားတစိုက်ဗြီး”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖျရဲ့။ နင့်မှာ မိန်းမပီသတဲ့ အပြုအမူမျိုး ချို့လို့ပါ။ ငါတို့က နင့်လို ဂစ်တာလည်း မတီးတတ်၊ ဒေါသထွက်ရင် နင့်လို နံရံကို ပိတ်ထိုးဖို့ထက် ဝိုဖို့တောင် မနည်းကြီး အားထင်ရလို့ပါ”

ကျွန်မက လည်ရဲ့စကားကြောင့် တပဲ ဘဲဟက်နဲ့ ရယ်

“ဟို ..”

“နင်တို့က အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အရာတွေကို တန်ဖိုးထား ထတ်တာမျိုး။ တုံ့ပြန်မှုနည်းတဲ့ လူစားမျိုးတွေကိုး။ ဟဲ့ ငါက ဒါ

လုပ်ရင် ဒါပြန်ဖြစ်မှ ကျေနပ်မယ့် လူစားမျိုး ငါ့ဘဝကို လက်တွေ့ ကျကျပဲ တည်ဆောက် ဖြတ်ကျော်ချင်တာ

ကျွန်မသည် မိန်းမဆန်စွာ အိညက်ညက်ဖြင့် တစ်ခါမှ မျက်ရည်မကျဖူးခဲ့ပေ။ ထိုအစား တစ်စုံတစ်ခုကို ပေါက်ခွဲပစ်တာ မျိုး ပိတ်ကန်ပစ်တာမျိုး တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ဂစ်တာကို ခပ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ အကျယ်ကြီး ဖိတီးကာ လတ်တွေနာ လည်ချောင်းတွေ ကွဲတဲ့အထိ စိတ်ထွက်ပေါက်ပေးတတ်ပါတယ်။

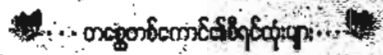
ကျွန်မက အတွေးတွေထဲ နစ်မြောနေရာမှ မျက်ခွံတွေ က တဖြည်းဖြည်း လေးလံလာပါတယ်။

"ဟာ . . . ငါ အိပ်ချင်လာတာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး"

ဟု တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်ကာ ဆိုစာပေခေါင်းလှန်ပြီး မျက်လုံးအစုံကို ခဏ ခမှမှိတ်ထားရပြီ။ စိတ်ထဲတွင် New Year လုပ်ရန် ပြင်းပြထက်သန်တုန်းပင်။

သို့ပေမယ့် . . .

"ဈ...ဈ...ဟိတ်...ဈ... New Year လုပ်မယ်ဆို လည်က ဖျ မေးဖျားတိုလှုပ်ပြီး ထပ်ခါထပ်ခါ နှိုးပေမယ့်

ဈသည် တုတ်တုတ်ပျပ် မလှုပ်။ သူမ ပိုသေချာစေရန် ဈ ခါးကို ဆက်ကာ ကလီထိုးပေမယ့် ခါးတိုင်းလို့ ဈသည် ထွန်ထွန်မလူးဘဲ ငြိမ်သက်ပြီ။

"OK စိတ်ချရပြီ။ ဈ တကယ်အိပ်ပျော်သွားတာ ဟဲ့ နင် ခေါင်းကမ ဖျန်းသစ်။ ငါ ခြေထောက်က မပြီး ဆိုစာပေတင်မယ်"

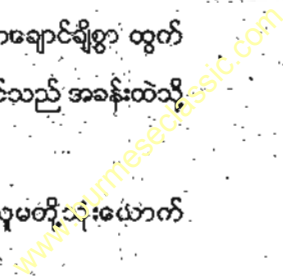
ဟု လည်တ စိမံကာ ဈကိုယ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်နဲ့ မပြီး ဆိုစာပေတင်ရပါတယ်။

"စီးပိတ်-ဖျန်းသစ် . . . ငါ အခန်းထဲမှ လှေကားသွား ထောင်ထားမယ်"

လည်လည် အခန်းထဲသို့ ခြေဖော့ဖျဲပြီး အပြေးလာရပါမယ်။ သူမတို့အခန်းထဲတွင် ဈ၏ စိတ်ကူးဖြင့် လေဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်ကို ခေါင်မိုးတွင် တစ်ဆင်ထားပါတယ်။

ထိုလေဝင်ပေါက်မှ လူ တစ်ကိုယ်စာချောင်ချိစွာ ထွက်နိုင်ကိုင်နိုင်ပြီး လသာသောညများတွင် လရောင်သည် အခန်းထဲသို့ ဆိုက်ရောက်စေရန် စီစဉ်ခြင်းပင်။

သူမိုးကြီး ညလိုမျိုးဆိုရင်တော့ သူမတို့သုံးယောက်

သည် ထိုခေါင်မိုးပေါ်တက်ကာ တစ်သက်ခြံတွေထဲသို့ အမှိုက် ထုပ်တွေ လှမ်းပစ်ခြင်း၊ လေးခွနဲ့ အိမ်အမိုးတွေပေါ် ဖျက် ပစ်ကာ အိမ်ရှင်တွေ အိမ်ချင်မှူးတူးနှင့် ထွက်ကြည့်လျှင် အမိုးတွင် ကိုယ် ကို ကပ်နေအောင် ပြားပြားဝပ်ကာ တခါခါနှင့် ရယ်မဆုံးသော ရာဇဝင်အတော်များများ ရှိပါတယ်။

ဒီညလည်း သူမတို့ ထိုခေါင်မိုးကိုပဲ အသုံးချပေးပြီး ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်တာနဲ့ လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေပြီး အရာ အားလုံးကို ရှင်းလင်းစွာ တွေ့ခြင်းပင်။ ထိုထဲတွင် ကားခေါင်မိုး တစ်ခုပေါ်တက်ရပ်ကာ သူမတို့ကို လှမ်းကြည့်နေတဲ့ ကောင်လေး နှစ်ယောက် ပါဝင်လာခြင်းပင်တည်း။

* * *

“ကိုကြီး... ကိုကြီး... သူတို့တစ်တွေ ခေါင်မိုးပေါ် ရောက်နေကြပြီဗျ။ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ် ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ သောနတ်ပေါ် ဝုန်းခနဲ ခုန်ထင်လာပြီ။ ဗရီဖရေလေသံနဲ့ တော်လတ်ကို ဖြည့်အားဆဲ

“ကျွတ်... နေစမ်းပါဦး တော်လတ်ရာ။ မင်းလိုက်မယ်”

လေယာဉ်ကို သေချာအောင် တပ်ဆင်နေရတယ်ကွ။ ဝေဟင်ထဲ ဝဲပြီး မြေခရင် မင်းပဲ ကြောရမှာ။ ကဲ... ပြီးပြီး ရော့ လေယာဉ် တိုက်တော့။ ငါ မောင်းပေးမယ်”

ကျွန်တော်က လက်ထဲမှ ကစားစရာလေယာဉ်လေးကို တော်လတ်လက်ထဲ အပ်လိုက်ရပါတယ်။ ထိုလေယာဉ်၏ ကိုယ် ထည်တွင် တော်လတ်၏မေတ္တာသဝဏ်လွှာပါပြီး တိပ်ဖြင့် အခိုင် အမာ ကပ်ထားခြင်းပင်။

“ကဲ... ခုချိန်ကစပြီး မေတ္တာတမန်တော်ကို စေလွှတ် လိုက်ပါပြီခင်ဗျား”

တော်လေး၏ သြဘာပေးသံအဆုံးတွင် ကျွန်တော်၏ ထွင်းကျပ်စွာ မောင်းနှင်မှုကြောင့် လေယာဉ်လေးသည် တရစ်ဝဲဝဲ ဖြင့် လတ်လတ်လည်လည် ရပ်နေရာ ခေါင်မိုးဆီ ဦးတည်ရောက် တွားပါတယ်။

“မြတ်စွာဘုရား... တော်လတ်က လေယာဉ်နဲ့ အရောက်လာမယ်ဆိုတာ ဒါကို ပြောတာကိုး။ ကြည့်စမ်း ဖျန်းသစ် သူဟာ တကယ့်(Crazy) လေးပဲ ဆရာ။ လူချွင်တော်လေး”

ဟုဆိုကာ လေယာဉ်လေးပေါ်မှ စက္ကူပတ်လေးကို ခွာ

ပြီး ဖတ်လျှင် သူမ၏ဆံပင်ပုံစံနှင့် မျက်နှာကို ပြောင်ထားကာ တစ်သက်တွင် သူ၏ချစ်စဖွယ်အရှင်လေးကို ရေးဆွဲထားပါ တယ်။

အလယ်တွင် အသည်းပုံခပ်ကြီးကြီးပါပြီး . . .

“ကိုယ်တို့အသည်းထဲမှာ လိုအပ်နေတဲ့ကွလုပ်တစ်ခု ကို ဖြည့်ပေးပါ လည်”

ဟူ၍ ခပ်သော့သော့ရေးထားခြင်းပင်။ လည်သည် သူ၏ စိတ်ကူးလေးကို နှစ်ခြိုက်စွာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ ပေးအပ်လှိုခြင်း များစွာနဲ့ နှုတ်ခမ်းနီတောင်နှင့် အသည်းပုံထဲတွင် Love ဟူ၍ ခပ်ကြီးကြီးရေးပေးခြင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်ဆန္ဒပြည့်စုံသွား သလို နှစ်ခြိုက်ရွှင်လန်းလာရပါတယ်။

ဖျန်းသစ်အလှည့်တွင်တော့ . . . ဟတ်စကီးလေးက ရောက်ရှိလာပြီး ထိုဟတ်စကီးပေါ်တွင် . . .

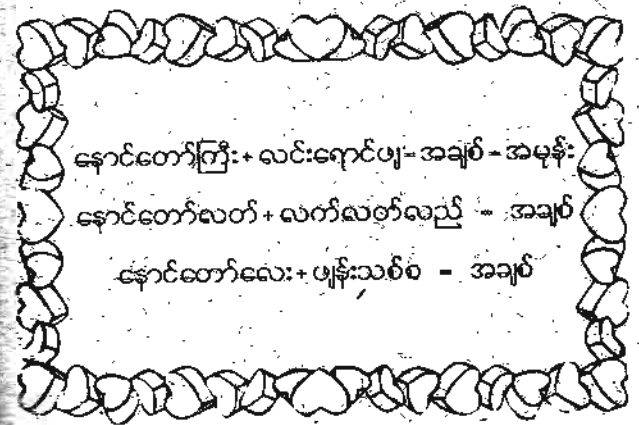
“ကိုယ့်ရဲ့လက်ဆောင်အချစ်တွေ၊ ဖျန်းသစ်ရဲ့ လက် ဆောင်အချစ်တွေပေါ့”

ဟူ၍ ရေးထားပြီး ဟတ်စကီး၏ကိုယ်ထည်တွင် . . .

I want to kiss

ဟူသော စတစ်ကာကို ရင်ခုန်ဖွယ်ကပ်ထားခြင်းပင်။ ဖျန်းသစ်သည် ကြက်သီးတွေ တဖြာဖြာယိုစိမ့်ကာ အင်မတန် လူ လည်လုပ်လွန်းတဲ့ ထိုကောင်ကလေးကိုယ်စား ဟတ်စကီးလေး ကို ခပ်ဖွဖွနင်းခြင်းဖြင့် New Year ညကို ချစ်ခြင်းထုံးတော်ဖြင့် ကုန် ဆုံးခဲ့လေသတည်း။

x x x

နောင်တော်ကြီး+လင်းရှောင်ပျ-အချစ်-အမုန်း

နောင်တော်လတ်+လက်လတ်လည် - အချစ်

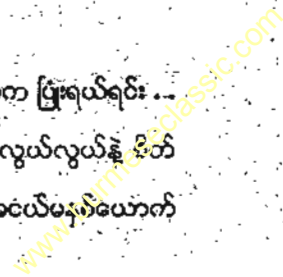
နောင်တော်လေး+ပျန်းသစ်စ - အချစ်

ကျွန်မသည် မေမေ၏စကားကြောင့် ရုတ်တရက်
အံ့အားကြီးသင့်ကာ ခေါင်းတခါးနှင့် အငြင်းပါကျတို့က ပြုံးပြုံး
ဖြုတ်ဖြုတ် ခုန်ဆင်းလာရပါတယ်။

“ဈ... ဇွန်းသစ်နဲ့ လည်တို့ကို တစ်ခါယောက်ျား နှစ်
ထောက်ရဲလက်ထဲကို လွယ်လင့်တကူ ထည့်ပေးနိုင်ဘူး မေမေ။
ဈ... ယောက်ျားတွေကို မယုံဘူး။ ဈတို့ ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့ဘဝလေး
ကို မခွဲထုတ်ချင်ဘူး မေမေ”

ကျွန်မ၏ စကားသံအဆုံးတွင် မေမေက ပြုံးရယ်ရင်း...

“တုတ်ပါတယ် အကြီးမရယ်။ သမီး လွယ်လွယ်နဲ့ ခိတ်
ချော့ချော့ဆိုတာ မေမေသိသားပဲ။ အလတ်မနဲ့ အငယ်မနဲ့ ယောက်
ကျောင်း ထည်ပေးမယ် မကောက်က...”

“ဒါနဲ့များ ပေဝေရာ သမီးရင်တုန်အောင်”

ကျွန်မက ခုမှ စိတ်အေးသွားဟန်နဲ့ ဂစ်တာဆွဲယူပြီး ပေါင်ပေါ် တွေ့တင်ထားချိန်တွင် . . .

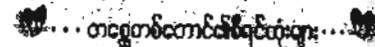
“ဟုတ်တယ် သမီး . . . သမီးကိုပါ လည်တို့အတူ ထည့်ပေးလိုက်မှာ”

“ဖျကိုပါ။ ဘာတွေလဲ မေမေရဲ့။ ဖျ နားမလည်တော့ဘူး”

“အလတ်မနဲ့ အငယ်မကို တောင်းတဲ့လူတွေက သမီးတို့ဖြစ်တောင်းတာ။ သူတို့က ညီအစ်ကိုသုံးယောက်။ အားလုံးအမျိုးမျိုးတောင်းပြီး။ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုနဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု ဖိုင်ကြတာ သမီးရဲ့။ ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး တကွတည်း ဖြစ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ နီးနီး တိုင်ပင်လို့ရတာပေါ့။ မေမေ့အသုံးယောက်စလုံး ကံကောင်းကြပါတယ်”

ကျွန်မ၏ နားစည်အမှေးပါးသို့ ဝမ်းတစ်လုံးပစ်သွင်းဖောက်ခွဲခံရသလို ဝန်းဆိုတဲ့အသံကြီးက မြည်ဟည်းလို့နေတယ်။

တစ်သက်လုံး ပျော်လင့်မထားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု။ မေဖန်တီးလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့ချေ။

“ဟင့်အင်း မေမေ။ ဒါ ကံကောင်းတယ်လို့ပေဆိုသာဘဲ ဖျအတွက်တော့ ကုံးဆိုးတာပဲ မေမေ။ ဖျ . . . လက်မခံနိုင်ဘူး”

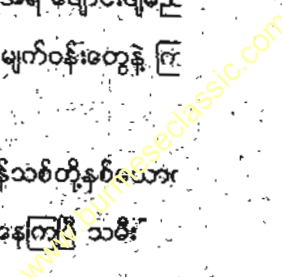
“အကြီးမရယ်။ သမီးရဲ့မှန်တီးစိတ်တွေ ဖျောက်ဝ ဖျောက်တော့လွယ်။ သမီးက ငယ်တော့တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ညီမတွေရှေ့ရေးလည်း ထည့်တွက်လေ”

“ဖျ . . . ထည့်တွက်လို့ပြောနေတာ မေမေ။ မေမေ့တွေလူတွေကို ဖျ သိလည်း မသိဘူး။ ရင်းလည်း မရင်းနီးဘူး။ ဒုဆို ပိုဆိုးမယ်။ အဲလိုလူတွေရဲ့လက်ထဲကို ဖျတို့အနာဂတ်ကို ဘာလို ထိုးအပ်ရမှာလဲ မေမေ”

ကျွန်မက နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကျားကံနီကန်ထား ဖျန်းသစ်နဲ့လည်တို့ကိုမိ ငြင်းရန် စကားလင်းကြောင်းပေးပေးသူမတို့နှစ်ယောက်သည် တုတ်တုတ်ပင် မရုပ်ချေ။

မေမေကတော့ ကျွန်မအား မရအရ ချောင်းဖျမည်သော စိတ်ကူးတွေ တဖျတ်ဖျတ်ပါနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြပြီး . . .

“သမီးနဲ့သာ မရင်းနီးတာပါ။ ဖျန်သစ်တို့နှစ်ယောက် ညီအစ်မ နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီ သမီး”

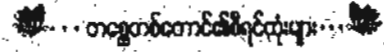
ကျွန်မသည် ပိုက်ခနဲမင် ဖြစ်သွားရကာ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေတဲ့ လည်တိုနှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းပင် လှည့်ကြည့်မိပါတယ်။ ဖုတ်ဆန် ခေါင်းတွေငုံ့ကျသွားတဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးတို့ မယုံကြည်နိုင်စွာနဲ့ ပိုက်တေရင်း...

“နှင်တို့က ချစ်သူတွေတောင်ဖြစ်သွားပြီ။ ဖျန်းသစ်လည် ငါ့ကို ကြည့်ကြပါဦး။ နှင်တို့ သတ္တိတွေ ကောင်းလှချည်လား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်တူတူနဲ့ ချစ်သတဲ့ ဟုတ်လား။ ဟဲ့... ငါ့ကိုပြောပါဦး”

“ဗျ... ငါ... ငါ... သူ့အပေါ် ချစ်မိသွားတာကိုး”
“ဟုတ်တယ်... ဖျရယ်”

“တော်စမ်းပါ။ နှင်တို့ည့်ဖျင်းတိုင်း အသက်မချီတဲ့ဟာကြီးကို အာလို့ဆွဲထည့်တာလဲ။ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ ယုံကြည်ကြတာလဲ”

ကျွန်မသည် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေကာ အသံတို့က တုန်ရင်လာရပါတယ်။ အဲလို အဖြစ်မျိုးတွေ ကြုံလာမှာစိုး၍ ကျွန်မမှာ ကာကွယ်လိုက်ရတာ။ တားဆီးပိတ်ပင်လိုက်ရတာ။ ဒါတွေဟာ ခုတော့ အားလုံးအလကားဖြစ်ကုန်လေပြီ။

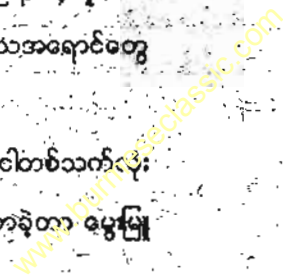
“အမကြီး... သမီးကလည်း ဒေါသမကြီးနဲ့ဦးလေ။ လူချိုတာ သီးချိန်တန် သီး၊ ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်၊ ဒါက သဘာဝလေ သမီးရဲ့။ အဲဒါကြီးကို ပိတ်ပင်လို့မှ မရတာ”

“ဟင့်အင်း... မေမေ၊ ဖျ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဖျ ဒီပွဲကို ဖျတ်တယ် မေမေ၊ သူတို့လည်း မယူနဲ့၊ ဖျလည်း မယူဘူး။ ဆောက်များတွေက အပေါ်အရေခွံခြုံထားကြတာ၊ ဇွာချကြည့်သူတို့ဟာ မိန်းမတွေကို နှိမ်မယ်၊ သဗ္ဗာဇာကမယ်... ဒါပဲ အပေ”

“လင်းရောင်ဖျ”

ကျွန်မသည် မေမေရဲ့ ဗာကျောအေးခဲလှတဲ့ ခေါ်သံကြောင့် လူက ဆတ်ခနဲပင် တုန်သွားရပါတယ်။ ကျွန်မသက်တမ်း အစလျှောက်တွင် ထိုသို့ ဗာမာထန်ထန် ခေါ်ပို့ဝေးစွာ အကြည့်မှ အစ်ချက်နဲ့ပင် ကျွန်မတို့ညီအစ်မတွေကို မကြည်ရက်ခဲ့ဖူးပါ။ ခုတော့ မေမေမျက်ဝန်းတွေသည် ဒေါသအရောင်တွေ ဖြစ်ထွန်းတောက်နေလေပြီ။

“ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘူး လင်းရောင်ဖျ။ ငါတစ်သက်လုံး အောက်အနွံတာခံ၊ အနစ်နာခံပြီး ကျွေးမွေးလာခဲ့တာ မေ့ပြု

ဟာတဲ့ ကျေးဇူးကို ညည်းချဲ့ တယူသန်စိတ်ကြီးနဲ့ ပြန်မဆစ်လိုက်
ပါနဲ့။ နင်တို့အတွက်၊ နင်တို့ဘဝတစ်ခုလုံး ကောင်းစားဖို့ ငါ စီမံ
တာဟဲ့။ ငါ အပူအပင်ကင်းချင်ပြီ။ တစ်သက်လုံး ငါ ပုပန်ခဲရသမျှ
ပွတ်မြောက်ချင်ပြီ။ ငါ မျက်စိမပိတ်ခင် နင်တို့တစ်တွေ တင့်
တောင့်တင့်တယ် ဖြစ်တာကို ငါ မြင်သွားချင်တယ် ...လင်းရောင်
ချ။ ညည်း မပိုက်ပါနဲ့အေ”

မေမေ့မျက်ရည်တွေသည် မျက်ဝန်းထဲမှ ပိုးဝိုးပေါက်
ပေါက် ကျဆင်းလာပါတယ်။

“မေမေ”

ဖျန်းသစ်နဲ့ လည်တို့သည် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် မေမေ့
ခြေသလုံးကို ပြေးဖက်ကာ ငိုလေပြီ။ ကျွန်မကတော့ လက်သီး
နှစ်ဖက် ခပ်ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ရင်း တျလုဆိဆိ မျက်ရည်တွေကို မကျ
စေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ မျက်နှာကြက်ကို အတန်ကြာမော့ကြည့်ပြီး ဝင်
သက်တစ်စုံကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက်သွင်းပြီးမှ ...

“ဗျ ... လက်ခံလိုက်ပါ့မယ် မေမေ”

ကျွန်မဆီကျရောက်လာမယ့် မျက်ဝန်းတွေကို ကျော
ခိုင်းရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်ပြီအက်မှုနဲ့ မလှဲကြည်နိုင်မှုတို့က ဇရာ

ထွေးနေပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကျွန်မရင်ထဲက ဒဏ်ရာက နက်သည်
အက် နက်လာပြီတည်း ... ။

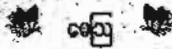
x x x

အသန်း(၅)

တစ်နေ့တည်း၊ အစ်ချိန်တည်း၊ တစ်နေရာတည်း၊
အပြိုင်တည်း၊ သတိထား၊ သတိသမီး၊ သုံးစုံနဲ့ မင်္ဂလာပွဲလုပ်သည့်
နှစ်ဦးကို မည်သူမှ ကြုံကြိုက်တွေ့ဖူးမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မကတော့ ကြုံကြိုက်ရုံတင်မကဘဲ ကိုယ်တိုင်
ပိုင်ဆိုင်နဲ့နေရပါပြီ။ ပို၍ ထူးဆန်းသည်က ကျွန်မ၏သတို့သား
အောင်ကို ဒီပွဲမှပင် တွေ့ဆုံမြင်ဖူးခြင်းပင်။

သူ၏မျက်နှာနှင့် မျက်ဝန်းတို့တွင် ထိမထင်ဟန်တွေ၊
အသိုင်းထက်ပြုမူဟန်တွေက ကျွန်မအတွက် အတော်ကြီး
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေပါတယ်။ သူသည် နှုတ်ခင်းတို့ကို

ကွေးညွတ်၍ ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးကာ . . .

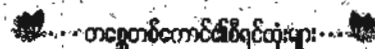
“ခုချိန်က ကိုယ်က မင်းဘဝရဲ့ အရေးပါဆုံး၊ အလိုအပ်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်း . . . ပြင်းနိုင်မယ် မထင်ဘူးနော် လင်းရောင်ဗျ”

ကဲ . . . ဒါဟာ လက်ထပ်ပွဲဆင်နွှဲနေတဲ့ သတို့သားတစ်ယောက်က သူ့သတို့သမီးကို မေးရမည့် မေးခွန်းစော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မသည် သူ့အား နာကျင်ရှုရှာစွာနဲ့ ခပ်စေ့စေ့ ပြန်ကြည့်ရင်း . . .

“အိပ်မက်လာမက်မနေနဲ့၊ ကျွန်မစိတ်ကူးထဲမှာ ရှင်လုံးဝမရှိနေဘူး”

“ယုံကြည်စရာပဲ လင်းရောင်ဗျရဲ့ . . . မင်းတွဲထားတဲ့ လက်မောင်းပိုင်ရှင်က ကိုယ်လေ။ မာနတွေ ခဝါကျထား ဟုတ်ပြီလား”

“လဲသေလိုက်”
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားစစ်ထိုးပွဲကို စည်သည်တွေ မရှိပဲသလို ဖျန်းသစ်နဲ့လည်ရှော သူညီနှစ်ယောက်စလုံးရော ယုတ်စွဲအဆုံး မေမေပါ မရှိပဲပိုင်နိုင်ဘဲရှိပါတယ်။

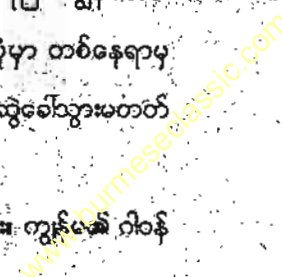

ကျွန်မသည် သူပြောသွားတဲ့စကားကို ခံပြင်းလို့ မဆုံးချေ။ စည်ခံနေရင်းမှပင် မည်သို့တုံ့ပြန်ရမည်ကို တစ်မိမိစဉ်းစားရပါပြီ။ ကျွန်မသည် လက်တုံ့ပြန်ရမည်ဆိုလျှင် သိပ်ပြီးစဉ်းစားနေရာမလိုဘဲ တွဲချိတ်ထားတဲ့ သူ့လက်မောင်းကို ကျွန်မက လျှပ်ဆစ်ပြက် ဆွဲဆိတ်ခြင်းပင်။

“အား . . . ဟာ . . . မင်း . . . မင်း . . . ဘာလုပ်တာလဲလင်းရောင်ဗျ”

သူသည် အတော်ကြီးနာကျင်သွားဟန်ဖြင့် ရူးရူးရဲရဲ ဖြစ်ကာ ကျွန်မအား လှည့်ပေးလျှင် ကျွန်မက မျက်နှာကို ခပ်ပင့်ပင့်ခိုကာ . . .

“ဆွဲဆိတ်လိုက်တာလေ”
“မင်း . . . အဲလိုလုပ်ရဲတယ်၊ ပြီးရော ရတယ် ရတယ်”
ဟု ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာဆိုပြီး ကျွန်မအား ညာ ပြန်ပြလေတော့ပါတယ်။ သူ၏ပညာပြပုံမှာ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ သွားလျှင် ကျွန်မအား ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားမတတ်ဘဲ သွတ်သွက် သွားခြင်းပင်။
သူ့အတွက်က အကြောင်းမဟုတ်ငြား၊ ကျွန်မ၏ ဂါဝန်

ရှည်ရှည် ပင်(န်)ဆယ်ဟီးချွန်ချွန်နှင့် လက်တစ်ဖက်က ပန်းခြင်း
ကြီးသည် ဆင်မတန်မှ ဒုက္ခပေးလှတာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပင်
တည်း။

ကျွန်မသည် သူ၏လုပ်ရပ်ကို စိတ်ထဲမှ တေးမှတ်ထား
ပြီး၊ အခွင့်အခါကိုပဲ စောင့်နေမိပါတယ်။ ကျွန်မ စောင့်နေချိန်တွင်
မင်္ဂလာကိတ်လှီးခြင်းနှင့် မုန့်ခွံကျွေးခြင်း အမှုကိစ္စ ပေါ်လာခြင်း
ပင်။

ကျွန်မက အလွန်အမင်း အူဖြူးသွားကာ သူ့ခွံကျွေး
သောမုန့်ကို ဟန်မပျက်စားကာ ကျွန်မ ခွံကျွေးအလှည့် တင်မရာ
သမားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ချိန်၌ သူ့အား ဟန်ပြကာ ကျွန်မသည်
ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပါတယ်။

“ဟင် . . . အို . . . ခပ် . . . ခပ် . . . ခပ်”

ဟူသော အာမေဇိတ်သံတွေ၊ ရယ်သံတွေနဲ့ သူ့ရဲ့ အိုတို့
အိမ်းတန်း မျက်နှာကြီးက လူ့ရှင်တော်တစ်ယောက်လိုပင် ရယ်
ဖွယ်လိလိ။

သို့ပေမယ့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အရောင်တစ်မျိုး ဖြတ်
ပြေးကာ ကျွန်မခါးကို သိုင်းဖက်ရင်း . . .

တော်တော်နောက်တတ်တယ်ပေါ့
ဟု ခပ်ဖြူးဖြူးဆိုကာ ကျွန်မနဖူးအား ဖျတ်ခနဲ နှင်းလိုက်
ခြင်းပင်။ ကျွန်မ၏ ရက်ရွံ့စိတ်တွေ ဆူဝေကာ ကြောင်သွားချိန်၌
တင်မရာဝီးတွေ တဖျပ်ဖျပ်လင်းလက်နေပါပြီ။

ကျွန်မက ရက်ရွံ့ဒေါသတွေနဲ့ ပင်(န်)ဆယ်ဟီးအချွန်
ဖြင့် သူ့ခြေထောက်ကို ဖိနှင်းထားလျှင် . . .

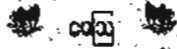
“အ”

ခနဲ အသံထွက်ပေမယ့် အပြုံးမပျက်ဘဲ ကျွန်မအား
ရင်ခွင်ထဲသွင်းကာ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံခြင်းပင်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် မင်္ဂလာပွဲပြီးဆုံး
သွားပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချောင်းမြောင်းမှုက
ပြီးဆုံးနိုင်အောင်ပဲ ရှိနေပါတော့တယ်။

သူသည် သူ့ထင်ရာလုပ်သော လူစားမျိုးဖြစ်ပြီး ကျွန်မ
ထာလည်း ဖိနှိပ်မခံလိုတဲ့စိတ်ထားတို့ကြောင့် မင်္ဂလာပွဲအပြီး ဖဋ္ဌ
ဇာတိသည် ပိုမိုကြီးထွားလာရပါတော့တယ်။

သူက မင်္ဂလာပွဲပြီးတာနဲ့ သတို့သားဝတ်စုံကို ခပ်သွက်
သွတ်လံ့ အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်မှာ အတော်ကြာလေပြီ။

လက်ထပ်ပြီးစ ဇနီးပုပုနွေးနွေးကို ထိုသို့ ထားသွားနိုင်သည့် သူ
စိတ်ဓာတ်ကို အံ့ဩခွံ့ရွာသာပင်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

“ဝင်ခွဲပါ . . . တံခါးဖွင့်ထားတယ်”

ကျွန်မက သူပဲဟု တပ်အပ်ယူဆကာ ဝင်ခွင့်ပေးပြီး
အနားသို့ လျှောက်လာတဲ့ခြေသံကို နားစွင့်မိချိန်တွင် . . .

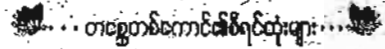
“မမကြီး”

မြတ်စွာဘုရား . . . ဘယ်နယ်အခေါ်အဝေါ် ကြီးပါလိမ့်

(၅)မိနှစ်ခြား မွေးချင်းအမြွှာတွေကတောင် ဤသို့ နားကလေး
စရာကြီးကို မခေါ်ဝေါ်ခဲ့ဘူးပါ။ . . . ဟူသော အတွေးနှင့် ကျွန်မ
နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်ချိန်၌ . . .

“ကျွန်မက ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အိမ်တော်ထိန်းကြီးပါ။ အ

သွင်လို နောင်တော်သုံးယောက်လုံးက ခေါ်ကြပါတယ် မမကြီး
ဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကို ထပ်မံသုံးကာ အဘားညီညီ
ခပ်တုတ်တုတ်နှင့် ဆီအခွံ့သာ၊ ဆပင်ကြီးအား သစ်သားဘီးကြီး
တင်းတင်းရပ်ရပ်ထားသော အမေသွင်ဆိုသူအား တွေ့လိုက်ရ
ပြီ။

“ကျွန်မကို မမကြီးလိုမခေါ်ပါနဲ့လား အမေသွင်။ ကျွန်မ
နာမည်က လင်းရောင်ဖျါ”

ကျွန်မရဲ့စကားအဆုံးမှာ အမေသွင်က လက်ထဲမှ ငွေ
ရောင်ပြောင်လက်နေတဲ့ ဝန်းနဲ့ အငွေ့တထောင်းတောင်း ထနေ
တဲ့ စားဖွယ်ရာ ပန်းကန်တွေကို လျင်လျင်မြန်မြန်ပင် ပြင်ဆင်
ပေးပြီး . . .

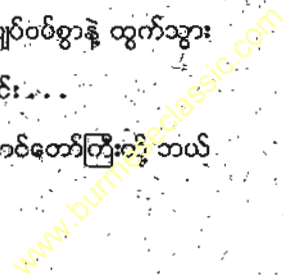
“အားမနာပါနဲ့ မမကြီး။ နောင်တော်ကြီးရဲ့ စုလျား
ရပ်ပတ်တဲ့ မဟေသီကို ဒီလိုပဲခေါ်ဆိုရမယ်ဆိုတဲ့ ထုံးတမ်း ရှိပြီး
သားမို့ပါ . . .။ ကဲ . . . ညနေစာ သုံးဆောင်တော်မူပါ မမကြီး”

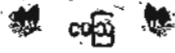
“ကျွန်မရဲ့ ညီမတွေရော”

“မမလတ်နဲ့ မမလေးတို့ အခန်းထဲလည်း စားဖွယ်ရာ
တွေ ပို့ဆောင်ပေးပြီးပါပြီ။ မမကြီးသာ စိတ်အေးလက်အေး သုံး
ဆောင်တော်မူပါ။ အမေသွင်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် ရိုက်ချိုးပျက်စိစွာနဲ့ တွက်သွား
ဟန် ပြုတဲ့ အမေသွင်ကို အံ့ဩစွာကြည့်ရင်း . . .

“ခဏလေး အမေသွင် . . . ကိုနောင်တော်ကြီးကို ဘယ်
သွားလဲ မသိဘူး”

“နောင်တော်တို့သုံးယောက် . . . ညီလာခံထိုင်နေကြပါ
တယ် မမကြီး”

“ညီလာခံ . . .”

“မှန်ပါတယ် မမကြီး”

ကျွန်မက Oh, God ဟူ၍ပင် အကျယ်ကြီးထူ၍ ရေရွတ်
လျှင် ကောင်းမည်ဟု . . . ခပ်ရွတ်ရွတ်ပင် တွေးမိပါတယ်။ ဒီနေ့
လို ခေတ်ကြီးမှာ ညီလာခံတွေ၊ သုံးဆောင်တော်မူပဲတွေဟာ
သိပ်ပြီး မတွင်ကျယ်လှတော့ဟု တွေးမိချိန်တွင် အပေသွင်က
ကျွန်မထံတွင် မရှိတော့။

သူမကိုယ်စား ငွေပန်းကန်တွေ ငွေဖွန်းခက်ရင်းတွေ
တပ်ထားတဲ့ ညဇာကို ပျင်းရိလေးကန်စွာ စားပြီးချိန်တွင် . . .

“မမကြီး . . . သုံးဆောင်လို့ကောင်းပါလား”

အချိန်ကိုက်ပြီး ပြန်ရောက်လာတဲ့ အပေသွင်ကြောင့်
ကျွန်မအား တစ်နေရာမှ ရောင်းကြည့်နေသလားလို့ စိုးထိတ်
ရွံ့တွန့်ရချေပြီး

“ကောင်းပါတယ် အပေသွင် . . . သိမ်းသွားလို့ ရပါပြီ”
အပေသွင်က ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို သိမ်းဆည်း

ထွက်သွားချိန်တွင် ကျွန်မသည် ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေကို မရောင်
ချနိုင်တော့ဘဲ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ တစ်ဘက်ခန်းကို တံခါး
ခေါက်၍ . . .

“လည် . . . တံခါးဖွင့်စမ်း . . . ဝါ . . . ဖျာ”

ဟုသောစကားအဆုံးမှာ တံခါးချပ်က ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လာ

ပြီး . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖျာ”

“ဘာမှဖြစ်ပါဘူး . . . ကဲ . . . နင် ထွက်ခဲ့ဦး ဖျန်းသစ်ကို

ပါ ခေါ်မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်မှာလဲ ဖျာ”

“ဟဲ့ . . . မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတာတည်းက ငါတို့ အေးအေး

ဆေးဆေးမှ မတွေ့ရသေးတာ။ လာစမ်းပါ လည်ရာ”

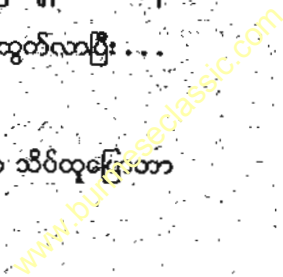
ကျွန်မက ရှေ့မှ လည်ကို ဦးဆောင်ပြီး ဖျန်းသစ်အခန်း

ထဲသို့အရောက် တံခါးခေါက်စဉ် ဖျန်းသစ်က ထွက်လာပြီး . . .

“ဘာလဲဟင် ဖျာ”

“နင်တို့ကလည်းဟာ မေးခွန်းတွေက သိပ်ထူးပြေးတာ

နင်တို့ယောက်ျားတွေ ဘယ်သွားလဲ”

"တော်လေးက သူ့အစ်ကိုကြီး အရေးတကြီးခေါ်လိုတဲ့"

"အေး... တော်လတ်ရောပဲ၊ (၂:၀၀)နာရီလောက်ကြာ

မယ်တဲ့"

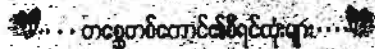
"အမယ်လေး... လည့်ရယ်၊ (၂:၀၀) ခုတိုအချိန်ကို နှစ်က နည်းတယ်ထင်နေလို့လား၊ ပျင်းလို့ လိမ်တွန့်ခေါက်ပြီး သေ သွားနိုင်တယ်ဟဲ့၊ ဒီနေ့မှ လက်ထပ်တဲ့မိန်းတွေကို ခုလိုပစ်ထား နိုင်တယ်... အဲ့ရောပဲ"

"ရှား တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ ဖျရဲ့၊ ဒါ... သူများအိမ်ကြီးဟဲ့"

"အလိုတော်... နင်ကပဲ ကြောက်နေရသေးတယ် ဖျန့်သစ်၊ ဒါ သူများအိမ်မို့လို့ ငါ ဒီလောက်ငြိမ်နေတာ၊ ငါ့အိမ်သာ ဆိုရင် ထုရိုက်ပေါက်ခွဲပြီးပြီ၊ သဘောပေါက်၊ ဒါ ငါတို့ကို သစ် သက်လုပ်တာဟဲ့"

ကျွန်မက ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ ဒေါသတွေထွက်နေသ လောက်... သူမတို့နှစ်ယောက်က ခပ်အေးအေးပင် ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်မသည် ထိုညီအစ်ကိုသုံးဇော်အား တန်ပြန်စစ်ဆင်ရေးကို စဉ်းစားပြီးမှ ...

"ဟဲ့... နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့အခန်းလိုက်ခဲ့ကြ"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"အိညက်ညက်နဲ့ သံပြိုင်ထွက်လာတဲ့ သူမတို့နှစ် ယောက်ကို ကျွန်မက ပေစောင်းစောင်းကြည့်ရင်း..."

"ကဲ... စကားမရှည်နဲ့၊ လာ... လာ... မြန်မြန်..."

လာ"

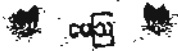
ဟု အခန်းထဲခေါ်တွင်းပြီး တံခါးကိုပါ Lock ချကာ ...

"သူတို့တောင် ညီလာခံထိုင်သေးတာပဲ၊ ငါတို့ကရော အာလို Meeting မလုပ်နိုင်ရမှလား၊ လာပဲလေ့စေ၊ ငါ ပညာပြ လိုက်မယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ ဖျရယ်၊ တော်လေးက ငါ့ကိုပြောသွားတယ် အေး၊ သူတို့ အစ်ကိုကြီးက ညီအစ်ကိုတွေရဲ့ လုပ်ပုံနောက်ဆုံးညွှန်မှာ မှာစရာတွေ ရှိနေလို့ပါတဲ့"

"ဟုတ်တယ် ဖျရဲ့... တော်လတ်ကလည်း ငါ့ကို အိုလို မပြောသွားတာ"

"ရာရာစေ သူတို့က (၃)(၄)နှစ်ခြားပြီးမှ ထွက်လာတဲ့ ညီအစ်ကိုတွေပါတဲ့၊ ငါတို့က (၅)မိနစ်ခြားပြီးမွေးလာတဲ့ အိမ်မှာ ညီအစ်မတွေ၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေ၊ သူတို့သက် ရံပြီး"

အလွမ်းသယ်စရာတွေ မှာစရာတွေ တစ်ပြုတမကြီးပဲ။ သူတို့ (၂)
နာရီဆိုရင် ငါတို့က (၄)နာရီပဲ”

ကျွန်မက မအိပ်သာရင်တွေနဲ့ ဖြေရှင်းပြနေတဲ့ ဖျန်းသစ်
နဲ့လည့်ကို ကြည့်ပြီး အားမလို အားမရဖြစ်ကာ ဒေါသတို့က ထွက်
လာရပါတယ်။

“ဒီမှာ... နင်တို့ရစ်က အဲလောက်ထိ သိက်ပျက်ယွင်း
ပြမနေနဲ့၊ တိုက... မာန်တွေ့တက်ကုန်လိမ့်မယ်။ သူတို့က အမြဲ
တမ်း ဖိနှိပ်ထားချင်တာ။ အဲဒါကို ငြိမ်ခံနေလို့ကတော့ အညွန့်တုံး
ပြီး လှူငြိမ်းရုံပဲရှိတော့မှာ။ အဲဒါကို မြဲမြဲမှတ်ထား...”

“ကဲပါ ဖျော့... နင်ကလည်း ဒေါသကြီးပဲ။ ပြီးရော
ပြီးရော... ငါတို့ နင့်အခန်းထဲမှာပဲ နေတော့မယ်”

ဖျန်းသစ်က ကျွန်မစိတ်ပြေအောင် မေးဖျားကိုကိုင်ကာ
ချော့သလို၊ လည်ကလည်း နောက်ကျောမှ သိုင်းဖျက်ပြီး ကျွန်မ
အား ခရုမြူတာကြောင့် စိတ်ဆိုးတို့က ပြေပျောက်သွားရပြီး..

“သူတို့အတွက်နဲ့ ငါတို့တစ်တွေ စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်ဘူး
ဟာ”

“အေးပါဟဲ့... နင်ကလည်း။ ငါတို့ကလည်း လင်းရောင်

ဇယ့်ဇွာ... နော် ဖျန်းသစ်”

“အစစ်အမှန်ပါပဲရှင်”

လိုအချိန်မှာပဲ...

“လင်းရောင်ဖျ... ကိုယ်ပြန်လာပြီ။ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ကျွန်မသည် အခန်းအပြင်ဘက်မှ သူ၏အသံကြောင့်

“အသာနေ... ငါကြည့်ပြောမယ်။ နင်တို့ တိတ်တိတ်

နေကြ

ဟု သူမတို့ကို လှည့်ပြောပြီး...

“ကျွန်မတို့ အထဲမှာ Meeting ထိုင်နေတယ်။ မပြီး

သေးဘူး”

အခန်းတွင်းမှ သံပြတ်နဲ့ လှမ်းပြောတဲ့ ထိုမိန်းမအသံ

ကြောင့် ကျွန်တော်က ဒေါသတွေ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားရကာ

တံခါးကို ထပ်ထုမည်ဟန်အပြင်တွင်း...

“ကိုကြီး... ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ လည် မရှိတော့ဘူး

ဟဲ့

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး... ဖျန်းသစ်လည်း မရှိဘူး”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ... အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။

ဗျာဠိရာယာနဲ့ . . . မင်းတို့အခန်းထဲမှာ မရှိရင် ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိ
မှာပေါ့ကွ

ကျွန်တော်ဒေါသတို့ကို လင်းရောင်ဈာတ်မှ တော်လတ်
တို့ထံ အဖျားဖတ်ခွားစဉ် တော်လေးက မျက်နှာအပျက်ပျက်
နင် . . .

“အဲဒါဆိုလည်း အစ်ကိုကြီးမိန်းမကို မေးလိုက်လေဈား
ရိုလားလို့”

“မင်းတို့ကတစ်မောင့် . . . လင်းရောင်ဈာတ်”

“ဘာထုန်း”

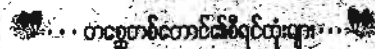
အင်မတန်မှ သာယာနာပျော်ဖွယ် အသံပါပဲ။

“အဲဒီထဲမှာ လတ်လတ်လည်နဲ့ ဈာန်သစ်စရော ရိုလား”

“ရှိတာပေါ့ရင့် . . . Meeting ထိုင်နေပါတယ်ဆိုမှ၊ ရှင်
တို့ ညီလာခံလုပ်တုန်းကလည်း ကျွန်မတို့ မနှောင့်ယှက်ဘူး။
ကျွန်မတို့ Meeting ထိုင်နေတာလည်း မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

ကျွန်တော်သည် သူမစကားကြောင့် သည်းခံနိုင်မှုတို့က
ပျက်စန့် ငြိမ်းသွားကာ . . .

“တောက် . . . ဒီမိန်းမ တမင်လုပ်တာကွ ဒါတို့ကို”

လေသံကိုက လုပ်လေကြီးနဲ့ ဝါမသိဘူးဈားထင်နေလား မသိဘူး”

“တမင်လုပ်ဟန်တော့ မရှိပါဘူး ကိုကြီးဈား တကယ်
နေမှာပေါ့ . . . သူလည်း ဓမ္မညီမတွေကို မှာစရာရှိတာ မှာနေလို့
နေမှာပဲလေ”

တော်လတ်က ကြားထဲက ရွှေပြည်အေးတရားဟော
သလို၊ တော်လေးကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ထောက်ခံပေး
နေတာကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ဒေါသတွေကို ရှူဆန်ပြန်ချထားရပါ
တယ်။ နာရီလက်တံတို့က (၁၂:၀၀)နာရီတိတိကို ပြနေပေပြီ။

တစ်နေ့ကန် ပင်ပန်းနွမ်းလျှထားတဲ့ဒက်ကြောင့် အပြင်း
အထန် အနားယူလိုစိတ်တို့နဲ့ . . .

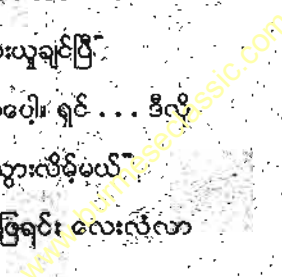
“ဗျို . . . လင်းရောင်ဈာတ် ပြီးသေးဘူးလား”

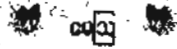
“ရော် . . . ရှင်နဲ့တော့ ခက်ပြီ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဗျို
လာတစ်နေရတာတုံး ပြီးရင်ထွက်ခဲ့မှာပေါ့ . . . တယ်ခက်တာပဲ”

“တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းထားတာ အနားယူချင်ပြီ”

“ပြီးရင် ရှင်ကို အကြောင်းကြားမှာပေါ့၊ ရှင် . . . ဒီလို
နှောင့်ယှက်နေပုံနဲ့ဆိုရင် ညလုံးပေါက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်မသည် အခန်းတွင်းမှ ပြန်ဖြေရင်း လေးလံလာ

သည်မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် နာရီကိုကြည့်မိပါတယ်။ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကြောင့် ဖျန်းသစ်နဲ့လည်ပင် ကျွန်မတို့၏ မင်္ဂလာဦးစုတင်ခံပေးတွင် တစောင်း၊ ခပ်ကွေးကွေး အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

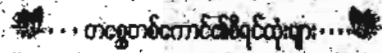
ကျွန်မသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာချပစ်ရင်းလည်နှင့်ဖျန်းသစ်ကြားတွင် ဝင်ရောက်လိုလျောင်းကာ မျက်ဝန်းတို့ကို မှေးမှိတ်ထားမိပါတယ်။

မကြာခင်အချိန်အတွင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားရချေပြီ။

ကျွန်မတို့မင်္ဂလာဦးညက ထိုသို့ မမေ့နိုင်ဖွယ်ညအဖြစ် ကုန်ဆုံးပါလေသတည်း။

မင်္ဂလာဦးညမှ စတင်မပြေလည်ခဲ့သော ပြဿနာတို့သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်စာစိုင်းတွင် ထပ်မံဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။ ပြဿနာရှိအရင်းခံကတော့ ကျွန်မတို့သုံးယောက်အား အမေသွင်နှင့် အခေါ်လွှတ်ကာ...

“မကြီးတို့သုံးယောက်ကို နောင်တော်တို့က မနက်စာစားဖို့ ထမင်းစားခန်းထဲကို ကြွခဲ့မိလို့ မှာထားပါတယ်”

ခါးညွတ်ကာ တရိုတသေဟန်နဲ့ ပြောသွားတဲ့ အမေသွင် နောက်ကျောက်ကြည့်ပြီး ကျွန်မက ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်ချတာ...

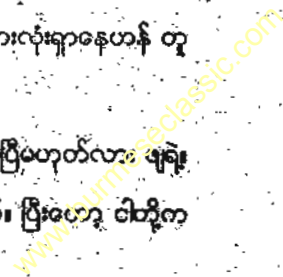
“အမလေးဟဲ့...သူဒီစိုင်းက R ကောင်းကောင်းမှာ သွားလုပ်ရင် လစာအပြင် ဘောက်ဆူးပါရမယ့်ပုံတော့၊ ဟာ...ဟာ ထကယ်ရယ်ရတယ် သိလား၊ လည်း။ ငါ့ကိုခေါ်တာများ မပကြီးတဲ့၊ ငါ့မှာ ရောရိပ်တွေတောင် ဆင်လာမလားဘဲ။ ဒီပုံအတိုင်း ဆက်ခေါ်နေလို့ကတော့”

“ကဲပါ... ဖျရာ ငါတို့ မနက်စာသွားစားသင့်ပြီ ထင်တယ်နော်”

“ဖျန်းသစ်ရယ်... နင်ကလည်း တစ်မျိုး၊ ခုခေါ် ခုထဲ သွားတဲ့ ငါတို့ညီအစ်မက ဈေးပေါသွားမှာပေါ့”

ဖျန်းသစ်နဲ့လည်သည် ကျွန်မအား မျက်လုံးချင်းမဆုံဘဲ လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်ပြီး ပြန်ချေပရန် စကားလုံးရှာနေဟန် တူပါတယ်။ ခဏနေမှ လည်က...

“နင်... ညက စိတ်တိုင်းကျ ကြွခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ဖျရ၊ ဒီနောက်တော့ သွားစားသင့်ပြီလို့ ငါထင်တယ်။ ပြီးဟော့ ငါတို့က

အရှည်လက်တွဲရမယ့်လူတွေလေ”

ကျွန်မသည် မျက်နှာအမျက်ဖျက်နဲ့ ဖြစ်နေရာတဲ့ လည်နဲ့ ဖျန်းသစ်ကြည့်ပြီး သနားစိတ်က လှူတက်လာရပါတယ်။ သူမတို့ထစ်တွေသည် ချစ်တဲ့သူနဲ့လက်ထပ်ပြီးကာမှ တစ်ကမ္ဘာခြားကာ စိတ်ညစ်နေရမယ့်အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်မ မဖန်တီးလိုပါ။

“ကဟေ့ . . . ငိုတော့မငိုချနဲ့နော်၊ တကတည်း နှစ်တို့က အဖြစ်ကို သည်းလွန်းတယ်၊ ထ . . . ထ . . . သွားမယ်”

ကျွန်မ၏စကားအဆုံးမှာ ဖျန်းသစ်နဲ့လည်ထဲမှ ရှက်ပြုံးတွေ ဖူးပွင့်လာကြပြီး ကျွန်မပခုံးကို ဟီးလေးဆိုကာ ထမင်းစားခန်းကို ဆင်းခဲ့ကြပါတယ်။

သို့ပေမယ့် အခန်းထဲ စ.စဝင်သွားချင်းတွင် မျှော်လင့်တကြီးစောင့်စားနေရမယ့် မျက်ဝန်းတွေအစား မနစ်မြို့ မကျေနပ်ခြင်းတွေ ရောပြွမ်းနေတဲ့ သူ့အကြည့်တွေကို ကျွန်မက ရရှိလိုက်ပါတယ်။

သူက ဘဲဥပုံစားဝှက်ကြီး၏ ထိပ်ပိုင်းတွင်ထိုင်ကာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ကျွန်မက ထိုင်ပြီး ဖျန်းသစ်၊ လည်တို့ စုံတွဲကတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် ထိုင်ရန်

အမေသွင်က နေရာချပေးပြီး တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ရဲ့ ခွေပန်းကန် ငွေခွက်တွေထဲသို့ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်နဲ့ ကော်ဖီဟေ့ ငှဲ့ပေးကြပါတယ်။

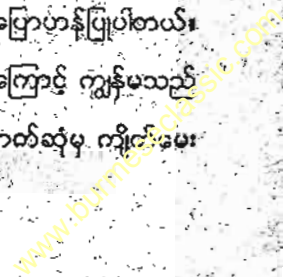
“ငါတော့ ဒုက္ခပဲ ဖျန်းသစ်ရေ၊ ဒီမုန့်တွေကို ငါမှ မကြိုက်တာ၊ နောက်နေ့မနက်ကျရင် စောစောထပြီး အသုပ်ဆိုင်ကောင်းကောင်းကို လိုက်ရှာကြရအောင်၊ နှင်တို့ကလည်း ဒါမျိုးတွေ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ငါတို့ညီအစ်မမှာ တူတာဆိုလို့ ရုပ်ရည်ရယ် ဒီအကြိုက်ရယ်ပဲ တူတဲ့ဟာ”

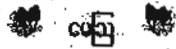
ကျွန်မရဲ့စကားအဆုံးမှာ လည်က ခပ်ဖွဖွပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်နော် ဖျ . . . နောက်နေ့ ငါတို့ အိုအစ်အစဉ်တို့ အကောင်အထည်ဖော်ကြရအောင်။ ဖျန်းသစ် နှင်ရော . . .”

“အမယ် . . . ငါလည်း လိုက်မှာပေါ့ဟဲ့”

ဟူသော ဖျန်းသစ်ရဲ့စကားအဆုံးတွင် တော်လေးသည် သူ့နောသို့ တိုးတိုးကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ခု ပြောဟန်ပြုပါတယ်။ ထည်တို့အတွဲကလည်း ထိုအတိုင်းပြုမှုတာကြောင့် ကျွန်မသည် အင်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားသွားရပြီး သုံးယောက်ဆုံမှ ကျိတ်မေးသည် စိတ်ကူးက . . .

“ငါဖြင့်... အိမ်က ဖိုင်ဘာခွက်လေးတွေကို သတိရလိုက်တာ။ ဒါကြီးတွေက လေးသမုလေးပဲ။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အဲဒါတွေကို ယူခဲဦးမှ ငါ့ကို သတိပေးနော်... လည်”

လည်သည် အစက်တွေနေသော မျက်နှာနဲ့ ကျွန်မအား ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ညှိတိပြပါတယ်။ ကျွန်မက လည်ပုံစံကို ထူးသန်းစွာနဲ့...

“ဟဲ့... ဖျန်းသစ် နင်ရော မလေးဘူးလား”

ဖျန်းသစ်ကလည်း လည်နည်းတူ ကျွန်မအား ခေါင်းပဲ ရမ်းမြတာကြောင့် ကျွန်မမှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ...

“အလို... နင်တို့နှစ်ယောက်က စနရင်းတိုင်ရင်း ဘယ်နယ် ဝစီပိတ်ဖြစ်နေရတာလဲ။ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့”

“ဒီမှာ လင်းရောင်ဖျံ”

ရုတ်တရက် စားပွဲပိုင်းထိပ် နောင်တော်ကြီးထဲမှ ထွက်လာတဲ့ခေါင်ခဲကြောင့် ကျွန်မက စသတ်ခနဲဖြစ်သွားချိန်တွင်...

“မင်းကို နားလည်မလားဆိုပြီး ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုက အပူအရေခိုပြနေတာ။ မင်းက နားမမလည်တာကိုး။ ကိုယ်တို့အိမ်

မှာ အစားစားနေရင် စကားမပြောရဆိုတဲ့ စည်းကမ်းရှိတယ်။ ကိုယ်စားတဲ့အစားအစာကို ရှိရှိသေသေစားမှ အစားအစာက ကိုယ့်ကို ပြန်ရှိသေမှာပေါ့။ မင်း ထိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စားပါ”

ကျွန်မက လက်ထဲမှ ဓားခက်ရင်းကို ကလောင်ခနဲ ပြည်အောင် ပစ်ချလိုက်တာ...

“နေစမ်းပါဦး... ရှင်ရဲအဘိဓာန်က ဆန်းကြယ်လွန်းလို့

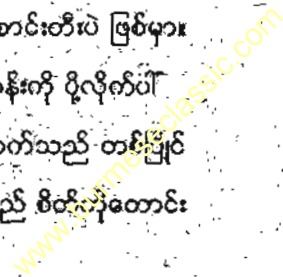
ကျွန်မဖြင့် မှင်တက်မိပြီး ဓားခက်ရင်းတောင် လွတ်ကျတဲ့အထိပဲ။ ကံ... ဆိုစမ်းပါဦး အစားအစာကို ရှိသေတာတော့ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ အစားအစာက ဘယ်လိုပြန်ရှိသေမှာတုန်း။ နားမလည်လို့ တဆိတ်လောက်... ”

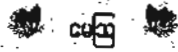
သူသည် ကျွန်မအား မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်ကြည့်တာ နောက်တကို အဆုံးသတ်လေဟန်နဲ့ တစ်မျိုးဖြင့် ပါးစပ်ထောင့်ကို ခပ်မိမိ ပွတ်ဆွဲကာ...

“မင်းကို ရှင်းပြနေလည်း ကျွဲပါးစောင်းတီးပဲ ဖြစ်မှာ။

မင်းတို့ စားပြီးရင် အမေသွင် အစည်းအဝေးခန်းကို ဝိုလိုက်ပါ”

ဟုဆိုပြီးတာနဲ့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် တစ်ပြိုင်တည်း အခန်းမှ ဖွက်သွားလေပြီ။ ကျွန်မသည် စိတ်ပျက်တောင်

စွာနဲ့ တောက်တစ်မျက်ခေါက်ပြီး . . .

“တွေ့တယ်မလား။ နင်တို့ ယူချင်တဲ့ယောက်ျားတွေ
စပြီး ဖိနှိပ်နေပြီ။ မတရားကြီး ငါ့ကို ခွဲလို အနိုင်ပိုင်းလို့မရဘူး။
ကြည့်နေ . . . ဝါ ပြန်လှစ်ပြမယ်”

ဖျသည် ထိုသို့ဆိုကာ ဒေါသတွေနဲ့ ကဆုန်ပေါက် ကြိမ်း
ဝါးလို့နေလေပြီ။ လည်တို့နှစ်ယောက်သည် တခါခါနဲ့ ကျိတ်ရယ်
ရင်း ဖျပုံစံကို ရယ်မဆုံးရှေး။ ဖျက နောက်ထပ် ကော်ဖီတစ်ခွက်
ငဲ့ထည့်ကာ . . .

“စောင့်ပလေ့စေ . . . ဝါက ဗိုက်မဝသေးဘူး”

ဟူ၍ ကျွန်မက ညစ်ဈာယ်ကျယ်နဲ့ ဇိမ်ဆွဲပြီးသောက်
လျှင် အမေသွင်သည် ကျွန်မထံ မဝံ့မရကပ်ရပ်ပြီး . . .

“မမကြီးတို့ အစည်းအဝေးခန်းထဲ သွားရဦးမယ်နော်”

“ဪ . . . ကျွန်မမှ မပြီးသေးတာ။ စားပြီးမှ သွားတာ

ပေါ့”

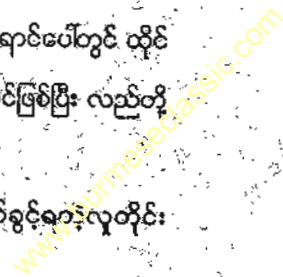
ဟုဆိုကာ ထပ်မံ၍ နာရီဝက်လောက်အချိန်ကို ကျတူ
နန ဖြူးတီးပစ်ကာ အမေသွင် ခေါ်ရာအခန်းဆီ လိုက်သွားခဲ့ပါ
တယ်။

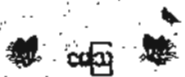
အခန်း(၆)

အခန်းသည် အေးစိမ့်မွှေးဖျံ့နေပြီး တစ်ခန်းလုံး အနီ
ရောင် ကော်ဇောရှည်ကြီးက မနင်းရက်စရာအတို၊ အခန်းကြီး
အလယ်တွင် ကနတ်တို့ဖြင့် အလှဆင်ထားသော နီညိုရောင်
ဆိုတာကြီးသုံးလုံးပေါ်တွင် သူတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်တ ထိုင်နေ
ပြီး . . .

ကျွန်မတို့ကတော့ ရှုမြိုင်းဆိုတာ မီးခိုးရောင်ပေါ်တွင် ထိုင်
ရပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဒုက္ခကတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ပြီး လည်တို့
နှစ်ယောက်ကတော့ စုံတွဲယှဉ်ထိုင်ရလေပြီ။

“ကိုယ်တို့ ဒီအိမ်ကြီးက အိမ်ရှင်မဖြစ်ခင်ခင်လူတိုင်း

ဟာ ဒီအခန်းထဲဝင်ခွင့်ရပြီး ပျိုးရိုးစဉ်ဆက် လေ့ထုံးတမ်းတွေကို ဖတ်ရှုခွင့်ရကြတယ်။ အဲ့ဒီအတွက်လည်း လင်းရောင်ဗျ အပါအဝင် တော်လတ်နဲ့ တော်လေးတို့ရဲ့ ဇနီးသည်တို့ပါ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ကြမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်။

ကျွန်မသည် စိတ်ထဲမှ "ပဲကြီးကို ရေစိမ်ရင်တောင် ဒင်းတို့လောက် ဖင်ခေါင်းပွမယ်မထင်" ဟု ခပ်လောင်လောင် တွေးရင်း...

"စိန်တစ်တင်းပေးတာမှ မဟုတ်တာ ဝမ်းမသာနိုင်ပေါင်"

ဟု ခပ်ချီချီပျက်နာပေးနေ ပြောလိုက်လျှင် သူ၏ မတော့နပ်တဲ့အကြည့်စူးစူးတွေက ကျွန်မထံ အချိန်ကြာကြာ ရောက်ရှိနေပြီးမှ...

"ကိုယ်တို့ရဲ့ ပျိုးရိုးအစဉ်အလာ ကျောက်စာကို လင်းရောင်ဗျတို့ ဖတ်ရှုလိုက်နာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားပါတယ်။ အိပ်ရှင်မတိုင်းဟာလည်း အစဉ်အဆက် လိုက်နာခဲ့တာချည်းပဲ။ လိုက်နာတဲ့တန်ဖိုးဟာ စိန်တစ်တင်းမက တန်တဲ့အခွင့်အရေးတွေပါ ရှိတယ်ဆိုတာ ကြုံပြောပြပါရစေ"

"ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်"

ဟု၍ ကျွန်မခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ချိန်မှာ စိတ်ကိုတော့ အစဉ်အလာကျောက်စာကြီးက ဖမ်းစားနိုင်လွန်းလေပြီ။ သူကတော့ ထိုင်နေရာမှ ငှေရစ်ရင်း ခပ်မတ်မတ် ပန်းတို့ကို မတ်ကာ

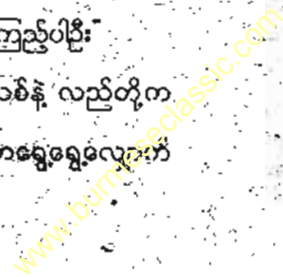
"တော်လေး ကျောက်စာပွင့်တော့"

ဟု အမိန့်ပေးပါတယ်။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မတွေကတော့ စာနဲ့လန့်ကာအနီကြီးနဲ့ ကာကွယ်ထားတဲ့ နောက်မှ ထွက်ပေါ်လာမည့် ကျောက်စာအား စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြီးစွာနဲ့ စောင့်မျှော်နေလေပြီ။

နောင်တော်လေးသည် ကတ္တီပါအနီရဲရဲကြီး၏ ထောင့်မှ ဤကည်ရှည်ကြီးကို ဆွဲလျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လိပ်တက်သွားသော တန်လန့်ကာနောက်မှ ကျောက်စာတစ်ချပ်ကို ရင်သပ်ရှုစားစွာ တွေ့မြင်ရပါတယ်။

"ကဲ လင်းရောင်ဗျတို့တစ်တွေ ဖတ်ကြည့်ပါဦး"

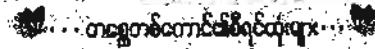
ကျွန်မရဲ့ လက်တစ်ဖက်စီကို ဖျန်းသစ်နဲ့ လည်တို့က တော်တော်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျောက်စာချပ်ဆီ တရွေရွေလှောက်အခဲ့ပါတယ်။

သူတို့၏ကျောက်စာမှာ ဤသို့ပင် . . .

- (၁) ဤအိမ်ကြီး၏ မဟေသိဖြစ်လာသော မိန်းမများသည် ခင်ပွန်းလောင်းများအပေါ် ရိုကျိုးဖျပ်ဝပ်စွာ ဆက်ဆံရန် မြင့်မြတ်သော နှလုံးသားများရှိသင့်ကြောင်း။
- (၂) မိမိ၏ အိမ်ဦးနတ်အား ကျေနပ်သာယာသော အိမ်ထောင်စာပေကို တည်ထောင်ပေးပြီး သားဦးရတနာကို မွေးဖွားပေးရန် တာဝန်ရှိကြောင်း။
- (၃) အကယ်၍ မိမိတို့မွေးဖွားသန်စင်သောကလေးသည် သမီးရတနာဖြစ်ခဲ့လျှင် ဤအိမ်တော်ကြီးမှ သွက်ရွာသွားရပြီး ထောက်ပံ့စရိတ်တောင်းခံပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း။
- (၄) ထိုကလေးသည် မိမိထံဝင်စားသည့်အချိန်မှစ၍ သားဆုပန်ခြင်း၊ ကလေး၏အနာဂတ်အားထုတ်တွက်ချက်ခြင်းမဖြုစေရဘဲ ဘုရားကံပင် စုဆောင်းပေးသော သားတော်တစ်ပါးကိုပင် လက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။

(၅) သို့တည်းမဟုတ်က မိမိ ခင်ပွန်းလောင်း၏ ဆန္ဒကို ပြည့်ဝစေခြင်းကို မဖြည့်စွမ်းနိုင်သော် အကြင်မိန်းမသည် ဤအိမ်မှ သွက်ရွာပေးရပြီး ခင်ပွန်းလောင်းသည် မျိုးရိုးကို ထပ်ဆင့်ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်မည့် သားကောင်းတစ်ဦးအား မွေးဖွားပေးနိုင်သော မြင့်မြတ်ရိုကျိုးဖျပ်ဝပ်သော မိန်းမတစ်ယောက်အား စုလျားရစ်ပတ်နိုင်စေသော်။

ကျွန်မသည် ထိုကျောက်စာအဆုံးတွင် သွေးထိုက်စာဖျဉ်းဖျဉ်း ဆွပွက်ကာ ဒေါသအကြီးကြီးက လည်ချောင်းဆတွင် ဆို့နှင့်ပိတ်ခဲနေသလို အသက်ရှူတွေ့ပါ ကျစ်တည်းလာလေပြီ။

ကျွန်မ၏ လက်နှစ်ဖက်အား တိုယံပီ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လည်နဲ့ ဖျန်းသစ်တို့၏ အထိတွေ့သည် အားလျော့လာသလို ခံစားလာရပါတယ်။ ကျွန်မက ခေါင်းကိုမော့ကာ မျက်နှာကြက်ဆီ လေဖူတွေ မှုတ်ထုတ်ရင်း . . .

“ကျွန်မ ဒီကျောက်စာကို လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဖျက်သိမ်းခံမယ်”

“ဖျ”

အထိတ်တလန့် လျှင်နဲ့ ဖျန်းသစ်တို့ထံမှ တားမြစ်လိုဟန်တွေကို ဥပေက္ခာပြု၍ သူနဲ့တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြောစဉ်၊ သူ့အား အင်မတန်မှ မုန်းတီးစဖွယ် မထီတရီဟန်နှင့် ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ခါရမ်းတာ . . .

“မင်း နောက်ကျသွားပြီ လင်းရောင်ဖျ။ ခုချိန် မင်းထာကို သိရဲ့ တရားဝင်ဇနီးဖြစ်နေပြီ။ မင်းရဲ့အပြောနဲ့မ တွန်းလှန်နိုင်လိမ့်မယ်။ လက်တွေ့မှာတော့ မင်းဟာ ဒီအချက်တွေကိုပဲ လိုက်နာရလိမ့်မယ် လင်းရောင်ဖျ။ ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရှင် စိတ်မကောင်းမှန်း ကျွန်မ သိသားပဲ။ ရှင်တို့လို စိတ်မနှံ့တဲ့လူတွေအား ဒီလိုမှူးကြောင်ကြောင် လုပ်ရပ်မျိုးကို လုပ်ဖူးကျွန်မတို့ကတော့ ရှင်တို့ ရူးတိုင်း လိုက်မရှုနိုင်ဘူး”

ကျွန်မသည် ထိုသို့ နာကျင်မှုတွေ အပြည့်အသိမ်းနဲ့ ထောင်မေ့မယ် သူ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ အပြုံးတွေထဲမှာ အောင်နိုင်တွေကို တရိုက်ရိုက်နဲ့ ထင်ဟပ်နေပါတယ်။

“ဒါတော့ ကိုယ် နားမလည်ဘူး လင်းရောင်ဖျ။ ကိုအမေ၊ ကိုယ့်ကြီးကြီး၊ ကိုယ့်အဒေါ်တွေအားလုံးဟာ ဒီကျောပစ်

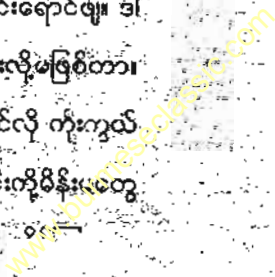
တွေထဲက အတိုင်း အကျူးဝင်ခဲ့တာပဲ။ ဒါကို ပယ်ဖျက်လို့ မရဘူး”

“ရှင်တို့ ဒီလောက်တောင် ရှေးရိုးဆိုတာကြီးကို မက်မောဖက်တွယ်နေရင် အဲဒီလို ရှေးရိုးအဝတ်အစားတွေဝတ်ပါလား။ ဖာစီးဖီးဖမ်းနဲ့ ဝေါယာဉ်နဲ့သွားပေး။ အမိဖွယ်မဲ့လွန်းတာက ထင်းထင်းကြီးကို ပေးနေတာပဲ ကိုနှောင်တော်ကြီးရဲ့။ ဒါ မိန်းမတွေကို သတ်သက်မဲ့ ပီဒီပီချင်တာ”

ကျွန်မသည် စိတ်ရှိလက်ရှိ သူ့အမေးရိုးကို လက်သီးတစ်လုံး ခပ်သွက်သွက် ပစ်သွင်းချင်ပါရဲ့။ အိမ်မှာစာနားကလို ခုံစော့ကို စိတ်တိုင်းကျ ကန်ကျောက် ဝန်းဒိုင်းကြရဉ် ပါရဲ့ . . .

သူ့စာတော့ လက်သီးနှစ်ဖက် ခပ်တင်းတင်းဆွပ်ကာ အိပ်ထာကြီးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်မအား စိတ်အေးလက်အေးကြည့်ရင်း . . .

“မင်း အထောက်ကြီးခံစားနေရတာပဲ လင်းရောင်ဖျ။ ဒါအထိ သိလို့ ဒီကျောက်စာက အယ်လီမှကို ပယ်ရှားလို့မဖြစ်တာ။ ကိုယ်တို့မျိုးရိုးထဲမှာ သားယောက်ျားလေးကို ဆုရင်လို ကိုးကွယ်ကြတာ လင်းရောင်ဖျရဲ့။ ထိုပ်တာတအေ မင်းကိုမိန်းမတွေ

အတော့ မင်း ကိုယ့်အတွက် သားမယာကျားလေးတစ်ယောက်
ပေးစားပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့”

ကျွန်မသည် သူ့စကားဆုံးမှ ကိုယ်ထိုင်ရတဲ့ ခုံ၊ သူထိုင်
နေတဲ့ ခုံကို ဖျတ်ခနဲ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိပါတယ်။

အိုး... ဟုတ်ပါရဲ့။ သူတို့ရဲ့တွေဟာ ထည်ဝါတောက်
ကြွလွန်းပြီ။ ကျွန်မတို့ ထိုင်ရဲ့ဟာ သေးနပ်သိပ်ဖျပ်သယောင်။

ကျွန်မသည် စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်
ကာ...

“ရှင် ကျွန်မကို စိန်ခံချုပ်ချယ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစား
နဲ့။ ရှင်ပဲ အသက်တိုပြီး မြန်မြန်သေရလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကတော့
ရှင်ရဲ့ စိန်ခံ မိန်းမဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို ရှင် ခြေ မှတ်
ထား”

ဟူ၍ စကားဆုံးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆောင့်ခနဲ စိတ်
ထွန်းပစ်ကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားတဲ့ သူမကျောပြင်ကို
ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိ မေးမောနေမိပါတယ်။

“တို့ကြီး ဖျက် ငွေမယူပါနဲ့နော်။ ဖျက် စိတ်ရင်းကောင်
ပေမယ့် ယောက်ျားတွေကို မုန်းတီးတဲ့စိတ်က သူ့ရဲ့စိတ်နေရာ

အတော်များများကို စုံးလွှမ်းထားလို့ပါ။ ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စအတွက်
လည်တို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

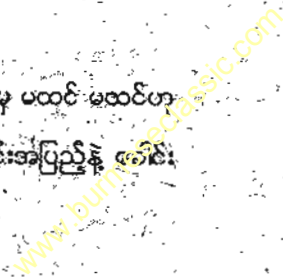
“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီး ဖျန်းသစ်လည်း တောင်းပန်ပါ
တယ်”

ဖျန်းသစ်နှင့်လည်တို့သည် စိတ်တူကိုယ်တူ နောင်
ထော်ကြီးအား ခပ်မြန်မြန်ပင် တောင်းပန်ရပါသည်။ ကြင်စဉ်း ဇနီး
ဆောင်နံဘဲမမှာ စိတ် အနှောင့်အယှက် ပြစ်လို့ပေ။

ထိုကျောက်စာထဲမှ အကြောင်းအရာ တော်ထော်များ
များသည် လက်မခံနိုင်လွန်းပေမယ့် ယုံကြည်ကိုးကွယ်တဲ့ ချစ်
ခြင်းတစ်ခုကို မှီတွယ်ကာ တော်လတ်နဲ့ ဆော်လေးတို့ကို သိမ်း
သွင်းပြီးယောင်းနိုင်ပါမည်ဟု မျှော်လင့်ထားရပါတယ်။

“ရပါတယ် လင်းရောင်ဖျက် နောက်ပိုင်းကျတော့ အချိုး
အတိုဖြစ်သွားမှာပါ။ စစချင်း ရှတ်တရက် ပြောင်းလဲဖို့ကတော့
သူ့အတွက် ဘယ်လွယ်ပါဦးမလဲ”

သူမတို့နှစ်ယောက်ကတော့ စိတ်ထဲမှ မထင် မထင်ဟာ
ပြောနေခဲ့ပြီ။ အပြင်ဘက်မှာတော့ မှင်မောင်းအပြည့်နဲ့ ခေါင်း
ညှိတ်ညှိတ် လုပ်နေရပါတယ်။

တော်လတ်တို့ နောင်တော်ကြီးကတော့ သူမတို့နစ်
ယောက်အား သဘောကျဟန်နဲ့ ကြည့်နေပြီးမှ . . .

“ကဲ တော်လတ်နဲ့ တော်လေးရေ သွားနားလို့ချပြီ”

ဟာ ကျွန်တော်ဆိုမှ တော်လတ်နှင့် တော်လေးတို့သည်
သူတို့၏ဇနီးလက်ထံကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်
သွားကြပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဝူးလက်လက် မျက်ဝန်းတွေ၊ တစ်
ခွန်းမခံ ပြန်ရန်ထောင်တစ်တံ နှုတ်ခမ်းတွေကို ရင်နဲ့မပျူအောင်
အံ့ဩရှုမောဖြစ်ရလေပြီ။

ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် ယောက်ျားတွေဆိုသူ
တစ်သွေးတစ်သံတစ်ဖိန့် နှာခံကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြီး
ယောင်ယောင် နှုတ်လုန်မထိုးတဲ့ မိန်းမတွေထဲတွင် . . .

ကျွန်တော် လက်ထပ်ထားသော လင်းရောင်ဇွဲအား
အချို့ညီညီ ထုဆစ်နိုင်လျှင် မျိုးရိုးဓလေ့တစ်လျှောက်တွင်
အဖော်ကို ရှာဖွေစောထင်မည့် အဖြစ်ပင်တည်း။

* * *

အခန်း(၇)

ကျွန်မနှင့် သူကြားတွင် တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြဿနာ ဖင်
ကွေ့တို့က ခေါင်းစဉ်မရိုးနိုင်အောင် ပြောင်းလဲလျက်ရှိပြီး၊ ထိုဖြစ်
ရပ်တို့သည် ဖိနှိပ်လိုခြင်းနဲ့ ပုန်ကန်တော်လှန်လိုခြင်းတို့မှ အစပြု
ခဲ့ခြင်းပင်။

ကျွန်မ၏ ပြဿနာတိုင်းတွင် ဖျန်းသစ်နှင့် လည်တို့
သည် မီးရထားတွဲကြီးလို တစ်တွဲကြီးပါဝင်တတ်ပြီး သူမတို့ စိတ်
အနှစ်ရင်တောင် ကျွန်မက အတင်းဆွဲသွင်းခဲ့တာချည်းပင်။

ခုကိစ္စတွင်တော့ လည်လည် အကြောက်အကုန် ပြင်း
အန်လျက်ရှိပြီး . . .

“မလုပ်ပါနဲ့ ဖျာရ၊ ငါတို့ ခုချိန်မှ အင်းလျားသွားရင် မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျရင် ကျွင်တွေပူကုန်မှာ”

“နင်ကလည်းဟာ ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ကျွင်ပုရင် ငါရှမ်းမယ်၊ ပြီးတော့ အဲအချိန် နှင့် ခင်ပွန်းလောင်းတို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ ဆွေးနွေးပွဲ စာရင်းစစ်ပွဲက ပြီးဦးမှာ မဟုတ်ဘူး စိတ်ချ”

ဟု ကျွန်မဆိုလျှင် အင်းလျားအား ကျွန်မနည်းပါး ရူးသွပ်တဲ့ ဖျန်းသစ်ထံမှ...

“အေးမာ့... ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်နော်”

ဟုသော ဇေဝဇေအလံကို ကြားရလျှင် ကျွန်မက လည်အား...

“ဖျန်းသစ်တောင် လက်ခံနေပြီ၊ နှင့် တော်လတ်ကို မပိုင်ဘူးလား၊ နင်ရော တော်လေးကို မပိုင်ဘူးလား”

“ဪ... နင်ကတော့ တော်ကြီးကို ပိုင်တယ်ပေါ့”

ဟုဆိုလား ဖျ

ကျွန်မအား အကွက်တွေဟန် ပြုံးစေနဲ့ လည်က နှိပ်ကွပ်လျှင် ကျွန်မ သူမျက်နှာကို မြင်ပေးဆင်မှန်းတီးကာ...

“ငါက သူ့ကိုချီလင်း(နီ)ခေါ်တာ သူနှစ်သက်မြတ်နိုး

တဲ့အရာမှန်သမျှ ငါ ပုန်ကန်ခြားနားပစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“အငြိုးအတေးက အကြီးစားကြီးပဲ”

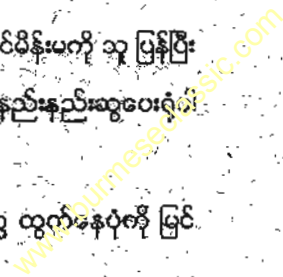
ဟု ဖျန်းသစ်က မုတ်ချက်ချပါတယ်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မညီဆောင်တဲ့အဖွဲ့က အင်းလျားကို စိတ်ပါလက်မဲမဲ တက်ကုန်စွန့်လာပါတယ်။

ကျွန်မသည် အင်မတန်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေစီးတဲ့ မာစီဒီးသုံးစီးထံမှ သူ စီးနေကျ ကြက်ဥနှစ်ရောင်နှစ်နှစ် မာစီဒီးကြီးကို ဆွဲယူမောင်း၍ ဖျန်းသစ်နဲ့လည်တို့မှာ သွေးပျက်၍ မဆုံးစေချ။

“နင်ဟာလေ တကယ်ပျားအုံကြီးကိုမှ တုတ်နဲ့ထိုးတာ၊ စတီလ်ကားနဲ့ ကိုယ် သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုနောင်တော်ကြီးသာ ဆွေဆွေတွေခုန်နေမှာ”

“စိတ်ချ... သူယူထားတဲ့ တရားဝင်မိန်းမကို သူ ပြန်ပြီး တရားစွဲလို့မရပါဘူးဟာ၊ ငါက သူဒေါသကို နည်းနည်းဆွပေးရုံပါ လည်ရာ”

ဟု၍ ကျွန်မသည် သူ၏ဒေါသတွေ ထွက်နေပုံကို မြင်

ယောက်ပုံဖော်ရင်း အလွန် အလွန်ကို ကျေနပ်အပြုံးနေပေပြီ။ ဖျန်းသစ်နဲ့ လည်ကတော့ အင်းလျားရောက်သည်ထိ တစ်လမ်းလုံး စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာကိုပဲ ဂါဇာရွတ်သလို ရွတ်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ အင်းလျားလေးကားထစ်တွေပေါ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဓမ္မမြင်ခွင့်ရတဲ့ လဝန်းပြည့်ပြည့်ကြီးရယ်။ နက်ပြာရောင် မှုန်တိမှုန်ဝါး ရေပြင်ကြီးရယ်ကို တဝကြီးဝေးရင်း

ကြည့်စမ်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ စိတ်မျိုးကို ဖန်တီးပေးနိုင်တာ။ ဒီမြင်ကွင်းမျိုး ဒီနေရာမျိုးပဲ ရှိတယ်။ ဘယ်လောက် ရှင်လန်းတက်ကြပေလဲ။ နှင်တိုတစ်တွေ ခံစားကြည့်စမ်း

“ဟေ့...ဟေ့... နားထောင်စမ်း။ ဖျမ်းစပ်ကထွက်ကျလာတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ ပျော့ပျောင်းညင်သာနေသလိုပဲ”

“ဒီလိုဆိုတော့ ဖျားမှာ ခံစားတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး ချိထား”

“အဲဒါ အသည်းနှလုံးဟုတ်သွားဟဲ့။ အခုညာရဲ့ ဓာတ်တစ်မျိုး ငါ့ရင်ထဲမှာကိန်းဝပ်နေတာ။ အသည်းနှလုံးက နှလုံးခွန်မို့ ရှိကို ရှိနေရမှာ”

ဟူ၍ ကျွန်မက ပြန်တုံ့ပြန်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်မောပါတယ်။ ပြီးလျှင် သုံးယောက်သား တန်ပေါင်တစ်လျှောက် စိတ်ဝင်စားစရာ အတွဲရှိလျှင် တစ်ယောက်လက် ဓာတ်ယောက် ခပ်ထင်းထင်းသပ်ကိုင်ကာ ချောင်း၊ အတွဲတွေက ရိပ်မိလို့ လှည့်ကြည့်လျှင် ဝန်းခနထပြေးနဲ့ အတော်ကြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးကာနေလေပြီ။

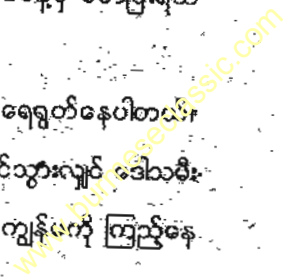
ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် အားပါးတရ လေညှင်းခံစိတ်တိုင်းကျသည်အထိ မြူးတူးပြီး အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည့် အချိန်တွင် ပြဿနာက အဆင်သင့်စောင့်လို့နေပေပြီ။

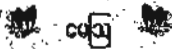
လည်နဲ့ ဖျန်းသစ်က ကျွန်မနောက်မှ ကပ်ဝင်တာ...

“မြတ်စွာဘုရား သုံးယောက်စလုံး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေပုံထောက်ရင် စစ်ပွဲက ကြီးမားမှာ”

“သူတို့ အစည်းအဝေးကလည်း ဒီနေ့မှ စောပြီးရသလား။ ဝါ စိတ်ညစ်ပါတယ်”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ရေရွတ်နေပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဟန်နဲ့ ဝင်သွားလျှင် ဒေါသစီးအလှုံတပြုံးပြီးထွက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံနဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်နေ

ပြီး...

"ဒါက အယ်ကပြန်လာတာလဲ လင်းရောင်ဗျ"

သူ့အသံက ဒေါသတွေကို မတန်တဆချုပ်တည်းထားရတဲ့ အသံပါ။

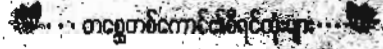
"ကျွန်မ အယ်သွားတယ် ဘယ်လာတယ်ဆိုတာ ရှင့်ကို ပြောပြဖို့ လိုအပ်လို့လား"

ကျွန်တော်သည် သူမ၏ဆောင်ကြားကြား ကျိုးနွံခြင်း မရှိတဲ့ ဟန်ပန်တို့ကြောင့် နာရင်းတွေ ဘာတွေ ဝိတ်ပြီး အုပ်ပစ်ချင်တဲ့အထိ စိတ်တိုက ရိုင်းရိုင်းလာပါတယ်။

"တော့က... လိုအပ်တာပေါ့ကွ။ ငါက မင်းရဲ့အိမ်ထောင် ပြီးစီး အိပ်ဦးနတ်။ မင်း ဘယ်သွားတယ် ဘာလုပ်တယ် အကုန် ငါ သိဖို့လိုတယ်"

"ဒီလိုလား... ကျွန်မတို့ အင်းလျားမှာ လေညှင်းခဲတယ်။ လမ်းဇူလျှောက်တယ်။ တဲ ရှင်သိဖို့လိုအပ်တာတွေ ပြောပြပြီးပြီ။ ရှင် ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ"

"ဟ... ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ဒီလို ညကြီးမင်းကြီး မင်း သွားချင်တိုင်း သွားတဲ့ကိစ္စ ပိတ်ပင်ရမှာပေါ့။ ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါ"

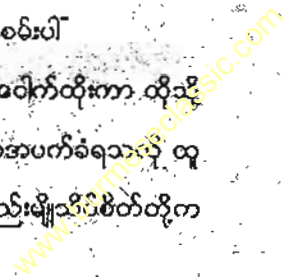
၈၈ ... နောက်တစ်ခါ အဲလိုမထွက်ပါနဲ့"

"ရှင်... တခြားမိန်းမကို သွားပြော၊ ကျွန်မကတော့ ခုန့်(နံ)ကဲပဲ။ ကျွန်မကို အာဏာတွေ ပါဝါတွေပြုဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ရှင် ရူးသွားလိမ့်မယ်"

ရန်ပွဲက တစ်စထက် တစ်စ အရှိန်ထက်လာချေပြီ။ ဧည့်ခန်းအလယ်ခေါင် တည့်တည့်တွင် အငြိုးတကြီး ဒေါသတွေ တပေဝေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ထိုလူသားနှစ်ယောက်ကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဖြစ်တဲ့ နောင်လတ်တို့လေးယောက်က ဝေးရုံမှလွဲ၍ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပေ။

"မင်း ဒီအိမ်မှာနေရင် ဒီအိမ်ရဲ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာရ လိမ့်မယ် လင်းရောင်ဗျ။ ငါတို့ရဲ့မျိုးရိုးစဉ်ဆက်မှာ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားသားမပါဘဲ နေဝင်ရိတရောတောင် အိမ်ပြင်မထွက် သွားကွ။ မင်းနဂိုက ဘယ်လိုစရိုက်မျိုးနဲ့ တေခဲထေခဲ ခုချိန်မှာတော့ မိန်းမမြတ်တစ်ယောက်လို ကျင့်ကြံနေထိုင်စမ်းပါ"

သူက ကျွန်မကို လက်ညှိုးခေါက်ခေါက်ထိုးကာ ထိုသို့ ပြောလျှင် ကျွန်မသည် ရေခွေးပူနဲ့ မျက်နှာအပက်ခံရသလို ထူအမ်းပူခွေးသွားရပါတယ်။ တျွန်မရဲ့ နာကြည်းမျိုးသိပ်စိတ်တိုက

ဝုန်းဆန် ထကြွလာပြီး...

“ရှင် မတော်ကားနဲ့”

လို့ အသံတွေပြာတဲ့အထိ ကျုံးအော်ဟစ်ကာ...

“ခေတ်ကို နောက်ပြန်ဆွဲပြီး ပျိုးရိုး မှီတက်တဲ့အထဲမှာ ပိုင်းမိနေတဲ့သူ၊ အလကားလောကကို ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မလျှောက်ရဲတဲ့လူ၊ ရှင်သာ အိပ်မက်မက်မနေနဲ့ ဒီခေတ်တစ်သက်ဦးထဲပိုင်ခေတ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှင် ဗီတိုအာဏာတွေသုံးလည်း ကျွန်အတွက် အကျုံးမဝင်ဘူး၊ ရှင် အိမ်ကို မြဲမြံမှတ်ထား ထိုသို့ တရစပ်အော်ဟစ်ကာ လင်းရောင်ဗျာသည် ကျွန်အတွက်အား ကျော်ဖြတ်၍ လှေကားပေါ် ပြေးတက်ကာ ကျွန်လောင်သော တံခါးပိတ်သံကိုပါ ထစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“တောက်... ဒီမိန်းမကွာ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မှန်တိုင်းတစ်စင်း ဝင်မွှေနေသလို၊ ခေါင်းထိတော့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းနဲ့ လှုပ်ရှမ်းနေပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဖျံသိပ်မရစွာ မျက်စိရေရွှံ ကြွေပန်းအိုးကြီးကို နေထောက်နဲ့ ဝုန်းဆန် ပိတ်ကန်ကာ အိပ်ပေါ်ထပ်ရုံ အစန်းလွတ်တစ်ခု

ထဲ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

“ဝုန်း... ခလွမ်း... ခလွမ်း”

တစ်စီတစ်ပြန်နေတဲ့ ပန်းအိုးစတွေကို ပျန်းသစ်စာ တွေ ကျွန်တို့က...

“နုမြောရောကြီး”

ဟု မသိမကွဲ ရေရွတ်ပါတယ်။ တော်လေးကတော့...

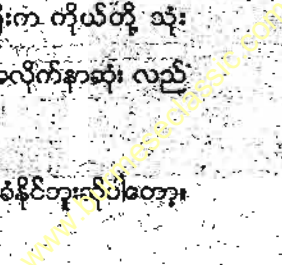
“အမေသွင် လာမိဦး။ ဒီမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခွင့်ခိုင်းပါဦး”

ဟု ဆိုလေပြီ။ တော်လတ်သည် သတ်တမ်းတစ်ယောက် ကိုကြီး ထိုသို့ ကြမ်းတမ်းစွာ ပေါက်ကွဲမှုနဲ့ ကြီးမားတဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးသူမရှိတဲ့သခင်ကို ပြန်အောက်မေ့ကာ လည်ကို အခန်းထဲခေါ်လာရင်း...

“လည်ရဲ့ ဖျက်လည်း နားနည်း ဖျောင်းဗျာပေးပါကွာ။

ကိုကြီး တော်တော် ထိသွားပုံရထား ကိုကြီးက ကိုယ်တို့ ဆုံးသောက်ထဲမှာ ခလွေသုံးစုံကို အခွဲလမ်းဆုံး အလိုက်နာဆုံး လည်

“အံ့မယ် သူ့ကိုကြီးလည်း ထိရော မခံနိုင်ဘူးလို့ပဲတော့။

ဖျက်လည်း လည်တိုနဲ့နတ် တစ်လျှောက်လုံး ချုပ်ချယ်ဖိနှိပ်လို့
ဘယ်တုန်းကမှ မရတာ။ ပွေးထုတ်ပေးတဲ့ မေမေတောင် ဖျရ
စိတ်ကို လက်မြှောက်ပေးထားရတာ။ ဖျကို ဝိနှိပ်ရင် သူက ခံမှာ
တို မဟုတ်ဘူး။ သူ့အစ်ကို ထိတာနဲ့ သူများအစ်မကို . . .

ဟု လည်က ဖျကို ထိလျှင် မခံနိုင်စွာ ပွစိပွစိဆိုလျှင်
သူက လည့်ပျက်နာကို အတင်းလိုက်ကြည့်တာ . . .

“ဟေ့ . . . ဒါဆွေးနွေးနေတာနော် ရန်မဖြစ်ကြေး။ စိတ်
မကေတတ်ကြ။ နှုတ်ခမ်းမဆွဲကြေး . . . ဒါပဲ . . . ဒါပဲ”

ဟုသော စကားကို အသိအသန်ဆိုကာ လည့်ကို အာရုံ
လွှဲစရာအနေဖြင့် . . .

“ကဲ . . . တလေးမ T.V Game တော့မယ် ထ . . . ထ”

ဟု လည့်ကို အတင်းဆွဲကာ တီဗွီရှေ့ခေါ်လာပြီး ကစား
နည်းမျိုးစုံဖြင့် သူမအား ဖြောင့်ဖြူရပါတယ်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူမ
လေးက နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဆူဆူလုပ်ကာ အနိုင်ရအောင် ညစ်ထိ
ညစ်ပတ်နဲ့ အကျင့်ပုတ်ပုတ်နှင့် ဆော့ကာ . . .

“ဟေ့ လည့်နိုင်ပြီနော်။ တော်လတ် လည့်ကို ဂျာနယ်
ဖတ်ပြ”

သူ့အား ဂျာနယ်တစ်ထပ်ကြီး ထိုးပေးကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ
ထိုးဝင်၍ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ကြည်စင်တိုပျက်နာပေးနဲ့
ကြည့်တတ်ပါတယ်။

သူကတော့ ကိုကြီးမသိအောင် ထိုအပြုအမူထဲမှာ နစ်
ဝမ်းနေပေပြီ။ သူ့နဲ့အတူ တော်လေးသည် ထိုသို့ ပျော်ဝင်နေတာ
ပင်။

တော်လေးအား ဖျန်းသစ်က ဆွဲဆောင်သောနည်းမှာ

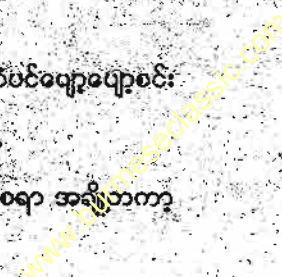
“တော်လေးနော် ဖျ မကောင်းကြောင်း လာမပြောနဲ့။
ဖျန်းသစ် ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖျန်းသစ်လည်း ကိုကြီးအကြောင်း
ဖျစ်ဖျစ်မကောင်းမပြောဘူး . . . ဒါပဲဟေ့”

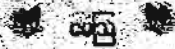
ဟု ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် ဆွဲဆောင်တတ်ပါတယ်။ ထိုအခါ
နောင် တော်လေးက ဖျန်းသစ်အား ပွေ့ချိုပွေ့ယမ်းရင်း . . .

“လာပါ ဝိန်းမရာ စိတ်ချည်းပဲ . . . မပြောဘူး . . . ပြီးရော
အရာ”

ဆိုရင်လည်း ဖျန်းသစ်ကတော့ သူ့ဆီပင်ပျော့ပျော့စင်း
တော်လေးတွေကို မှုစာကြအောင် ဖွပ်စပ်ရင်း . . .

“အချစ်ဆိုတာ အင်မတန် ကြည်နူးစရာ အချို့တာက

သရိုသိုး သကြားလုံးလေးဖြစ်မှန်း သူတို့တစ်တွေ မသိကြတာ
သနားစရာ

ဟုဆိုကာ လန်းဆန်းစိမ်းစိုပြီး အရိပ်ရနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်း
စာစ်ရအား အကြီးအကျယ်ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရလေပြီတည်း။

* * *

“ဟေ့ လည်ရေ လုပ်မိဦး။ ဈာန်ရဲ့ အိတ်ထဲက မိရိသော
ထည့်ပေး။ ဈာန်သစ်ရေ . . . ငါ့အတွက် ကော်ဖီ အသင့်ပြင်နိုင်
ထားနော်။ အောက်ရောက်တာနဲ့ တစ်ကျိတ်တည်းမော့ပြီး ဆိုင်
ကို ပြေးပု၊ မနေ့က နောက်ကျတော့ ဖောက်သည်နှစ်ပေဘယ်
တောင် ဆုံးရပြီ။ ဓမ္မနှစ်သောင်းလောက် ရှုံးတာပေါ့”

ဟုအေ ဆူညံရွက်လောရိုက်သံတွေနဲ့ အတူ အဖေ
ထပ်မှ ကသောကဓမ္မာ ဆင်းလာသံတွေကိုပါ ကြားရပါတယ်။
ဒီလို ခရီးရဲ့ ခနက်ခင်းမျိုး သူ့မှ မညှိဖူး ဖန်တီးထားပြီလဲ မသိဘဲ

ဒီနေ့ပုံနှစ်အောင် ရှိသမျှ တာဝန်တွေ တော်လက်ထံ
နဲ့လွှဲပြီး သူမကို စောင့်ပစ်ခွင့်ရခြင်းကြောင့် ပြုတ်စပျင်းတောင်

နံနက်ခင်းမှာ ကျွန်တော် ပါဝင်ခွင့်ရခြင်းမပါ

သူမသည် ဧည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်နေသော ကျွန်တော်ကို
တွေ့လိုက်ချိန်မှာ အံ့ဩဟန်နဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ဝိုင်းစက်သွားပြီး
ချက်ချင်း တန်ဆည်ကာ ပြတ်လျှောက်သွားပါတယ်။

“လင်းရောင်ဖျ”

ကျွန်တော်ခေါ်သံအဆုံးမှာ သူမက “တာလဲ” ဟု မေး
ထန်နဲ့ မေးဆတ်ပြပါတယ်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ လင်းရောင်ဖျ”

“အဲဒါ ရွှင်အပူတစ်ပြားမှ မပါဘူးထင်တယ်”

“မင်းဟာ တရားခင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ငါမိန်းမနဲ့ မင်း
ထိခွဲလည်း ငါ့ကိုစွဲပဲ”

ကျွန်တော် သူမ မနှစ်မြို့တဲ့စကားကို ထိုသို့ရွေးပြော
တွင် သူမမှာ နားနှစ်ဖက်ကို ဖိုဖိုတံကာ . . .

“တော်စမ်းပါ ကြားရတာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ရွှင် ကျွန်မ
ဆိုအဲဒါကြီးနဲ့ လာ လာ မဖိနုနော် ကျွန်မ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း ဂရုမစိုက်လည်း ငါက ပြောရမှာပဲ။ မင်း ယူနေတဲ့
အိတ်ကိုဖိတ်ပါ။ ခနောင်တော်ကြီးရဲ့ ဝန်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဒီလို

ခပ်နှပ်နှပ်ဆိုငံဖွင့်တာဟာ သိက္ခာကျလွန်းတယ်”

ကျွန်မသည် သူ့ဆုံးနှုန်းတဲ့ “ခပ်နှပ်နှပ်” ဆိုတဲ့စကားကြောင့် မခံချင်စိတ်နဲ့ မာနတို့သည် လွှားခနဲ ကိုယ်ပေါ်ခနဲအုတ်ခဲရသလို သူ့အား ခပ်စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“ဒီမှာ ကိုနောင်တော်ကြီး ကျွန်မဆိုငံကို ခပ်နှပ်နှပ်ဆိုပြီး ရှစ်က ဘယ်ပေတ်နတ်တော့တုန်း။ ကျွန်မဆိုငံက ပစ္စည်းတွေထစကံပုတို့၊ ဂျပန်တို့က တင်သွင်းတဲ့ ပစ္စည်းချည်းပဲ။ အားလုံးဆိုတန်ဖိုးတာ ဒီခေတ်ကာလနဲ့တွက်ရင် မနည်းတဲ့ အရင်းအနှီး ဖိုက်ထူထားတာပါ။ ကျွန်မဆို အဲလို မဖတ်ကားပါနဲ့”

ဟု ခေါသတလို့က်လို့က်နဲ့ စာရစပ် ကျွန်မက ဆိုအပြီးတွင် သူက ခေါင်းကို လှန်ချကာ အူလို့က်သည်းလို့က် ရယ်ထေးပြီး...

“လင်းရောင်ဖျ... မင်းရဲ့ဆိုငံက တစ်သောင်းထပ်ပစ္စည်း၊ တစ်နေ့ ဘယ်နှစ်ခုထွက်တုန်း။ ကိုယ့်ဟိုတယ်မှာ နိုင်ငံခြားဝင်ငွေနဲ့တည်းတဲ့ တည်းဆိုသူမျိုး တစ်နေ့ကို အယောက် ၂၀ ထပ်မနည်းဆိုတာကွ။ ဒီခေတ်က မင်းရဲ့တစ်နေ့ဆိုငံဖွင့်တဲ့ ဝင်ငွေဟာ ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ယှဉ်ရင် ခပ်နှပ်နှပ်ဆိုတာ မင်း ငြင်းမလား”

“အို ဘာလို့မငြင်းနိုင်ရမှာလဲ။ ကျွန်မရဲတန်ဖိုးထား ခြတ်နိုးမှုနဲ့ ရှင်ရဲတန်ဖိုးထားခြတ်နိုးမှု နှိုင်းလို့မှ မရတာ။ ကျွန်မက ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး ဒီဆိုငံကို ထူထောင်ခဲ့ရတာ။ ဒီဘာအရောင်နဲ့တောက်ပြောင်နေတာမျိုး မဟုတ်လို့ ဒီဆိုငံကို တန်ဖိုးထားတယ်။ ကျွန်မ ဆိုငံကို လက်လွတ်ပယ် တစ်ရက်တောင် မထားနိုင်ဘူး။ သိကြားမင်းလာတာလည်း မပျက်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မဘဝရဲရဲတည်မှုအတွက် ဒီဆိုငံလေးက လုံခြုံပြည့်ဝတယ်။ ဟဲ ရှင်နားလည်ပြီနော်”

သူမသည် ကျွန်တော် ဘာစကားမှ မချေပနိုင်ပီ ကျွန်တော်ရှေ့မှ လှလှပပ ထွက်သွားလေပြီ။ သူမနောက်မှ သော့တွဲတွေ ကတ်စာလောက်တစ်ထပ်ကြီး ကိုင်ကာ ဖျန်းသစ်စနဲ့ လတ်လတ်လည်လည် သူမနောက်မှ ခပ်သွပ်သွပ် လိုက်ကာ ကျွန်တော်အား မအိမလည်နဲ့ ပြုံးပြကြပါတယ်။

ဤသို့ လင်းရောင်ဖျက အင်မတန်ကို စီးစီးပိုပို နိုင်သူပင်တည်း။

x x x

www.burmeseclassic.com

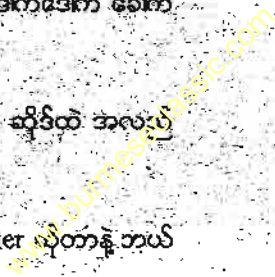
အခန်း(၈)

ကျွန်မ၏အနိုင်ပိုင်းတိုးနတ်မူသည် သူ့ထံ ထိရောက်မှု
ဆိုကြောင်း နောက်ထပ်နေ့နောက်တွင် ဆိုင်သွားရန် လည်အား
အခွင့် သိရခြင်းပင် ...

“လည် မန်းသေးဘူးလား၊ ထဟာ ဆိုင်သွားရမယ်”

ကျွန်မက လည်အခန်းတံခါးကို တဖောက်ဖောက် ခေါက်
နှိပ်...
“ဟဲ့ လည်မရှိဘူးဟဲ့၊ တော်လတ်စာ ဆိုဒ်ထံ အလေးပေး
အားပေးပါ”

“ကျွတ်...လည်ကလည်းကွာ 3-Sister ဆိုတာနဲ့ ဘယ်

ညီတော့မလဲ၊ ရှိစေတော့ ကဲ . . . နင်ပြင်တော့ ဖျန်းသစ်”

ကျွန်မသည် အကြောင်းစုံကို မခိုင်မိသေးဘဲ ရိုးစင်းစွာ နှိုးဆော်မေ့မယ့် ဖျန်းသစ်သည် မဝံ့မရဲအကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ကာ

“ဟို ငါ့ကိုလည်း တော်လေးက မောက်တယ်ထဲ လေ့လာ မလိုဆိုပြီး ခေါ်ထားတယ်ဟ . . . အဲဒါ

စကားမဆုံးမီ တတိတိနဲ့ ဟွန်းနိပ်ပြီး ခေါ်သံကြောင့် ရုန် သစ်သည် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဟော ခေါ်နေပြီ ဖူ ငါ သွားပြီနော်”

ဟုဆိုကာ ဒရော့သောပါး ပြေးဆင်းလေပြီး ကျွန်မသည် စိတ်မရွှင်စွာနဲ့ . . .

“သွားကြဟေ့ သွားကြ ကမ္ဘာအပြင်ဘက်ထိ ကြွကြွ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆိုင်ဖွင့်မယ်”

ဟု၍ အဲဒါထကြီးအော်ဟစ်ကာ အခန်းဘက်ကို အလှည့်တွင် အောင်ပန်းတဝေဝေ အပြုံးမျက်နှာကြီးနဲ့ နောက်ကြိုးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ရတာမို့ ကျွန်မသည် တစ်စုံတစ်ခုကို မျက်နှာချင်းနားလည်ကာ သူ့ရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်ပြီး

“ဟို ရှင်အကြံအကုန်ပဲပေါ့ ဟုတ်လား။ ကျွန်မထံ

တစ်စ တစ်စ ခွဲထုတ်ဖို့ ကြံရွယ်ထားတာပေါ့။ အင်မတန် ယုတ် ညံ့တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ ရှင် တော်တော် လူမဆန်ဆဲ . . . လူ”

“ဆောရီးပဲ . . . ကိုယ်က မင်းကို lesson ပေးတာပါ လင်းရောင်ဖျူး။ ဘယ်လောက်ချစ်ကြတဲ့ မောင်နှမတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြတဲ့ သူတွေပါပဲ။ အဲဒါကို မင်းသိအောင် ကိုယ်က လုပ်ပြတာ”

“ပက်စက် ရိုင်းစိုင်းတဲ့လူ”

ကျွန်မသည် မကျေနပ်မှုအစိုင်ခဲကို ဆိုစကားတစ်ခွန်း နဲ့ပင် သူ့ကို ပစ်ပေါက်ခဲ့ပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေချိုးရင်း ဒေါသ တွေကို ဖွင့်အန်ထုတ်ရပါတယ်။

သူ၏ရိုက်ချက်တို့သည် ကျွန်မအပေါ် ပြင်းထန်စွာ သက် ရောက်မှုရှိရကား ကျွန်မမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ဆိုင်ဖွင့်ရသူ ဖြစ် သွားရပေပြီ။

ဒီနောက်ပိုင်း နည်းလမ်းတို့က ကျွန်မအား တိုက်ရိုက်ကို ထိခိုက်လာပါတယ်။ သူ့ အလုပ်က ပြန်လာလျှင် . . .

“လင်းရောင်ဖျူး”

ဟု အကျယ်ကြီးအော်ခေါ်ထား သူ၏နှုတ်(စ်)တိုင်ကို

ဖြတ်ခိုင်းတာမျိုး သံပုရာရည်ဖျော်တိုက်ခိုင်းတာမျိုး လုပ်တတ်ပါ
တယ်။

“နေဝမ်းပါဦး... ရှင့်ကို အဲဒါတွေ လုပ်ပေးရအောင် ရှင်
က ဒုက္ခိတသို့လို့လား။ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး”

“အဲဒါကတော့ မင်းဆန္ဒပဲ လင်းရောင်ဖျား မင်းကို မယား
ဝတ္ထရားကျေအောင် ကိုယ်က လုပ်ခိုင်းတာ။ မင်း မလုပ်နိုင်ရင်
အဲဒါတာဝန်ကို လည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖျန်းသစ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပေးရလိမ့်
မယ်”

ကျွန်မသည် သူ့ဖျက်နာကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လျှင်
သူ့ထံမှ မထိတင်္ဂါဟန်တို့နှင့်...

“ကိုယ့်ကို ကူညီပေးပါ လည်း။ Excuse Me”

“ရပါတယ်... ကိုကြီး”

လည်သည် တော်လတ်ကို လုပ်ပေးနေရာမှ သူတောင်
ဆိုရှက်ကို လတ်ခံလျှင် ကျွန်မသည် ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ ကိုယ်
ညီမအား ထိုသို့တင်စီးစွာခိုင်းမည်စောား ကျွန်မပဲ အနာခံပေးလို
တုမိတ်နဲ့...

“နေ... နေ... လည်... ငါ့လုပ်ပေးလိုက်မယ်”

ဟူ၍ မကျေမနပ်ဆိုကာ သူ့နက်(၆)တိုင်ကို ဆောင်ကြီး
အောင်ကြီးနဲ့ ဖြတ်ပေးရင်း...

“စေတနာ မရှိဘူး။ လက် သနတယ်”

“အဲလို မပုပ်စပ်နဲ့ လမ်းရောင်ဖျား က စေတနာမရှိ
လက်စနဲ့ ကြယ်သီးပါ တစ်ပါတည်း ဖြုတ်ပေး ပြီးရင်-ကိုယ်
အတွက် Juice တစ်ခွက်လောက်...”

ဟု အရွဲ့တိုက်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်မသည် မကျေနပ်
သော်ငြားလည်း လည်နဲ့ဖျန်းသစ်လုပ်ပေးရမည်ကို စိုးရိမ်တာနဲ့
အောင့်သက်သတ်နဲ့ပင် လုပ်ပေးရပါတယ်။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် လည်နဲ့ဖျန်းသစ်သည် တော်
လေးနဲ့ တော်လတ်တို့အတွက် တိုယ်စီ Juice ဖျော်ကြလျှင် ကျွန်မ
မှာ မအောင့်အံ့နိုင်စွာနဲ့...

“ဟွန်း၊ နင်တို့ယောက်ျားတွေများ အဲ့အဲ့ပါရဲ့၊ ကိုယ့်
အိန်းမကို ဒီလိုတခြားယောက်ျားက ခိုင်းတာကိုများ သဝန်ပတို
ဘာတော့နဲ့”

“ဪ... ဖျရယ် သူတို့အစ်ကိုကြီးကို တော်လေးနဲ့
ဟု အရမ်းချစ်တာကိုးဟဲ့၊ ဟုတ်တယ်နော်... လည်”

“ဪ... ဖျရယ် သူတို့အစ်ကိုကြီးကို တော်လေးနဲ့
ဟု အရမ်းချစ်တာကိုးဟဲ့၊ ဟုတ်တယ်နော်... လည်”

“ဪ... ဖျရယ် သူတို့အစ်ကိုကြီးကို တော်လေးနဲ့
ဟု အရမ်းချစ်တာကိုးဟဲ့၊ ဟုတ်တယ်နော်... လည်”

ဟုတ်တယ် ပျရဲ၊ သူတို့အစ်ကိုကိုပဲ နေတစ်ဆူ လ တစ်ဆူလဲ ကိုကွယ်ကြတာ”

“အပလေးဟု သူတို့ ချစ်ပုံ ကိုးကွယ်ပုံက ငါဖြင့် လက် ပျားခါရော၊ ရှားများ ရှားနေကြသလားတောင် မသိပေါင်၊ ပျက်ကန်း စတာတိုး အချစ်မျိုးတွေ”

ဟု၍ ကျွန်မက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးကို ဝေဖန်ပါတယ်။ လည်နီဖျန်းသစ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ ကြုံလျှင် ကြုံသလို ကျွန်မနဲ့ သူနဲ့ ဖြေလည်စေရန် ခါမှမဟုတ် ကျွန်မ မယုံ ကြည်ဆုံးအချစ်ကြီးနဲ့ ငြားထောင်းတတ်ပါတယ်။

“ဖျန်းသစ်ဖြင့်လေ တော်လေးကို အဲ့လို လုပ်ပေးရတာ ကို အောက်ကျတယ်လို့ မထင်ပေါင်၊ ကြည်တောင် ကြည်နူးပါရဲ့၊ ကိုကြီးကိုလည်း ပျ တစ်ခါမဲ လုပ်ကြည့်ပါလား”

ဟု၍ တစ်မျိုး၊ လည်ကျမြန်တော့လည်း ...

“ကိုကြီး ပျကို တစ်ခါ တစ်ခါ ကြည့်တဲ့အကြည့်ဆို ကြည်လဲ့စိုနေတာပဲနော် ပျ၊ နင် သတိမထားမိလို့ သိလား။ သူ့ဆီ မှာ နင်အတွက် သိုဝှက်ထားတဲ့ အချစ်တွေ တော်တော်များများ ရှိ နေတာ... ဝါအစ်မရဲ့”

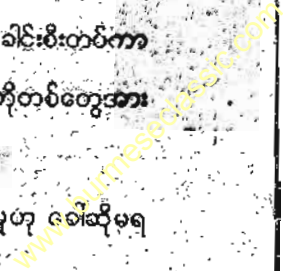
ဟု တစ်မျိုးနဲ့ တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် သူနဲ့ကျွန်မ ဝေပြ လည်စေရန် ကြိုးပမ်းပေးမယ့် ကျွန်မရဲ့နှလုံးအိမ်သည် ဟင်းလင်း မြင်ပင် ရှိဆဲတည်း။ ထိုသို့ သူတို့နှစ်ယောက်က မြို့ဆွယ်သိမ်း သွင်းတိုင်း...

“ဟေ့ ကောင်မနှစ်ယောက် နေရာတကာ လက်ဝါးကြီး အုပ် အမြတ်ထုတ်ချင်တဲ့ အဲ့ဒီကိုလို့နဲ့ခဲအိတ်အတွက် ရှေ့နေလိုက်ပြီး အယူခံဝင်မနေနဲ့၊ သူ့ကို တစ်သက်တစ်ကျွန်းပဲ ပေးမယ်။ နင်တို့ ယောက်ျားတွေ နှစ်တို့အပေါ် သစ္စာဖောက်ရင် သေဒဏ်ပေးပစ် မှာ... မယုံမရှိနဲ့”

ဟု အတည်ပေါက်ကြီးနဲ့ ကျွန်မကဆိုလျှင် ဖျန်းသစ်နဲ့ ထည့်တို့မှာ မျက်နှာတွေပျက်ယွင်းကာ ပုဖန်စိုးရိမ်ရိပ်တွေ အထင်းသားတွေရပါတယ်။

ကျွန်မသည် ကိုယ့်ညီမနှစ်ယောက်အား မထိခိုက်စေ နိုင်ပေးမယ့် နေရာတကာ အိမ်နီးနားဆိုသော ခေါင်းစီးတစ်ကာ အခွင့်ထူးခံလူတန်းစား လုပ်လိုတဲ့ သူတို့ညီအစ်ကိုတစ်တွေအား အတော်ကြီး မျက်မှန်းကျိုးကာ ပြောခြင်းပင်။

ဘယ်ဘဝရေစက်ရဲ့ မုန်းတီးခါးသက်မှုဟု ခေါ်ဆိုမရ

အောင် မြင် . . . ကြား . . . တွေ့တိုင်း မုန်းတီးစက်ဆုပ်ရတာပင် တည်း။

* * *

ရွှေအိုရောင် နေညိုရိပ်သည် မြဲတွင်းမြက်ခင်းပြင်တွင် ဖြာစိန်ကျနေပါတယ်။ ထိုနေရောင်ခြည်ကြောင့်ပဲလား မသိ။ ဖျန်းသစ်နဲ့ လည်တို့ရဲ့ ဖျက်နာပေါ်တွင် ဝင်းလက်တောက်ပနေပေပြီ။

“ပျော်စရာကြီးနော် တော်လစစ် . . . လည်နဲ့ ဖျန်းသစ် တို့က အတူတူ ကိုယ်ဝန်ရှိတာ . . . ဟီ . . . ဟီ။ ကြည့်နေ မွေးရင် လည်း တစ်ခန်းတည်းပဲ မွေးမယ်။ နော် . . . ဖျန်းသစ်”

“ဒါပေမယ့် အခြားညီအစ်မနှစ်ယောက်က ချွတ်စွပ်တူ တဲ့ သားသားနဲ့ မီးမီး တစ်ယောက်စီ မွေးမှာပေါ့ကွယ်”

“ဖျန်းသစ်တို့ကသာ ပျော်နေတာ ဖျက် ဆက်ပိုနေပြီဗျာ နော်။ ဟုတ်တယ်မလား ဖျ”

တော်လေးရဲ့ အခွန်းအောက်မှုကြောင့် စကားတစ်ဝိုင်း လုံးကို မီးနဲ့ ရန်ဖျန်းလိုက်သလို ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ လင်းရောင်ဖျတ် ကျွန်တော်က တိတ်တဆိတ် ရိုးကြည့်မိပါတယ်။

သူမရဲ့မျက်လုံးများထဲက လက်ခနဲ အရောင်တောက်ပ နဲ့အတူ . . .

“တော်ပါပြီ တော်လေးရယ် . . . ဒီဘဝ ဒီမျှပါပဲ။ လည်နဲ့ ဖျန်းသစ်တို့ရဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုကိုပဲ ကြိုဆိုတော့မယ်။ ဆီစရာပါပဲ။ သူတို့တစ်တွေကလည်း ဖြိုင်တူပဲ ကိုယ်ဝန်ရှိရတယ်လို့”

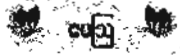
“အို ဒါက ရှားပါးတဲ့ အခွင့်အရေးမလား ဖျရဲ့။ နော် တော်လတ်”

လည်သည် နဲ့ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ နောင်တော်လတ်ကို ယမ်းရှင်းစိုက်ပြီး မေးကာ ကျွန်တော့တော့ မထမအကြိမ် ဤမိသားစုနဲ့ ရင်းနှီးစကားပြောရခြင်းအဖြစ်ကို နစ်လိုနေပါတယ်။

ညနေခင်းမှာ အတိုင်းအဆမဲ့ သာယာစိုပြေနေပြီး ကျွန်မ မုန်းတူသူအား ဥပမာကွာပြုထားရတာမို့ စိတ်ထဲ ချွင်လန်းစိတာ အပုန်ပင်။

“ကိုကြီး တိတ်လှချည်လားဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကို ဝုဏ်ပြု စွဲလေး ဘာလေး ကြုံမလုပ်ပေးသွားလား”

ကျွန်တော်က စိတ်အားထက်သန်မှုနဲ့ တက်ကြွနေတဲ့ ထော်လေးကို ခပ်စွေစွေ လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

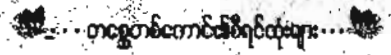
"မင်းတို့က အခုမှ ထိထိုးထားရုံပဲ ရှိတဲ့သဲဘော။ ထိမှ မခေါက်သေးတာ။ ဖျန်းသစ်စနဲ့ လတ်လတ်လည်လည် အပေါ်မှာ မှတည်နေတာ။ ကျောက်စာကို မေ့လို့မမှရတာ"

တော်လေးနဲ့တော်လတ်တို့ရဲ့ မျက်နှာသည် ဖွေးဆူသွေးဆုတ်ဖြူလျော်သွားသလို လည်နဲ့ဖျန်းသစ်တို့ပါ သတိရတာနဲ့ စိုးဒိတ်မှုကို အထင်းသား တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်က အနည်းငယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံမှတစ်ဆင့် မေ့နေသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို ခုမှ ဖော်ထုတ်ပေးရ၍ သင်တောင့်သက်သာ ဖြစ်ချိန်တွင် လင်းရောင်ဖျူမှာ ရူးရူးရဲရဲ ဒေါ်ထွက်ကာ ...

"ဘာဆိုလို့လဲ ဒီကျောက်စာပေါ်က အကြောင်းအရာတွေက ကလေးရဲ့အနာဂတ်နဲ့ ဘာမှ သက်ဆိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ကို မလိုအပ်ဘူး။ ရှင့် ရူးကြောင်ကြောင် အတွေးတွေ မပြောနဲ့"

"ဟ ... လင်းရောင်ဖျူ မင်း တရားလက်လွတ် မပြောလေး ခါက မေ့ထားလို့ရတဲ့ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါတို့ အနာဂတ်တွေအားလုံးအတွက် သက်ဆိုင်စာပဲ"

"သေလိုက် ... ရှင်ပဲ အဲ့ကျောက်စာကြီးဖက်ပြီး သေလိုက်။ ဒီကလေးတွေကို ဆွဲမထည့်နဲ့။ ရှင်ပဲ ပို့တက်တဲ့အတွေး အခေါ်တွေနဲ့ နေပေါ့"

"လင်းရောင်ဖျူ ... မင်းတို့ကို ငါတို့ အစဉ်အလာတွေ အကြောင်း အားလုံးသိခွင့်ပေးခဲ့တာပဲ"

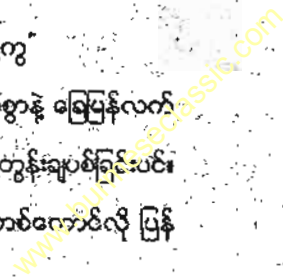
"ကျွန်မမှ သဘောမတူတာ"

"မင်း သဘောမဟုတ်ပေမယ့် ဖျန်းသစ်စရော လတ်လတ်လည်ရော မကန့်ကွက်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ယောက်ျားလေး မွေးပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေါ့။ လွဲချော်ခဲ့ရင်တော့ တော်လတ်ရော တော်လေးရော ကျောက်စာထဲကအတိုင်း လိုက်နာရမှာပဲ"

"ရှင် ... ရှင် ... တာဝန်ပဲ့စကားမပြောနဲ့။ လူဆို လူစကားပြောစမ်း။ ရှင့်ရဲ့ ယုတ်ညံ့စုတ်ပြတ်တဲ့ မျိုးရိုးစရိုက်တွေ မရှိက်သွင်းနဲ့"

"လင်းရောင်ဖျူ ... မင်း မတော်ကားနဲ့ကွ"

ကျွန်မသည် သူ့အား ခါးသီးပုန်းသက်စွာနဲ့ ခြေပြန်လက်ပြန် နံဘေးရှိ ဇရကူးကန်ထဲ ဝုန်းခနဲနေအောင် တွန်းချပစ်ခြင်းပင်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ခေရိုရွှံကာ ကြွက်စုတ်တစ်ကောင်လို ပြန်

တွယ်ကပ်ထက်ခင်း...

“မင်း... မင်း... တော်တော်ရိုင်းရိုင်းပါလား။ မင်းရဲ့

ကိုယ်ထလက်ချောက် လက်ပါမူတွေက သိပ်တရားလွန်နေပြီလင်းရောင်ဈာန်

ကျွန်တော်သည် တစ်ခါမှ ထိုသို့စော်ကားခြင်းမခံရဘူး

ဤ ခုတ်ခြင်း နာကြည်းခြင်းများ ရောပြွန်းကာ သူမအား ထိုသို့ဆိုလျှင် လင်းရောင်ဈာန်သည် စိန်ခေါ်စူးရှတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ တည်တည် ပြန်ရင်ဆိုင်ကာ...

“ကျွန်မရဲ့ ရိုင်းရိုင်းမှုတ ချင့်ချိန်ယုတ်ညှိမှုထက် အများပြား

ပိုသိပ်စွဲပါတယ်။ နောင်တော်ကြီးချဲ့ ရှင့်ရဲဖိနှိပ်ချင်တဲ့ ယုတ်ညှိတဲ့သွားတွေ ပျော်ဝင်နေမယ့် ရှင့်ကို မဆက်ဆံချင်ဘူး။ ကျွန်မ ဒီအိပ်ရာ ထွက်သွားမယ်။ ဒီလို လူမဆန်လူနဲ့ ပိုင်းမိနေတဲ့ လောင်းရိပ်က ကျွန်မ ရုန်းထွက်မှာ”

ဟူ၍ ကျွန်မသည် ဒေါသစကားပြားတွေ တရဖော

သွန်ချဖွင့်ထုတ်ပြီး သူ့ရေမှ ပြေးထွက်ကာ အခန်းဆီပြေးတက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့သူ့အကြားတွင် ပြည့်တင်းဖောင်းကားတွေ တဲ့ ဘောလုံးကြည့်ကြည့်တစ်လုံးကို တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ ထိခတ်

တာနဲ့ ဖောင်းခနဲ ကွဲထွက်မည့် အခြေအနေမှ ခုတော့ ကွဲထွက်လေပြီ။

မည်သည့်အခါမှ စေ့စပ်၍ ရမည်မဟုတ်။ ဒါဟာ အမှန်

တရား ဖြစ်လေပြီ။

ကျွန်မက အဝတ်သေတ္တာတို တခုနဲ့အနီး ဆွဲချကာ ခြံထဲ

ပြန်ဆင်းလာချိန်တွင် သူသည် မေးရိုးကြီးတွေ ထောင်ထနေအောင် အံတင်းတင်ဒြိုတ်ကာ ကျွန်မကို မမိုက်မသန် စူးစိုက်ကြည့်နေပါတယ်။

ဂိုထောင်ထဲမှ ကျွန်မရဲ့ ဆလွန်းကားကို တရကြမ်း

တောင်းထွက်ကာ ပြက်ခင်းအနားတွင် ကပ်ရပ်ပြီး...

“ဖျန်းသစ်နဲ့ လည် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့မှာလား”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ... လည်ကို ခေါ်မသွားပါနဲ့”

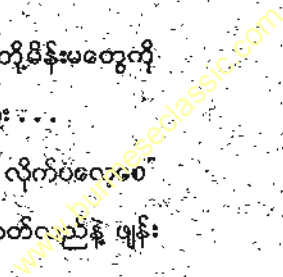
“ဖျန်းသစ်ကို ထားခဲ့ပါဗျာ”

ကျွန်တော်က ပျာ့ဖျာသလဲဟန်နဲ့ သူတို့မိန်းမတွေကို

ဘာကွယ်နေသော တော်လေးနဲ့ တော်လတ်အား...

“ဟေ့ကောင်တွေ... သူတို့ဆန္ဒရှိရင် လိုက်ပဲလော့”

ဟဲ့ဒေါသနဲ့ ဝင်ဟန်ပေမယ့် လတ်လတ်လည်လည် ဖျန်း

သစ်တို့သည် ဇော်လတ်နဲ့ ဇော်လေးတို့၏လက်ကို ကျစ်ကျစ်
ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်ချေ။

“မလိုက်ချင်လည်း နင်တို့သဘောပဲ။ မတရားတာတွေ
ကို ခေါင်းငုံ့ခံမနေနဲ့ ကျွန်းလှန်းပြီးတော့သာ ဒေါသီ လာခဲ့ ကြားလား။”

ဟူ၍ ကျွန်မက ဆိုပြီးလျှင် သူ့ထံလှစ်ကြည့်ကာ . . .

“ကျွန်မ ရှင့်ဆီ နောက်ထပ်သုံးရက်ကြာရင် ကွာရှင်း
တချုပ် ပို့လိုက်မယ်။ ရှင် လက်မှတ်ထိုးပေးပါ . . .”

“စိတ်ချ . . . ဒီတစ်သက် မင်းကို ငါ အယ်တော့မှ ကွာ
ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ မင်း မကြိုက်တဲ့ ငါ့ရဲ့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်
ခွင့်ပဲ လင်းရောင်ဖျံ”

သူ၏ ညစ်ကျယ်ကျယ်လေသံနဲ့ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ချင်
စရာ မျက်နှာတို့ကြောင့် ကျွန်မသည် တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် ခေါက်ကာ ပေါ်တီကို အောက်တွင် ရပ်ထားဆဲရှိသော

“ဒုန်း . . . ခွမ်း . . . ခလွမ်း . . . ဒုန်း”

ဟူသော အသံတို့သည် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ထွက်ပေါ်လာ
တာ သိန်းထောင်ကျော်တန်တဲ့ သူ့ကားကြီး၏ ရှေ့မှန်ရှေ့ပီးနှစ်လုံး
တို့သည် ကွဲကြေမှုတုန်လေပြီ။

သူသည် ကြွက်သေသေကာ မှင်သက်တွေစေ့ချိန်တွင်

“ရှင့်ကားကို တိုက်မှုနဲ့ ရှင့်တရားပင်ဇနီး ကျွန်မကို
အရေးစွဲလိုချင်ပြီနော်”

ဟု ခပ်ရွံ့ရွံ့အော်ကာ မြဲထဲမှ တရကြမ်းမောင်းထွက်ခဲ့ပါ
အယ်။ ကျွန်မ၏ ပစ္စုပ္ပန်သည် သူ့လက်ထဲမှ လွတ်ပြောက်ခဲ့ပြီးပေ
အော် ကျွန်မ၏အနာဂတ်ကိုတော့ သူက သိမ်းသွင်းသော့ခတ်ထား
ဆဲပင်တည်း။

တပည့်တစ်ယောက်၏...

တစ္ဆေတစ်ကောင်ခေါ်ရင်ထဲများ.....

လူသားတစ်ယောက်အား

အညွန့်တုံးသွားအောင် . . .

ဝိတ်ကျွေးယဉ်ချင်လာအောင် . . .

မိုခိုအားထားချင်လာအောင် . . .

ပြုစားသူသည် . . .

ချုပ်ခြင်း ဝန်းတစ္ဆေတစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး

ဤတစ္ဆေသည် ပျောက်ကွယ်ရန် ခက်ခဲလွန်းလှ၍

ပေါ်ပေါက်ရန်လည်း မလွယ်ကူချေ။

လေးနက်တိကျသောသူတို့၌

ထိုတစ္ဆေကောင်သည်

တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်သာ ပေါ်ပေါက်တတ်၏။

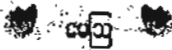
--- ၆၂၉ ---

အခန်း(၉)

ဝိုက်စုံးအင်္ကျီ ပန်းနုရောင်လွလွလေးတွေနဲ့ အလှကြီး
လှကာ မေတ္တာရိပ်တွေ ဖိတ်ခင်ကျနေတဲ့ ဖျန်းသစ်နဲ့ လည့်ကို
ကြည့်ပြီး ကျွန်မမှာ ကြည့်နူး၍မဆုံးချေ။

“ဖျရေ... ငါ့ပုံကို ကြည့်စမ်း... ဟား... ဟား... မီးပုံးပျံ
ကြီးနဲ့ တူတယ်နော်။ ဖျန်းသစ်ဝိုက်ကြီးက ဘောလုံးကြီးလိုပဲ
ဆရာ၊ ဟား... ဟား... လုံးပြီး ဝိုင်းနေတယ်”

“အဲမယ်... ဒေါ်လတ်လတ်လည်ရယ် နင်ကပဲ သူများ
ကို ပြောရတယ်ရှိသေး၊ နင့်ဝိုက်ကြီးခဲနေလို့ နင့်ခြေတောင်
မမြင်ရဘူးဆို၊ သူကများ... လာ... လာချည်သေး”

ဟာ ကျွန်မဆိုင်သို့လာပြီး အပြိုင်အဆိုင် ငြင်းခုံကြစဉ် ပင်း၊ ဖစ်ခါတစ်ရံကျတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အလယ်ကို ကျွန်မ အား ဝင်ရင်ခိုင်းပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ကာ . . .

“ဈေးက အင်မတန်အေးတယ်”

“တို့လိုမှ မရှိတာ။ သူက ပြားချစ်ချစ်ကလေး”

ဟူ၍ ကဲ့ရဲ့ကာ ညနေ တော်လေးနဲ့ တော်လတ် ဝင်ကြ တဲ့အချိန်ထိ တခုတ်တခု ပြောကာ ရယ်မောဆုံးချေ။ သူတို့စုံတွဲ နှစ်တွဲသည် ကျွန်မ ဆိုင်ပိတ်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်ပြီးမှ နီးစပ်ရာ တော်တော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားလေ့ရှိပါတယ်။

သူတို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေဟာ နောင်တော်ကြီးလို မဟုတ်လှဘဲ။ ဖျန်းသစ်တို့အပေါ် ကြင်ကြင်နာနာရှိတာကြောင့် ကျွန်မမှာ စိတ်သက်သာရာရပေမယ့် ကျေနပ်ခြင်းတော့ မရှိဘူးပါ။

ကျွန်မသည် တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့စိတ်ကို လှစ်ဟကြည့် လိုစေနဲ့ . . .

“တော်လတ်နဲ့ တော်လေးတို့ရဲ့ ကျောက်စာထဲမှာ အတိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးခဲ့ရင် ဘာဆက်လုပ်ကြမလိမ့်”

မလဲ ဟင်”

ဟု သွေးတိုးစမ်းမေးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်ဆွဲအသွားပြီး ခဏကြာမှ ပြိုင်တူလိုပင် . . .

“ကျွန်တော် လည်းကို အရမ်းချစ်တယ်”

“ကျွန်တော်က ဖျန်းသစ်ကို အရမ်းချစ်တာ”

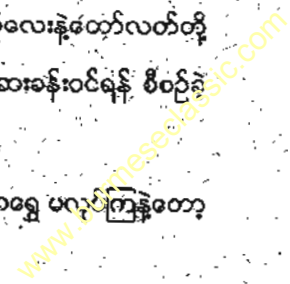
ဟူ၍ အပေးတခြား အဖြေတခြား ဖြေတတ်ပတယ်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဖျန်းသစ်နဲ့လည်လည်သည် ကြည့်နူးမှုတွေ တစ်စုံ စိမ့်ဖြာတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ ရှိတတ်လေပြီ။

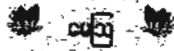
ကျွန်မသည်လည်း ထိုခဲစားချက်မျိုး ကူးစက်ပျံ့နှံ့က ရွှင်ပျ သာယာတတ်လေပြီ။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် တစ်ယောက်ထီးတည်း ဆိုင်ဖွင့် ရင်း မေမေနဲ့အတူတကွနေထိုင်ရင်းနဲ့ပင် မှန်တိုင်းတစ်စင်းကို ဗန် တီးတိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်။

ထိုမှန်တိုင်း၏အစကတော့ တော်လေးနဲ့တော်လတ်တို့ ဖခင်၊ မေမေထံ လာလည်ကာ အပြန် ဆေးခန်းဝင်ရန် စီစဉ်ခဲ့ သည့် လည်တို့ထံမှ အစပျိုးခဲ့ပါတယ်။

“သမီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဖျတ်စာရွှေ မလုပ်ကြနဲ့တော့”

နော်၊ ကိုယ်က နဂိုကမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဟုတ်တော့ဘူး။
ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနဲ့ ကျန်းမာရေးကို တတ်နိုင်သမျှ ဂရု
စိုက်၊ မထည့်တာတွေ မစားနဲ့။ (၇)လကျော်ပြီဆို သတိထား
တော့”

စသဖြင့် အရှည်တကာ အရှည်ဆုံး မှာတမ်းတွေကို မြွေ
ချကာ သူမတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အဖြာပီပီ ခိုက်ဖုံးအင်္ကျီဆင်တူ
တွေဖြင့် တဖတ်ဖတ် ရယ်ပြကာ . . .

“Don't Worry ဝဲ မေမေ၊ လည်တို့မှာ အဖော်ပြေးသား

ဟူ၍ ပြန်ဖြေကာ အပြုံးမဆုံးနိုင်အောင် တစ်ခါရယ်၍

ကျွန်မကားပေါ် အလှအယက် ထက်ထိုင်ကြပါစာယံ၊ ကျွန်မက
သူတို့ပြနေကျ အိုဂျီထိုင်နေသော စေးခန်းကို လိုက်ဖို့လျှင် . . .

“အဖြာတွေတော့ . . . သုံးဖြာ”

“ဟို အဖြာနှစ်ယောက်က ခိုက်ကြီးတာချင်းလည်း အတူ
တူပဲ၊ ချစ်ရာလေးတွေ ဟယ်”

ဟူသော အံ့ဩချီးမွမ်းသံတွေ၊ အထူးအဆန်းသဏ္ဍန်

အကြည့်တွေကို လက်ခံရလျှင် ကျွန်မမှာ . . .

“မခိုက်နှစ်ယောက် . . . နင်တို့ကြောင့် လှုပ်ကြည့်ခံရ

ဟဲ့၊ တကတည်း ပျောက်ပွဲပြတာကျနေတာပဲ။ လူတွေဟာ လွန်
လွန်လွန်းတယ်”

“ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဒီပုံစံကြောင့် နင် ပိုပြီး ပေါ်လွင်တာ

ပေါ့ ရရဲ့။

“အပိုကြီးဒီရိုင်းပေါ့”

ဟုဆိုကာ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ရယ်ကြပြန်ပါ
စာယံ။ ကျွန်မသည် သူမတို့ကို ဖျစ်စောင်းတစ်ချက်ထိုးရင်း
ဇွတ်တရက် အခန်းထောင့်မှ စာတမ်းကြောင့် လူက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်
သွားပြီး . . .

“ဟဲ့ မခိုက်တွေ အထရာဆောင်း ရိုက်လို့ရသတဲ့။ နင်တို့

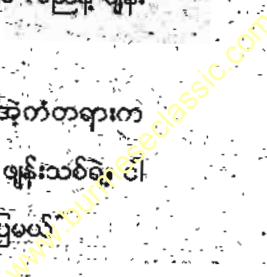
နို့တိုကြပါလား။ တူလေးလား . . . တူမလေးလားဆိုတာ ငါ သိချင်
ဆိုး ပြီးတော့ ဟိုကျောက်စာကြီးကို မုန်ကန်ချင်လို့”

ဟဲ့ ကျွန်မက အစ်မကျော့စွာ ရေရွတ်လျှင် လည်နဲ့ ဖျန်း

အစ်သည် ပြူးတူရားတာဖြစ်ကာ . . .

“တော်စမ်းပါ . . . ဘာကံတရားလဲ၊ အိုက်တရားက

အယ်လောက်ထိ နင်တို့ဘက်က ပါမှာမို့လို့တုန်း ဖျန်းသစ်ရဲ့၊ ငါ
ဒီတိုစွကို ကျော့မကျော့နပ်ဘူး၊ လက်တုံပြန်ပြမယ်”

ကျွန်မသည် အနာဟောင်းကို ဆွလိုက်သလို ကျွန်မက အပေးရာက စာဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလာချေပြီ။ ထိုစိတ်ကူးသည် ဖျန်းသစ်နဲ့ လည်တို့အား ဆေးခန်းပြုပြီးသည်အထိ ပပျောက် မသွားဘဲ ကြီးသထက်ကြီးထွားလာပါတယ်။

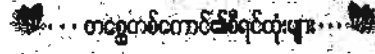
ဒါကို ရေိပ်မိတဲ့ လည်တို့နှစ်ယောက်က ...

“ဖျ... နှင့် ငါတို့ကို အိမ်ထိလိုက်ပို့ပါလား။ ကိုနောင် တော်ကြီး မရှိဘူးဟာ။” ဟိုတယ်ရောက်နေတာ ... နှစ်လိုက်ပို့”

“တော်ပါပြီဟာ ... ငါ အဲဒီအိမ်အရိပ်ကို ဘယ်တော့မှ မနှင်းဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ သူ့ မရှိလည်း သူ့အရိပ်တွေ နေမှာ။ ငါမှာ သူ့ကို ထပ်မန်းဖို့နေရာလွတ်မရှိအောင် ပြည့်နေပြီ”

ကျွန်မက နာနာကြည်းကြည်းဆိုရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို တတ္တမီနဲ့ တင်ပေးလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မကားပေါ် ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်တွင် တိုက်ပွဲတစ်ခု တိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေတဲ့ ဓမ်အတစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်မန်မျိုးလို အသံကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းဖုန်းခလုတ်တွေကို တာ ဘာကတော့ နှိပ်ချလိုက်ပါတယ်။

သိပ်မကြာလှပါ။ ကျွန်မရဲ့ရန်သူတော်ကြီး၏ အ

အက်ရှင်ကိုကြားရပါပြီ။

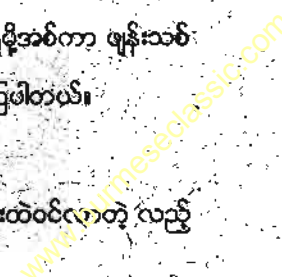
“နောင်တော်ကြီးရေ ... ရှင့်ရဲ့ကျောက်စာကြီး ပြုလဲ မလဲတော့ မသိဘူး။ လည်နဲ့ဖျန်းသစ်တို့ကတော့ အထရာဆောင်းရဲ့ result ထွက်လာပြီ။ မိန်းကလေးတဲ့ ... ကဲ ... ရှင့်ကို ပါးတဲ့ ကျွန်မ သတင်းကောင်းကို ဝမ်းမြောက်စမ်းသာနဲ့ ပွေဖက်ထား ဟုတ်ပြီလား”

ဟုဆိုကာ စကားကို တိခနဲ ပြန်ချက်ချပြီး ကျွန်မ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မထံက ဆွဲထုတ်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို ပြန်ပူးကပ်စေရန် ဤနည်းကို သုံးရခြင်းပင်။ ကျွန်မသည် ဝိညာဉ် ဓမ်ဆစ်ရေးဟု တစ်ကိုယ်တော် ကင်ခွန်းတစ်ကာ ကျွန်မထံပါးမှ ကွယ်ပျောက်သွားသော ဝိညာဉ်တို့ကိုသာ ပျော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ ပျော်လင့်စောင့်စားသည့်အတိုင်းပင် နောက်ထပ်နေနံနက်စောစောတွင် မျက်လုံးတွေ နီရဲဖို့အပ်ကာ ဖျန်းသစ်နှင့်လည်တို့သည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြပါတယ်။

“နှင် လှင်ရက်တယ် ... ဖျရယ်”

ဟု တနင့်တသီး ငိုကြွေးကာ အခန်းထဲဝင်လာတဲ့ လည်

ကို ခုတင်ပေါ်မှ စိတ်အေးသက်သာစွာ ထိုင်ကြည့်ရင်း . . .

“ငိုမနေစမ်းပါနဲ့ လည်းရာ။ ငါ နင်တို့အနာဂတ်တွေ ခမ်းနားအောင် လုပ်ပေးတာ။ နောင်တော်ကြီးရဲ့ အစွဲအလမ်းတွေ အယူအဆတွေကို ချေဖျက်ပစ်ရမှာ”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ ဖျ . . . ခုဆို ငါတို့ ကာယကံရှင်တွေ ပြောလည်သားနဲ့ ခွဲချပြီ . . . ဖျ။ အဲဒါ ငါတို့အနာဂတ်ခမ်းနားမယ် အတိတ်နိမိတ်တွေလား။ ငါတော့ မယုံဘူး”

တစ်ချိန်နဲ့ ငိုပြန်တဲ့ ဖျန်းသစ်နဲ့လည်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငေးကြည့်နေချိန်တွင် မေမေသည် အခန်းတွင်းသို့ စိုးရိမ်တကြီး ဝင်ရောက်လာကာ . . .

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ။ ငါ့ကို ပြောကြပါဦး။ အလတ်မနဲ့ အငယ်မကလည်း ငိုယိုလို့။ လိုက်ပို့တဲ့လူကလည်း အကျိုးအကြောင်းမပြော”

“ကျွတ် . . . မေမေရာ . . . လူလိုနားမလည်တဲ့လူတွေကို လူစကားသွားပြောလည်း အလကားပဲ။ နင်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ငိုနေနေနဲ့ တစ်နေ့ သူတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး ငါ့ရှေ့မှာ နှုတ်တောက်လာအောင် ငါ့လုပ်ပြမယ်။ သူတို့ သိပ်တန်ဖိုးထားတဲ့

ယောက်ျားလေးတွေ မွေးကိုမွေးလာစေရမယ်။ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ယောက်ျားလေး မမွေးနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောမလဲ”

“ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး သမီးမိန်းကလေး မွေးခဲ့ရင်ရော ဖျရယ်”

ကျွန်မသည် မျက်ရည်တွေ စိုလူးနေတဲ့ နှစ်ယောက်တို့ စိတ်ငေးကြည့်ရင်း . . .

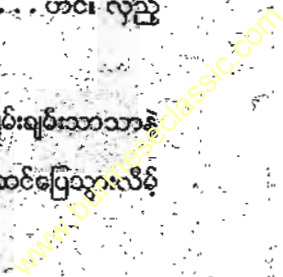
“စိတ်ချ နင်တို့ ယောက်ျားလေးပဲ မွေးစေရမယ်”

ဟူ၍ အရာရာကို ယုံကြည်စတေးခဲ့လေပြီ။ ဖျန်းသစ်နဲ့ လည်တို့ရဲ့ ရင်သွေးသည် သားယောက်ျားလေးဖြစ်အောင် ကျွန်မသည် ဖန်တီးစွမ်းဆောင်နိုင်ရမည်ပင်။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် . . . နင်တို့ရဲ့ ကျွေးမွေးတဲ့ဟာ ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ရစေမယ်”

“နင် . . . ဘာတွေကြုံစည်ထားလဲ ဖျ . . . ဟင်။ လှည့်ကွတ်တွေ သုံးမလို့လား ဖျရယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့လည်းရာ။ ခုချိန်မှ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ။ အချိန်တန်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်

ဟု ကျွန်မကဆိုလျှင် ...

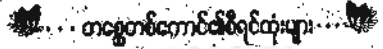
“ထင်ရာတွေ မစိုင်းပါနဲ့ အကြီးမရယ်၊ မေမေသမီးတွေ
ဘဝမှာ အမှားဆိုတာ မရှိစေချင်ဘူး”

“လင်းရောင်ဖျလှင်ရင် ဘယ်တော့မှ မမှားပါဘူး မေမေ”
ကျွန်မသည် လည်တို့အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်နေ့မှ
စ၍ ဆိုင်ကို ရက်အကန့်အသတ်မရှိဘဲ ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး၊ သူမတို့
နှစ်ယောက်၏ ကျန်းမာရေးကို ဂရုတစိုက် ကြပ်မတ်ပေးခဲ့ပါ
တယ်။

“စိုက်ကြီးသည်ဆိုတာ စိတ်ကို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ထားရ
တယ်ဟဲ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာကို ကြည့်ကြည့်ရွှင်ရွှင်ထား။
ဒါမှ နင်တို့သားတွေ ဉာဏ်မထိုင်းတဲ့ကလေးတွေ ဖြစ်လာမှာ”

ဟူ၍ ကျွန်မမှာ သူမတို့နှစ်ယောက်၏ ပင်တိုင်စေခင်
ဆရာမ ဖြစ်ရပြန်ပါတယ်။ သူမတို့နှစ်ယောက်သည် ကလေး၏
အနာဂတ်ထက် သူမတို့၏ အနာဂတ်တွေ မှန်ဝါပြီးဆုံးသွားမှာကို
ထိတ်လန့်နေတတ်ပြန်ပါတယ်။

“ဖျရယ်... ငါ့ညက တော်လေးကို အိပ်မက်မက်တယ်။
သူ့ ငါ့စို သတိရနေတယ်နဲ့တုတယ်”

ဟု ဖျန်းသစ်သည် ဦးလင်းလင်းချင်း ပြောလျှင် ကျွန်မ
က...

“နင်... စိတ်စွဲလို့ဖြစ်မှာပါ။ သူ သတိရရင် ခုချိန်
လောက်ဆို လာတွေ့လို့ရနေပြီပဲ။ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်။ စိုက်ကြီး
သည်ဆိုတာ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရတယ်။ ကံ... ကံ... ပြန်အိပ်”

ကျွန်မက စိတ်မဝင်စားဟန်နဲ့ဆိုပြီး စောင်ကို ပြန်ဆွဲ၍
ပေးကာ တစ်ဘက်စောင်းအိပ်ရမ်း ဥပေက္ခာပြုထားပါတယ်။ လည်
စာပြန်တော့လည်း တစ်ခုခု စားပြီဆိုတာနဲ့ ...

“တော်လတ်တော့ ငါ့မရှိရင် အိမ်ပြန်စားမှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကြုံသလို အပြင်မှာစားမှာပဲ။ အချိန်မှန်မှန်ရော စားရဲ့လား
သေဘူး”

တမ်းတမ်းတတ ပြောတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မသည် မြင်
မြင်ကတ်စွာ ...

“သူ အချိန်မှန်မှန်ဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး။ ကိုယ့်ကို
တိုယ်ပဲ အချိန်မှန်မှန်စားဖြစ်အောင် ကြိုးစား... ။ စာကတည်း”

ယောက်သည် ကျွန်ုပ်လို့စိတ်ပျိုး မထားနိုင်ဘဲ ကွယ်ရာတစ်မျိုး ချော့တွင်တစ်မျိုး လွမ်းမဆုံးအောင် ဖြစ်ပုံများ စိတ်ပင်စည်သည် အထိပင်။

“သူတို့ချစ်ခြင်းကို သမီး ဘာလို့ခွဲတာလဲ အကြီးမရယ်။ တစ်နေ့ ဝင့်လိုက်လိမ့်မယ်”

“ဗျ... ဝင့်လိုက်ရအောင် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မချစ်ဘူး။ ချစ်ဖို့ အချစ်လည်း မရှိဘူး မေမေ၊ ဗျ ယောက်ျားလေးတွေကို မုန်းတီးချင်တာလို့လို့”

ဟူ၍ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ငြင်းဆန်ပြတည်း။

* * *

“ဗျ... ငါတို့ ဒီည တော်လတ်ဆီ ဖုန်းခေါ်ကြည့်ချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဗျ... ငါရောပဲ”

ဟု တောင်းဆိုလာချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသတွေ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားရပေမယ့် ဆူပူကြိမ်းမောင်းရန်နှင့် သူမတို့ စိတ်တွေကို စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ မပေးချင်တာနဲ့...

“ခေါ်ကြည့်လေ... ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ကို ဆယ်စိနစ်နှုန်းပဲ ပြောရမယ်”

ကျွန်မ၏ခွင့်ပြုမိန့်အဆုံးမှာ... အိုကေ... အိုကေ ဟု ပြိုင်တူရေရွတ်ရင်း ဖုန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်သွားတဲ့ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ဂေးခြင်း...

“ခုကျတော့လည်း ဝိုက်ကြီးသည် မဟုတ်သလိုပဲ”

ဟု ကျွန်မမှာ တစ်ကိုယ်တော် ရေရွတ်ရပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မသည် သူမတို့နှစ်ယောက်၏ အစဉ်အမြဲ မြူးတူးပျော်ရွှင်မှုကိုပဲ လိုလားသူဖြစ်တာကြောင့် သူမတို့ကို ဒီတစ်ကြိမ် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးခြင်းသည် မမှားနိုင်ပါ။

သို့သော်... ကျွန်မ၏အတွေးသည် ကြာရှည်မတည်တဲ့ဘဲ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ဖုန်းချတဲ့ လည့်ပုံစံကြောင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြီး...

“ဟဲ့... လည်... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နင့်ကို ဘာပြောလို့လဲ။ ကိုင်တာ ဘယ်သူပို့လို့တုန်း”

“တော်လတ်ကိုင်တာပါ”

လည်ဖြေသံသည် ဖျော့စတော့နွမ်းလျှော့...

"တော်လက်ကိုင်တယ်ဆို . . . ပြောပေါ့၊ ဆယ်မိနစ်မှ ပြည့်သေးတာကိုပဲ"

"သူက . . . သူက . . . အနားမှာ ကိုကိုကြီးနီတယ်တဲ့၊ ငါနဲ့ စကားပြောလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့"

ကျွန်မသည် ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရစ်ကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး . . .

"ဒါ . . . ဘာသဘောလဲ၊ နင်နဲ့တော်လက်နဲ့က တရားဝင် ကွာရှင်းပြီးသားမှ မဟုတ်တာ၊ ဖုန်းပြောတာနဲ့ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ဒါ သက်သက်မဲ့ကျောတာ၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား လည် . . . နင်တို့ သိပ်ပြီး ယုံကြည်အားကိုးတဲ့ ယောက်ျား . . . နောက်ဆုံးတော့ အလကားပဲ"

ဟူ၍ လူ့သတ်ပစ်ချင်စိတ်တွေ ရောက်လာတဲ့အထိ ဆိုးညစ်ကုန်ရပါတယ်။ လူလူချင်း ဖုန်းလေးပြောတာနဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်သွားမှာလို့လဲ၊ ယောက်ျားတွေဟာ နေရာတကာမှာ အသာ စီးရလိုသည်ကလည်း နှစ်ယောက်အပြင်မရှိ၊ အနိုင်ပိုင်းလိုမှုက လည်း သူတို့ဆက်ပင် မရှိ . . ."

တည်း။

"ဗျ . . . ငါတော့ စမ်းကြည့်ချင်သေးတယ်၊ တော်လေး ဆို ပြောရင် ပြောမှာပေါ့"

ကျွန်မသည် ဖုန်းသစ်အား စိတ်ကုန်စွာနဲ့ ကြည့်ပြီး . . .

"လုပ်ကြည့်လေ . . . ငါတော့ မထင်ဘဲ"

ဟု တိုတောင်းစွာ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ ပြောသည့် အတိုင်းပင် တော်လေးကလည်း . . .

"နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောမယ်ဆိုပြီး ဖုန်းပြန်ချသွားတယ်"

"အေး . . . နင်တို့ အဲဒါကိုပဲ မျှော်လင့်နေကြ၊ လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ပပြန်င်တဲ့အရာထဲမှာ နှစ်သည်ထက် နှစ်နေဦးမှာပဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာကိုဘဲ မျှော်လင့်နေကြတာ၊ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ပထမ ဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆက် သွယ်ဖို့ လုံးဝ မကြိုးစားပါနဲ့"

သူမတို့နှစ်ယောက်သည် ရာဇသံ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေးကာ ကျောနှိုင်းထွက်သွားတဲ့ ဖျရဲ နောက်ကျောက်ကြည့်ပြီး

“ငါတော့ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲဟယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီမှာ ငါ့အတွက် အချစ်တွေ ရှိနေသလိုပဲ ငါ့စားရတယ် . . . သိလား . . . ဖျန်းသစ်”

“ငါလည်း ဒီလိုပါပဲဟာ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့အခြေအနေက လွန်ဆန်လို့မှ မရတာ။ သူတို့လည်း နောင်တော်ကြီးကို မလွန်ဆန် ရဲသလို . . . ငါတို့လည်း ဖျာကို လွန်မှ မလွန်ဆန်ရဲတာ။ ဘယ်တတ် နိုင်ပါ့မလဲ”

ဖျာ၍သာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရင်ဖွင့်ရလေပြီ။ သေချာ တာတစ်ခုခု သူ့မတို့နှစ်ယောက်သည် ချစ်ခြင်းကို မုန်းတီး၍ မရ ခြင်းမင်း ထိုအဖြစ်၏ ရလဒ်ကတော့ နှစ်ယောက်သား တစ်ဦးကို တစ်ဦး အားကိုးဆာကြီး တိုင်ပင် ရင်ဖွင့်ရခြင်းပင်တည်း။

“ငါ့ဖြင့် . . . တော်လတ်ကို လွမ်းလိုက်တာ”

လည်သည် မီမီစိတ်တွင် အလွမ်းတွေ မွန်းသိပ်လာ တိုင်း ဖွင့်အံ့ညည်းညူတတ်ပြီ။ ဖျန်းသစ်ကတော့ . . .

“ငါ့ဖြင့် . . . တော်လေးကို အရမ်းချစ်တာပဲ။ သူနဲ့ စိတ်ကူး ထဲမှာတောင် မဝေးရဘူး . . . လည်ရယ်။ အပြင်မှာများ တကယ် ဝေးရရင် ငါ့ဖြင့် သေသွားမလားအဲ”

ဖျာ၍ ညည်းညူတတ်ပါတယ်။ သူ့မတို့နှစ်ယောက် သည် ညဆက်တွေများ အိပ်မပျော်လျှင် ဖျာမုန်းအောင် မျက်စပစ် ၍ ရတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ခြံထဲသို့ လမ်းဆင်းလျှောက်တတ်ပါ တယ်။

ထိုညဖျားဆိုလျှင် ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ ပြန်ပြော ကြတာ . . .

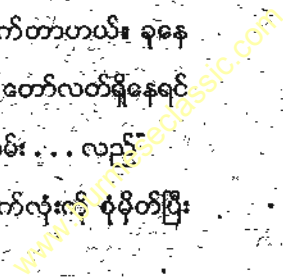
“ငါတို့အဖြေပေးတဲ့ New Year ညကို မှတ်မိလား လည်”

ဟု ဖျန်းသစ်က အာဖျိုးလျှင် လည်သည် နောက် ခြောင်းပြန်ရန် မဝန်မလေးသူပီပီ . . .

“အိုး . . . မှတ်မိတာပေါ့။ သိပ်ကြည်နူးစရာ ညလေးပဲ လေ။ ငါ့ဘဝခြားသွားတောင် မပေမနိုင်ဘူး။ ငါ့အတွက် ရှင်သန် ခြင်းရဲ့ ညပဲ”

“ငါလည်း အဲ့ညဖျား ပြန်လိုချင်လိုက်တာဟယ်။ ခုနေ ငါ့အားမှာ တော်လေးချီပြီး . . . နှင့်အနားမှာ တော်လတ်ရှိနေရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲနော်။ နှင့် စိတ်ကူးကြည့်စမ်း . . . လည်”

သူ့မ ထိုထိုပြောလျှင် လည်က မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး

နှုတ်ခမ်းဖျားတွေသည် ထဖြည်းဖြည်း ကော့တက်လာကာ . . .

“တော်လတ်က . . . ငါ့လက်ကို ခပ်ဖွဖွတွဲထားပြီးတော့ လမ်းလျှောက်ကြတာပေါ့။ အိုး . . . အရမ်းလှပတဲ့ စိတ်ကူးလေးပဲ ဖျန်းသစ်ရဲ့”

ဟု တသသ ဖြည့်တမ်းကာ မျက်လုံးတို့ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကြားက မမေ့နိုင်စရာ အကျင့်လေး ရှိရင် ပြောပြစမ်းဟယ်။ ဝါလည်း ပြောပြမယ် . . . အလွမ်းပြေပေါ့”

“ဖြစ်တာပေါ့ လည်ရဲ့၊ ငါဆို . . . တော်လေးဆံပင် တွေ စမ်းစင်းတွေကို ခေါင်းစည်းကြိုး အပျိုးပျိုးနဲ့ စည်းပေးတာ။ အရင် ရယ်ရတာပဲ”

“နင့်အဖြစ်က ရယ်ရပေမယ့် . . . သိပ်အိမ်မရှိလှဘူးတာ ငါဆို ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတစ်ထပ်ကြီးတွေ ဘယ်တော့မှ မှီခို ဟာကိုယ် မဖတ်ဘူး။ တော်လတ်ကို ညကမှ အကုန်စုံပြောပြီး စေ ပြန်ခိုင်းတာ”

“သူကရော ဖတ်ပြတာပဲလား”

“ဒါပေါ့ . . . ဖတ်ပြတာပေါ့။ ကဲ . . . ဖိပ်မရှိဘူးလား”

ဟု၍ . . . သူမတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်

အကြောင်း တစ်ယောက် အလွမ်းမြေ ပြန်ပြောရသည်ကိုမင် အရသာတွေလှပြီ။ ထိုသို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ညလေးထဲမှာ သူ တို့အား ပွင့်လင်းစွာ လွမ်းခွင့်ရခြင်းကို ရံမင် တိမ်းပူးလေပြီ။

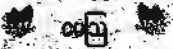
သူမတို့သည် ညလေးကို တပ်မက်မောသဖြင့် အိပ် ပျော်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အားတိုးဆေးတွေ ဖျ ဝယ်ပေးထားသမျှ အားတွေကို နှစ်ဦးသဘောတူ တိတ်တဆိတ် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ကြပါတယ်။

ဖျ . . . မအိပ်သေးခင် မေမေနဲ့ ဖျမသိအောင် လက်ဖက် တွေ ခိုးစား။ လက်ဖက်ရည်တွေ ခိုးသောက်ပြီး အိပ်ချင်စိတ်ကို တွန်းလှန်ကြပါသေးတယ်။

အိပ်ရေးပျက်ဖန်များလာတဲ့ သူမတို့ကို ဖျက သေချာ ကြည့်ပြီး . . .

“နင်တို့နှစ်ယောက် ကြည့်ရတာ ငေါင်းစင်းစင်းနဲ့။ ဖျက်နာတွေလည်း ချောင်နေတာပဲ။ ညဘက်ရော အိပ်ပျော်ရဲ့ လား . . . လည်နဲ့ဖျန်းသစ်”

ဟု စိုးရိမ်တကြီးမေးလျှင် သူမတို့နှစ်ယောက်မှာ ကြုံ ထင် ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်း . . .

အိပ်ပျော်တာမှ တရားထိုးပါမိ ဖျရား၊ နှစ် ဝယ်ပေးတဲ့ အားဆေးမျိုးစုံ ဒီလောက်သောက်နေတဲ့ ဥစ္စာ . . .

လည်ဆည် မှင်မောင်းကောင်းကောင်းနှင့် ပိပိရိရိ လိမ်လျှင် . . .

အေးပါ . . . ဝါက စိုးရိမ်လို့၊ အိပ်ပျော်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ။ အစားလည်း များများစား၊ ဒါမှ ကလေးလည်း ထွားမှာ

ကိုယ်ဝန်ရင်လာရင် သိပ်ပြီး အိမ်မပျော်ချင်တော့ဘူး အမကြီးရဲ့။ ကလေးက ဖိုက်ဆဲမှာ ဟိုတိုး . . . ဒီတိုးနဲ့။ အမေတတယ်လို့အိပ်လို့ရမလဲ။ အဲဒါကြောင့်နေမှာပါ။

ဟူ၍ မေမေကပါ ဝင်ကူပြောမှ ဖြူသည် ယုံကြည်စိတ်ချ ဟန်အပြည့်နဲ့ ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။ သူမတို့နှစ်ယောက်က တော့ အိမ်ရေးပျက်ဖန်များတာကြောင့် အစားအသောက်တွေမပါ ပျက်ချင်ချင်ဖြစ်လာတာ မည်မျှ ဖွယ်ရာစွာ ချက်ကွေးပေမယ့် တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာ စားနိုင်ပေပြီ။

သို့ပေမယ့် ဖျရေတွင် ဟန်မပျက်စားပြီး ညစဉ်တိုင်း လည်း ထိုးတိတ်စွာ လွမ်းမြှုပ်တည်း။

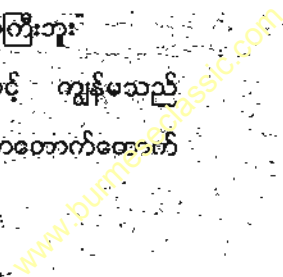
အခန်း(၁၀)

ကျွန်မသည် နေ့စေ့လစေ့ဖြစ်ကာ ဒီလောက်နာကျင်မှု ခံစားနေရသည့်ကြားထဲ ဆေးရုံပသွားနိုင်သေးဘဲ တော်လတ်နဲ့ ထော်လေးဆီ ဖုန်းဆက်ပေးပါလို့ တင်္ဂါရုံ ပူဆာနေတဲ့ အခြားတိုက်ကြီးသည် နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ဝေခွဲမရနိုင်ချေ။

ကျွန်မ တနင်္ဂနွေချပြီး ခေါ်ရမှာဖြစ်၍ ဝန်လေးသလို . . .

ကဲပါ . . . အကြီးမရယ်၊ ဒီမှာ သေတော့မယ်ဟဲ့၊ မြန်မြန် ခေါ်ပေးလိုက်ပါ။ လူထက် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး။

မေမေရဲ့အလောတကြီးအသံကြောင့် ကျွန်မသည် ဆက်ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ ဖုန်းခလုတ်တွေကို တတောက်တောက် နှိပ်ချလိုက်မိပါတယ်။

“ဟဲလို”

ရုတ်တရက် ယောက်ျားသန်အတူ ထိုအသံရှင်က နောင်
တော်ကြီးမဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မသည်
လိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားချပြီး . . .

“ခု ပြောနေတာ တော်လတ်လား၊ တော်လေးလား ဟင်”

“ကျွန်တော် . . . နောင်တော်လတ်ပါ”

“တော်လတ်၊ ခု လည်ရော ဖျန်းသစ်ရော ဗိုက်နာနေ
ကြတယ်၊ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်း မင်းတို့ကို လှမ်းအသိပေးတာ”

“ဟာ . . . ဒါဆို သူတို့ အခု ဘယ်မှာလဲ ဖျ”

ဗျာဗျာသလဲ စိုးရိမ်ပူပန်သံကြောင့် ကျွန်မသည် လတ်နို့

အခြေအနေကို ကျေနပ်သွားချပြီး . . .

“သူတို့ . . . ခု အိမ်မှာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ပြီး

မှ ဆေးရုံသွားချင်သတဲ့”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ ဖျ။ ဒါဆို ကျွန်တော် တော်လေး

ကို ခေါ်ပြီး အိမ် ကိုလိုက်ခဲ့မယ်၊ ခုပဲ ထွက်လာပြီ”

ဟု နောင်တော်လတ်ကဆိုကာ ဖုန်းချပြီးတာနဲ့ တော်

လေးကို ခေါ်ရန် လှေကားဆီ ခြေဦးအလှည့်တွင် . . .

“မင်း သွားဖို့မလိုတော့ဘူး တော်လတ်၊ အဖြေကို ကြို
တင်သိထားပြီပြီပဲ။ သိယောဉ်ဖြတ်လိုက်ပါတော့၊ ငါတို့ မျိုးရိုး
ကို ဆက်ခံမယ့်သားယောက်ျားလေး မွေးဖွားပေးနိုင်မယ့် ဝိန်းမ
တစ်ယောက်နဲ့ မင်း စေ့စပ်ပြီးပြီလေ . . . တော်လတ်”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကြီး၊ ခုဟာက လည် မွေးတော့မှာဗျ”

“မင်း . . . ဘယ် ဒုံးဝေးပါလား တော်လတ်၊ လတ်လတ်
လည် မွေးတာ မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာဝန်အလုပ်၊ မင်းနဲ့
သူနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြီးပြီ။ ငါတို့ရဲ့အစဉ်အလာကို ချိုးဖောက်မယ့်
ဝိန်းမကို ငါတို့မျိုးရိုးထဲ ဆွဲမသွင်းနိုင်ဘူး၊ တော်လတ်”

နောင်တော်လတ်သည် ကျွန်တော်၏ စကားအဆုံးတွင်
ဆိုစာပေါ်သို့ အရပ်ကြိုပြုတ် ပုံကျသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်က
တော့ နောက်ဆုံး တော်ဝင်ပိသားစုရဲ့ အစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်း
ရန်အတွက် စတေးစွန့်လွှတ်သင့်တဲ့ အရာမှန်သမျှ နောက်မတွန့်
ချေ၊ စွန့်လွှတ်ပြီးသားပင်။

ယုတ်စွအဆုံး . . . ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကိုပါ စွန့်လွှတ်

ထားပါပြီတည်း။

ကျွန်မသည် နာရီလက်တံတိုကြည့်ကာ ပိတ်မရည်ချင်
တော့ပေ။ ဖုန်းဆက်ပြီးသည်မှာ နာရီဝက်တံတိုကြာလှချေပြီ။
ခုထိ အချိတ်အယောင်မျှ မတွေ့ရသေး။

ဒီလမ်းခရီးသည် သွားမည်ဆိုလျှင် နာရီဝက်မကြာဟု
သိထားသူပီပီ လည်တဆန်ဆန် ဖြစ်လာရလေပြီ။

“အကြီးမေရေ... ဖျ... လာခဲ့တော့၊ ဆေးရုံပို့မှပ...”

ဒီမှာ လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေပြီ။ မစောင့်နဲ့တော့”

အိမ်တွင် မေမေထံမှ အော်ခေါ်သံကြားလျှင် ကျွန်မ
သည် ထွက်ပျော်နေရာမှ ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ အိမ်ထဲပြေးဝင်လျှင်
သွေးဆုတ်နေသော စက္ကူဖြူတစ်ချပ်ပမာ ဖြူဖျော့နေတဲ့လည်နဲ့
ဖျန်းသစ်ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ...

“မဖြစ်တော့ဘူးမေမေ ဆေးရုံပို့မှ လည်... ဖျန်းသစ်
သတ်ထားနော်၊ ဝါ... ဆေးရုံပို့ပေးမယ် သိလား”

ဟု တံထဲဖျူကျန်တဲ့ သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့သတိစိတ်
အပြန်လှုပ်နှိုးရင်း မေမေနဲ့ကျွန်မက ဓာတ်ယောက်စိကို မနိုင်မရှင်
တွဲတာ ကားပေါ်အပြန်တင်ပြီး ဆေးရုံဆီ တရကြမ်းမောင်းနှင်
တယ်။

စိုးရိမ်စိတ်တို့က အငွေ့ပျံထွက်နေသလား ထင်ရအောင်
ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းအားလုံး ထူပူလောင်ကျွမ်းနေပုံပြီ။
မေမေထံမှ ရှိုက်သံတိုးတိုးနဲ့ ဂါထာမန္တာန်ရွတ်သံသဲ့သဲ့သည်
ကျွန်မ၏ နှလုံးအိမ်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ခြေဖျစ်ညှစ်ထား
သလိုပင်...။

ကျွန်မ ဖန်တီးခဲ့သော မှန်တိုင်းသည် ကျွန်မထံ ပြန်
တိုက်ခတ်ပြီဟု ထင်မှတ်မှားသည်အထိ စိုးရိမ်မှုတို့ ပိုမိုလာရ
လေပြီ...။

“လူနာနှစ်ယောက်စလုံး အရမ်းအားနည်းနေတယ်၊
ကလေးက ထွားတော့ ညှစ်အားမရှိဘူး၊ ခွဲမွေးရမယ်၊ ခွဲစိတ်ဖို့
သဘောတူရင် လက်မှတ်ထိုးပေးပါ၊ ကလေးဖခင်မပါဘူးလား၊
လှနာရှင်...”

“ကျွန်မပါဘဲ ထူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်မညီမတွေပေါ်
“သူတို့ခင်ပွန်းတွေရော...”

နာ(စ်)ရဲ့ ထိုပေးခွန်းသည် ကျွန်မရင်ဝဘို့ မီးမြှောက်ခဲ့
စာဆုံး စိတ်ချလိုက်သလိုပဲ ရက်စက်စူးရှလှပါတယ်။

“ကျွန်မ လက်မှတ်ထိုးပေးလို့ မရဘူးလား”

အေးလေ ... ခင်ပွန်းသည်တွေ မပါရင်တော့၊ ရှင်ပဲ
ထိုးပေးပေါ့

ကျွန်မရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်နဲ့ဆို တစ်စုံတစ်ရာပက်ခနဲ ပြန်
ပြောမိမှာမှန်ပေမယ့် စိုးရိမ်တဲ့နှုန်းက များလွန်းမက များနေတာ
ကြောင့် ထိုးပေးလာတဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ကို ခပ်သွက်
သွက်ပင် ထိုးချလိုက်ပါတယ်။

မေမေကတော့ ခွဲစိတ်ခန်းအဝမှာ ထိုင်ကာ တတ်သမျှ
ဂုဏ်ထူးစွာနဲ့တွေ့ကို မျက်ရည်တွေဝေကာ ရွတ်ဖတ်နေသလို
ကျွန်မကတော့ ဆိုအခန်းဝတွင် မိလ္လာင်မယုက်ရပ်ပေမယ့် စိတ်
အစုံသည် လှိုင်းလုံးတွေကဲ့သို့ တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ရိုက်ခတ်နေပေပြီ။

ကျွန်း ...

ရှုတ်တရက် ခွဲစိတ်ခန်းအဝက ပွင့်လာပြီး ...

ဖျန်းတစ်ရဲ့လူနာရှင် ...

ရိုတယ် ... ရိုတယ်

ကျွန်မက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြန်ထူးကာ အနားသို့ရောက်
သွားလျှင် ...

လူနာအခြေအနေက စိုးရိမ်ရပါတယ်။ ကလေးနဲ့ပိခင်

အသက် တယ်သူကို ဦးစားပေး ...

အိုး ... မိခင်အသက်ပဲယူပါ

ကျွန်မသည် စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်နိုင်ဘဲ
အခြေပေးမိပါတယ်။ ထိုစဉ် တစ်အက်အခန်းထဲခါးကလည်း ပွင့်
လာပြီး ...

လတ်လတ်လည်ရဲ့ လူနာရှင် ...

ကျွန်မပါ ...

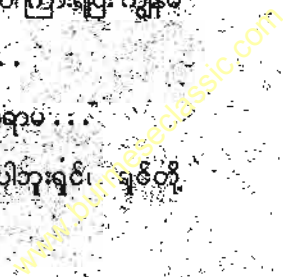
လူနာက သွေးပေါင်အရမ်းကျနေတယ်။ ကျွန်မတို့
အစွမ်းတုန်ကြိုးစားပေးမယ့် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ လတ်လတ်
လည် ဆုံးသွားပါပြီ

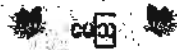
ရှင် ...

လူကို ခပ်ပြင်းပြင်းဖြတ်ရိုက်ခံရသလို ယိုင်ခနဲဖြစ်သွား
ချိန်တွင် မေမေထံမှ သမီးဟူသော ဝိသကြီးကိုပါ ကြားရပြီး ကျွန်မ
သည် သတိလက်ကျန်တို့ကို ဖြစ်ညစ်ကာ ...

ကလေး ... ကလေးရော ... ဆရာမ ...

ကလေးလည်း ကံမကောင်းရှာပါဘူးရှင်၊ ရှင်တို့

“လည် ... အလတ်မရေ”

ကျွန်မသည် မိမိမြင်ပေးစီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို
သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ပွတ်ဆွဲကာ ...

“မေမေ ... သတိထားပါ ... ဖျ ... ဖျ ရှိတယ်လေ”

ထိုအချိန်တွင် ဖျန်းသစ်၏ အခန်းတံခါးသည် ဖျတ်ခနဲ
ပွင့်လာလျှင် ...

“ဆရာ ... ဖျန်းသစ် ... ဖျန်းသစ် အခြေအနေ”

ဆရာသည် ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါရမ်းပြရင်း ...

“စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပါဗျာ၊ ဖျန်းသစ်မရော သူကလေးစရာ
အတွက်ပါ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးပမ်းပေးမယ့် အားအရမ်းနည်းလွန်း

တာကြောင့် လက်လွှတ်လိုက်ရပါပြီ ...”

ကျွန်မသည် ထပ်မံ၍ ရမ်းယောင်ကာ ရေရှတ်ချိန်တွင်
မေမေထံမှ ...

“ဖျန်းသစ် ...”

ဟု ခေါ်တွင်ကာ ခွေယိုင်လဲကျခြင်းမင်၊ ကျွန်မသည်
မေမေအား အချိန်မီ ဖမ်းသူပစ္စည်းနိုင်ပေးမယ့် မေမေ၏အသက်

ကိုတော့ ဖက်ပွေ့ထားချိန် မရခဲ့ချေ။

မေမေသည် သူ့အင်မတန်ချစ်သော သမီးတို့နဲ့အတူ
လောကကြီးနဲ့တကွ ကျွန်မကိုပါ ထားရစ်ကာ ထွက်သွားလေပြီ။

တစ်ကိုယ်တည်းတည်း ကူရာမဲ့စွာနဲ့ အုတ်နံရံကြီးကို မှီ
တွယ်ကာ အချိန်အတော်ကြာကြာ ကျွန်မသည် ငိုကြွေးမဝနိုင်

အောင် ရှိရချေပြီ။ တစ်နေ့တည်း မိနစ်အပိုင်းအစမျှသာ ကွာခြား
တဲ့အနေအထားတွင် အခင်တွယ်ဆုံး၊ သံယောဇဉ်အရှိဆုံး အနီး

ကပ်ဆုံး လူသားသုံးဦးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့ ကျန်ရစ်သူတစ်
ယောက်ရဲ့ရှင်ထဲကို လှစ်ဟကြည့်စမ်းပါ ...။

ဝမ်းနည်းမှုတွေ ထူထည်သိပ်သည်းနေတာကိုပဲ တွေ့
မြင်ရပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ တည်ရှိနေမှုသည်လည်း ဖြုတ်ခနဲပင် ပျောက်
ကွယ်ရပြီတည်း။

* * *

လင်းရောင်ဖျ

ရုပ်တည်မှမိတ် ရှင်သန်ခြင်းသည် ကျွန်မအတွက်
 အဓိပ္ပါယ်မရှိတော့ချေ။ ကျွန်မချစ်မြတ်နိုးတွယ်တာရတဲ့
 အမေ၊ နောက် လည်နဲ့ဖျန်းသစ်၊ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးပြီး
 နောက်၊ ကျွန်မ၏ ကိုယ်စိတ် နှလုံး သုံးပါးစလုံး အဆုံးစွန်ထိ
 စွန့်လွှတ်ကာ မာနပါ နှင်းချေပြီး သူတို့ကို မောင်းနှင်ထုတ်ရန်
 ကျွန်မ ကြံရွယ်ထားပါပြီ။ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် လင်းရောင်ဖျ
 လတ်လတ်လည် ဖျန်းသစ်စတို၊ ပျောက်ကွယ်ခဲ့သလို
 နောင်တော်ကြီး နောင်တော်လတ် နောင်တော်လေးလည်း
 မကျန်ရစ်စေရ။ ထိုစကားသည် သစ္စာဆိုခြင်းဖြစ်သလို
 ကျိန်ကတိကရိယာလည်း ဝေဒနာရိ ဝေဒနာရိ

သီရိမင်းဆရာ...

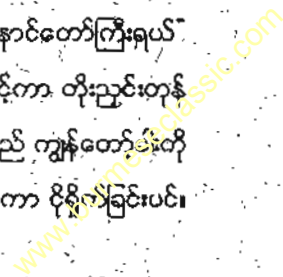
ကျွန်တော်သည် အရာအားလုံး သွက်သွက်လည်ခါရင်း သွားရလောက်အောင် အံ့ဩသွားရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲ ရောက်နေသူဟာ တက်ကြွဖြတ်လတ်မှုတွေ နာကျည်းညှိုးတေး မှုတွေအစားပိုင်းရီနှမ်းလျနေတဲ့မျက်ဝန်းညှိတစ်စုံဝမ်းနည်းမှုတွေ အဆမတန်ဖိစီးခံထားရတဲ့တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေတဲ့နှုတ်ခမ်း တစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးပင်တည်း။

“လင်းရောင်ဖျ ...”

ကျွန်တော်က ထိုင်ခုံမှထကာ သူမရှေ့သို့ ရောက်သွား ချိန်တွင် စိုရည်လူးနေတဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ...

“ကျွန်မ ... ကျွန်မကို ရှင်ရဲ့အချစ်ထဲမှာ ပြန်ချီလှူခွင့် ပေးပါအတူ၊ ကျွန်မ ကျွန်မမှာလေကိုးကွယ်တည်ရှိမှုတွေမဲ့နေပါပြီ။ ကျွန်မလေအားလုံးကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီး ကိုနောင်တော်ကြီးရယ် သူတို့နဲ့ ကျွန်မကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး သူတို့နဲ့အတူ ကျွန်မရဲ့မှာနေတွေ အတ္ထတွေပါ ထည့်ပေးလိုက်ရပြီ။ ကျွန် ... ကျွန်မမှာ ကျန်ခဲ့တာ ဆိုလို့အားငယ်တာတွေပဲရှိပါတော့တယ်ကိုနောင်တော်ကြီးရယ်”

ကျွန်တော်သည် ရှိက်သံတွေ ပျံ့လွင့်ကာ တိုးညှင်းတုန် ခါတဲ့အသံတို့ကို အံ့ဩတွေဝေနေစဉ် သူမသည် ကျွန်တော်၏ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ကာ ရင်ခွင်တွင်းမှာ တိုးဝင်ကာ ဝိုင်းရံခြင်းပင်။

ထူးထွေးဆန်းပြားတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုသည် ကျွန်
တော်ရင်တွင်း၌ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ထွန်းလာချေပြီ။ ကျွန်တော်ကို ကျစ်
ကျစ်မိအောင် ဖက်ထားရင်း ဝမ်းပန်းတနည်းငိုရွိုက်နေတဲ့ သူမတို့
ကျွန်တော်က ခပ်ဖွဖွပြန်ပေမယ့် နှုတ်ရင်း နှုတ်ညှိသိပ်မပွေ့တဲ့ အဟုန်
တစ်ခုကို အံ့အံ့ကြီး အံ့အံ့နေပေပြီ။

“ရင် ... ရင် ကျွန်မကို ပြန်လက်ခံပါတယ်နော်”

“လက်ခံပါတယ် လင်းရောင်ဇရာရယ်၊ မင်းက ကျောက်စာ
ကို ချိုးဖောက်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာပါ။ တဲ ငိုတာတွေ ရပ်တော့ မင်း
အရမ်းတင်ပန်းနေပြီ။ အိပ်ပြန်နားမလား ... ဟင်”

ဟု တိုးဖွဖွဆိုကာ ကျွန်တော်က မျက်ရည်တွေနဲ့ စိုကပ်
နေတဲ့ သူမဆံပင်ခပ်ဖွာဖွာတွေကို သပ်ဆင်ပေးလိုက်ပါတယ်။
သူမက ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ငြိမ်သက်စွာ ခံယူရင်း ...

“ဆယ်အိပ်ကို ပြန်နားရမှာလဲဟင်၊ ဈ ... ဈအိပ်ကို
မပြန်ချင်တော့ဘူး၊ ဈ ထစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်တာ
ကြီးကို ဖလှိုချင်တော့ဘူး”

ဟုတ်ပါပြီ ... ကိုယ်ကလည်း အဲဒီအိပ်ကို ပြန်မပိုပါ
ဘူး၊ ကိုယ်တို့အိပ်ကိုပဲ ပြန်ပို့မယ်လေ၊ ဒီက ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတစ်
ယောက်ကို ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ နားမလား”

ကျွန်တော်မေးခွန်းအဆုံးမှာ သူမက စင်ကြယ်စွာ
အကြည့် အဖြူရောင်တွေနဲ့ ခပ်မော့မော့ငေးကာ ...

“ရှင်ကရော ... ဟင်”

“ကိုယ်က ညနေကျမှ ပြန်လာမှာပေါ့၊ လင်းရောင်ဇရာရဲ့”

“ဟင် အဲဒါဆိုရင် ဖျလည်း ရှင်နဲ့ကျမှ တူတူပြန်မယ်
လေ၊ အဲလို လုပ်လို့မရဘူးလား ဟင်”

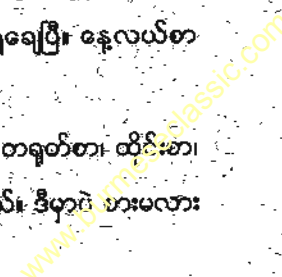
ကျွန်တော်သည် သူမလေးရဲ့ မဝံ့မရဲမေးဟန်ပေါ်တွင်
တစ်ချက်တိမ်းမှူးသွားရကာ ဘို့အဖြစ်ကို ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်
ချပစ်ရင်း ...

“ရပါတယ် ... ကိုယ်က မင်း ပင်ပန်းနေမှာစိုးလို့ ကဲ
သဘောပဲ ... လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ ... OK”

“ဖျအတွက် လုံခြုံနွေးထွေးပြီး အထီးကျန် မဆန်စေဘူး
ဆိုရင် အားလုံး OK မှာပါ၊ ကိုနောင်တော်ကြီးရယ်”

ကျွန်တော်မှာ သူမရဲ့စကားသံတွေ အပြုအမူတွေရဲ့
ပြောင်းလဲခြင်းကို လိုက်ရှုမိအောင် ဖြစ်ရချေပြီ။ နေ့လယ်စာ
စားချိန်တွင် ကျွန်တော်က ...

“ဘာစားမလဲ လင်းရောင်ဇရာ ... တရုတ်စား ထိုင်းစား၊
Sea Food ၊ ဂျပန်၊ တူလား အကုန်ရတယ်၊ ဒီမှာပဲ ဟားမလား

ကိုယ်လည်းမှာလိုက်မယ်”

“ဖျ. ဘုဖေး(လ်) စားချင်တယ်။ ကိုယ်စားချင်တာ အကုန်
စားလိုချင်တယ်လေ။ ပြီးတော့ ဟိုတယ်ကို ပထမဆုံး ရောက်ဖူးတဲ့
အနေနဲ့ တစ်ပတ်လျှောက်ကြည့်ချင်သေးတာ။ ဒါပေမယ့်
ဟိုနှောင်တော်ကြီး . . . ဟို ဆန္ဒရှိရလားဟင်။ ဒီမှာပဲ မှာစားချင်
လည်း စားပါ . . . သဘောပါပဲ”

ဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော်မှာ ကရုဏာသက်ရပြီ။ သူမကို
ကြည့်ကာ . . .

“ကဲ . . . လင်းရောင်ဖျ သဘောပါပဲ . . . ခုတယ်လေ
ဟိုတယ်လည်း ကြည့်။ ဘုဖေး(လ်)လည်းစားပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုနှောင်တော်ကြီးရယ် . . . ဖျ တကယ်ပဲ
ကျေးဇူးတင်မိတယ်”

ဟု၍ သူမကဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူမလေး
ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောချင်စိတ်တွေ အတော်ကြီးမားနေတာ
သူမ ကပ်ပြောပြော ဘာပဲ လုပ်လုပ် ခေါင်းညိတ်လက်ခံချင်စိတ်
တို့ကသာ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး အုပ်စိုး၍ နေချေပြီ။

သူမသည် စားသောက်ခန်းမတွင် ဘုဖေး(လ်)ကို
စိတ်တိုင်းက တစ်ရပြီဟင်္ဩ ထည့်ရင်းက ကျောက်ပုစွန်ကြီး နှစ်

ကောင်ကိုပါ ပန်းကန်ပြားထဲ ဆတ်ခနဲ ကောက်ထည့်လျှင် . . .

“လင်းရောင်ဖျ . . . ကျွန်တော် ပုစွန် လုံးဝ မစားဘူး”

“ရင် . . . မကြိုက်လို့လား”

“ဆိုပါစော့”

“ဖျက အရမ်းကြိုက်တာ။ ကဲ . . . ကိုနှောင်တော်ကြီး

မကြိုက်ရင် ပြန်ထည့်လိုက်ပါမယ်”

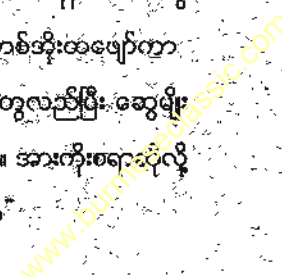
ဟု ကျွန်တော်က ပြောထွက်ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ထပ်မံပြီး အံ့သြရပြန်ပါသည်။ ဘုမကတော့ ညှိုဝင်အားပြင်းလွန်း
တဲ့ အကြည့်တစ်ချက်နဲ့ လှမ်းကြည့်ကာ တိမ်းမှူးညွတ်ပျောင်းဖွယ်
ကျိတ်၍ ပြုံးပါတယ်။

ကျွန်တော်မှာတော့ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ထူးဆန်းစွာ
ကျေနပ်မိချေပြီ။ မရှက်စတမ်း ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ထိုနေ့ နေ့လယ်
စာသည် အင်မတန် စားပြန်လှပါတယ်။

သူမသည် ကျွန်တော်ယစ်မှူးသာယာစေရန် ထပ်မံ ဆွဲ
ဆောင်နည်းကတော့ ရုံးခန်းထဲတွင်ကော်ဖီတစ်အိုးထပ်ဖျော်ကာ

“ဖျလက်ရာ ပြည်ကြည်ဦး။ လျှာတွေလည်ပြီး ဆွေမျိုး

မေ့သွားမှာ။ ဒါပေမယ့် ဖျကိုတော့ မမေ့နဲ့နော်။ အားကြီးစရာဆိုလို့
ဟိုနှောင်တော်ကြီးတစ်ဝတ်ကံစည်း ရှိတာ”

ဟု ဆိုတတ်ပြန်ပါတယ်။ သူမသည် တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော်အား နွေးထွေးညှင်းသာတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုကို လွှမ်းမိုးပေးထားပါတယ်။ ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်တော် မာစီဒီဗြေခန့် ခန့်ကြီး၏ LOVER SEAT ပေါ်နေရာပေးလျှင်...

“ဗျ ဗထမဆုံး ဒီနေရာမှာ ထိုင်စီးဖူးတာနော်၊ အချိန်တွေ နှမြောသား”

“ဟိုတုန်းက ကိုယ်တို့ ဘိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေတာထို”

“ခုခံတာ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့နော်”

ဗျာ၍ ကျွန်တော်အား ဆွဲအဖွယ်စကားလုံးတို့နဲ့ တစ်ပါးတည်း ပီတိဆွဲ ဆီးတားတတ်ပါတယ်။ သူမ အိမ်ပြန်ရောက်လာတာကို တော်လေးနဲ့ တော်လတ်တို့က ထာအံ့တဩကြီးဖြစ်ကာ ဝေးကြည့်လျှင် သူမက...

“ဗျ ဒီလိုပြန်လာတာ တော်လတ်ရော၊ တော်လေးရော ကျေနပ်ရဲလား မသိဘူး”

“ဟာ... ဗဟုတ်တာဘဲ ဗျာ၊ မကျေနပ်ရောမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့တထောင် လည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး တောင်းပန်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗျ... ကျွန်တော်တလည်း ဗျန်းသစ်

အတွက် အရမ်းခံစားရပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါဗျာ”

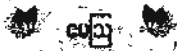
ထော်လေးနဲ့ တော်လတ်တို့သည် တိုးဖွင့်ဆိုရာမှ အဖျားခတ်တွင် တုန်ယင်သွားကာ ကျွန်တော်ထံ စိုးထိတ်ဟန်နှင့် အကြည့်တွေရောက်လာလျှင် ကျွန်တော်မှာ လင်းရောင်ဗျ ရိပ်မိသွားမည် စိုးရိမ်ကာ မလုံမလဲနဲ့ ဗထမဆုံး မျက်နှာလွှဲခြင်းပင်။

ကျွန်တော်ဟာ ဘာကြောင့်များ ပျိုးရိုးအစဉ်လာပေါ်စွဲလမ်းအယူသည်းခြင်းထက် သူမ၏ ပြုပြင်ကြေကွဲမည့်အဖြစ်ကို လေ့လာရလိုမိ။

“ထားပါတော့... ပြီးဆိုတာတွေ ပြီးပြီပဲ။ ဒီလိုပဲပဲ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားဆွဲရမှာပဲ။ ဗျ... ဗျ သင်္ဘောရားကို နှလုံးသွင်းထားပါတယ်”

“လင်းရောင်ဗျ နားတော့လေ... အမေသွင်... ဗျကို အခန်းထဲ ပို့ပေးလိုက်၊ လိုအပ်တာ လုစပ်ပေးပါဦး။ ကံ... လင်းရောင်ဗျ ခေါင်းထဲ ဘာမှမထားဘဲ နားလိုက်တော့”

ကျွန်မသည် အလွန်နာခံလွယ်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို သူ့ရွှေမှ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ နောက်ကျောတွင် ဖုံးဩရမောဖွယ် မျက်ဝန်းနှစ်စုံနဲ့ ချစ်ရိပ်တစ်စွန်းထပ်စွန်းထင်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံ ကပ်ငြိပါလာမည်ဆိုတာ ကျွန်မ

သေချာပေါက် သိပြီးသားပင်၊

ကဲ... ကြည့်စမ်း တစ်နေ့တည်းမှာပင် ယုံကြည်မြတ်နိုး
မှု တချို့တစ်ဝက်ကို သူထံမှ ရရှိခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် အောင်
မြင်မှု တစ်ပိုင်းတစ်စပင်။

ကျွန်မက မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ကာ အူလိုက်
သည်းလိုက် ရယ်မောရင်း...

ပြီးခဲ့တာတွေ ဘယ်တော့မှ မပြီးစေရဘူး နောင်တော်
ကြီးရေ ...။ ကျွန်မဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဖြစ်တဲ့ လည်နဲ့
ဖျန်းသစ်တို့ အပြီးတိုင် ပျောက်ကွယ်ရသလို ရှင့်ဘဝ တစ်စိတ်
တစ်ပိုင်းလည်း ပျောက်ကွယ်စေရမဖေ။ အသက်ရှင်ပြီး ဘဝ
နေတဲ့ ကျွန်မလို ရှင်လည်း ဖြစ်စေရမှာပေါ့။ ဟာ ... ဟ ...
အဲဒါဟာ ရှင့်ကို ကျွန်မ တုံ့ပြန်မယ့် ဖန်တီးပေးမယ့် ဘဝသစ်တစ်ခု
ပေါ့ကွယ်။

ဟူ၍ ကျွန်မသည် ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ မြည်တမ်းနိုင်
လေပြီတည်း။

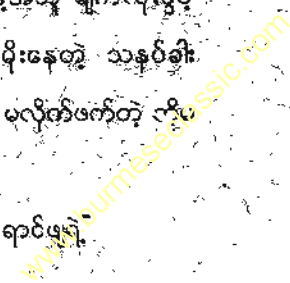
* * *

အခန်း(၁၁)

ဟိတ် ... ထတော့လေကွား၊ အိပ်ပျက်ကြီးမနေနဲ့၊
(၇း၅၀) တောင်ထိုးနေပြီ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ... ဖျာတောင် ရေမှိုး
ချိုးပြီးလို့ သနပ်ခါးတွေတောင် လိမ်းပြီးပြီ ... ထတော့

နာစဖီမှ သနပ်ခါးနဲ့ သင်းပျံပျံနဲ့အတူ မျက်လုံးဖွင့်
ကြည့်တာနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ် အုပ်မိုးနေတဲ့ သနပ်ခါး
ဝါးကွက်ကြား၊ ဆံပင်ကောက်ကလိမ်လေးနဲ့ မလိုက်ဖက်တဲ့ လိုပ
ရုပ်လေးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

အစောကြီးပဲရိုသေးတယ် လင်းရောင်ဖျေ့

“ကြော... ဒီလိုကြေးလား... ပြော... ဖျတောင် သူရား
လည်း ရှိခိုးပြီးပြီ၊ ရင်တိုတစ်တွေ စားဖို့ မနက်စာတောင် အမေသွင်
နဲ့တူလုပ်ပြီးပြီ၊ ဒါတောင် အစောကြီးရိုသေးလား... ရသားကွား၊
ထရမယ် ... ထ... ထ”

ဟု ဇွတ်ဆိုကာ အတင်းကြီးဆွဲတူပိတော့တယ်၊ ကျွန်
တော်သည် ရုတ်တရက် တိုးဝှေ့ကျီဆယ်တာ သူမလေး သနပ်ခါး
နဲ့ရယ်၊ နွေးထွေးညစ်သာတဲ့ လက်အစုံရဲ့အထိအတွေ့ကြောင့်
ကျွန်တော့်မှာ ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်ပေါက်လာပြီး ဖျတ်ခနဲ သူမ
ကို သိမ်းဝှေ့ကာ ခပ်ဖွဖွ အနမ်းဦး ခြေချခြင်းပင်၊

“အို”

သူမလေးသည် ထိုသို့ အလန့်တကြား အာမေဇွိတ်
ထွက်သွားကာ ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့တွန်းထားရင်း...

“လွတ်ကွာ... ဖယ်... ဖျ... ဖျ... အောက်ထပ်ဆင်း

တော့မယ်”

“ဟာ... ဒီလို သယ်ရမလဲ၊ ကိုယ်မှ အိပ်ရာက မနီးသေး
တာ၊ ကိုယ့်ကို ဆက်နှိုးလေ... ကိုယ်နီးမှ ဘောက်ထပ်ဆင်းပေါ့”

“ဟွန်း... မနီးပေလို့ဘဲ... ကဲ... လွတ်”

ဟူ၍ မျက်လုံးချင်းမထုဘဲ ရုတ်တရက် ဆိုပါတယ်၊ ကျွန်
တော်သည် ဒီလောက်မြန်တဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက တစ်ပြောတဲ့
စကားသံတွေကြောင့် ရင်ထဲမှာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေတဲ့
ရတနာတစ်ပါးကို ငြုန်းခနဲ တွေ့ရှိကာ ...

“ဖျ... ကိုယ်... ဖျကို ချစ်မိသွားပြီ သိလား”

“အဟုတ်... တကယ်”

သူမလေးသည် ကြည့်လို့စင်နတဲ့ မျက်စိနားအကြည့်
တွေနဲ့ မေးလျှင် ကျွန်တော်က ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညှိတ်ဖြူ
သူမက ...

“တော်စမ်းပါ... လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ကျော်မှ ဒီစကား
က အရာမဝင်ဘူး သိရဲ့လား ယောက်ျားရဲ့”

သူမက ကျွန်တော့်နဖူးကို သူ့နေဖူးနဲ့ ဝင်တိုက်ပြီးပြော
လျှင် ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်တာက ချစ်တာပဲ မိန်းမရဲ့”

အားကျမခံစွာ မြန်ပြောရလေပြီ၊

ကျွန်တော်တို့သည် ပွင့်လင်းစွာ ချစ်ကြတဲ့နေ့... မာင်နံ
ခြစ်သွားသည့်နောက်ပိုင်းတွင် သူမလေးသည် သူ့... အောင်ပင်

နုည့်အိမ်ပွေ့ကြင်နာတတ်သော ဇနီးကောင်းစစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်ကာနီးအချိန်အထိ လက်ဆယ်ရှောင်း တစ်ချောင်းမှ မချိုးရဘဲ။

“ယောက်ျားရေ... လာ... မှန်ရေမှာထိုင်၊ ဖျ ခေါင်းပြီးပေးမယ်၊ ပြီးရင် အင်္ကျီ ဘောင်းဘီ ဖိနပ်တွေပါ တစ်ပါတည်း ဝတ်ပေးမယ်”

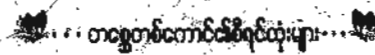
သူမပြောသည့်အတိုင်း အစအဆုံး လုပ်ပေးလျှင် ကျွန်တော်မှာ...

“ဖျရှာ ဘောင်းဘီတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ဝတ်ပါရစေကွာ... ကိုယ် ရှက်လို့ပါ”

“အံ့မယ်... သူကပဲ တစ်ပြန်စီး ရှက်ရသေးတယ်။ ကံ... ကံ... ဝတ်တော်မူ... ခော်တော်မူ”

ဟု ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးနှင့်ထိုင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်ကျောမှ သိမ်းကျုံးပွေ့ကပ်ကာ...

“စိတ်မကောက်ပါနဲ့ကွာ... ပြီးရင် ခါးပတ်ပတ်ဖောက်(ခ)တိုင်စည်းပေးပေးပါကွာ”

ချောချောမော့မော့ ဆိုရပါပြီ။ ကျွန်တော့်အား ပြစ်ဆင်ပေးပြီးလျှင် သူမလေးသည် လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲကာ ကားနားအထိလိုက်ပို့ပေးပြီး...

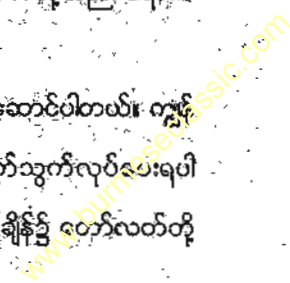
“ဒီနေ့ညနေ စောစောပြန်လို့ရရင် ပြန်လာခဲ့ပါကွာ နော်။ ဖျ တစ်ယောက်တည်းမို့လို့”

ဟု ကျွန်တော့်အား မမေ့မလျော့နဲ့ ထာဝစဉ်မှာစမြဲ တည်း။ ကျွန်တော်ကလည်း သူမလေးကို ကြာရှည်မခွဲရက်လွန်းစွာနဲ့ အရေးစာကြီးအလုပ်မှလွဲ၍ အိမ်သို့ ပြန်လာရပြီ။

ကျွန်တော့်ကားဝင်လာလျှင် သူမလေးသည် ပေါင်ကိုင်အောက်သို့ လာကြိုနှင့်ပြီး ကျွန်တော့်အိတ်ကို ဆွဲကာ ကျွန်တော်လက်ဖောင်းကို ဟီးလေးခိုပြီး...

“သံပုရာရည်ဖျော်ပြီးပြီ... အမော့ပြေသောက်လိုက်ဦး သီလာ။ ခဏနားပြီးထာနဲ့ ဝရချိုး... ဖော်လတ်တို့လည်း ရောက်နေပြီ။ ညစာ စားကြမယ် မြန်မြန်လုပ်”

ဟူ၍ ဝတ္တရားကို ကျော့ပွန်စွာထမ်းဆောင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သူမလေးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လုပ်ပေးရပါတယ်။ ထမင်းစားခိုင်းမှာ လူစုံတက်စုံ တွေ့ရချိန်၌ ဝောက်လတ်တို့

သည် ပြုစုပျက်နှာပေးနဲ့ ...

“ကိုကြီးကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာနေသလိုပဲနော်။

ကြည့်နဲ့ချိပ် တလက်လက်နဲ့”

“ဒါပေါ့ကွ ... ပိုရတဲ့မျက်နှာဆိုတာ”

နိပ်ကွက်တတ်ပါသည်။ ကျွန်မတော့ ထိုစကားတွေ ကြားတိုင်း သူ့ရဲ့ပျော်ရွှင်နေပုံတွေကို မနစ်မြို့စွာ ရွံရှာစွာနဲ့ ပျံ့အန် ချင်လာပါတယ်။ ကြည့်စမ်း ... သူတို့တွေဟာ အသက်ဆုံးရှုံး ထိမ်းပါးလေတဲ့ သူတို့နဲ့မတ်သက်တဲ့ ဇနီးလေးတွေ၊ သားသမီး တွေကို မေ့နေလေပြီ။

နောင်တော်ကြီးကရော လက်သည်မပေါ်တဲ့ သတ်နည်း မျိုးနဲ့ လည်း ဖျန်းသစ်၊ မေမေ နောက်ပြီး မမြင်ရသေးတဲ့ ကလေး ငယ်ရဲ့ အနာဂတ်တို့ကိုပါ မမြေ့မြုပ်ခဲ့လေပြီ။ ဒါတွေကို သူတို့တွေ တ လွယ်ကူစွာ မေ့ပစ်နိုင်ကြပါတယ်။

“ထပ်တူညီတဲ့ဘဝမျိုး ရှင်တို့တစ်တွေ ပြန်ခံစားရစေ မယ် နောင်တော်ကြီးရေ ... ကျွန်မ အဲဒီအခွင့်အရေးကို အမြဲ စောင့်နေမယ်”

ဟူ၍ တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်တတ်စပြုပါ။ သို့သော် ထို

အခွင့်အရေးသည် သိပ်မစောင့်စားရဘဲ ကျွန်မထံ ရောက်ရှိလာခဲ့ ပါတယ်။

“မနက်ဖြန် မနက်စောစော တော်လတ်နဲ့ တော်လေး ပြင်ဦးလွင် တက်ရမယ်။ ငါနဲ့ ဖျူ နောက်နံ့ရက်ကြာရင် လိုက်လာ ခဲ့မယ်။ တော်လတ် မင်းရဲ့ သတို့သမီးလောင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ပါမေနော်။ ဒီတစ်ခါ လွှတ်တာ ငြင်းဖို့မဟုတ်ဘူး။ ရင်းနှီးဖို့ လွှတ်တာ စော်လေးကလည်း မကြာခင် ဖြစ်လာတော့မယ် သတို့သမီးကို လှေလာထား။ တော်လတ်တို့ကို လက်ထပ်ပြီးရင် မင်းတို့ကို စေ့စပ်မယ်”

ဟု သူက တရကြမ်း အစီအစဉ်တွေချလျှင် ကျွန်မသည် တအံ့တဩကြီးဖြစ်သွားကာ ...

“တော်လတ်က လက်ထပ်တော့မှာ”

ဟုအကြောင်းစုံမသိသေးသူပီပီဝင်မေးလျှင် တော်လတ် က မသက်မသာနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး သူ့ထံ မေးငြေ့ပြုပါတယ်။

“ကိုလတ်သတို့သမီးရဲ့ ညီမကို ကျွန်တော်က လက်ထပ်

ရမှာ ...”

ကျွန်မသည် ဗိုက်ခနဲပင် ဖြစ်သွားရပါတယ်။ ကြည့်စမ်း

သူတို့ဟာ မကြာခင်ကပဲ သေဆုံးကွယ်ပျောက်သွားတဲ့ လည်နဲ့
ဖျန်းသစ်ကို နည်းနည်းမှ ဂရုမပြု မစာနာဘူးတဲ့လား။ ဒီလိုပဲ
လွယ်လွယ်မေ့ပျောက်စွန့်ထုတ်လို့ ရရိုးလား။ ကျွန်မသည်
အထွေးထဲမှာ အောင့်မနေနိုင်ဘဲ . . .

နေပါဦး . . . တော်လတ်တို့က ခု လက်ထပ်မယ့် ဝိန်းအ
ကိုရော ချစ်ရဲ့လား။

တော်လတ်သည် ကျွန်မအပေးကို ခပ်လေးလေး ခေါင်း
ရမ်းကြတာ . . .

ကျွန်တော့်အချစ်တွေက လည်နဲ့ အတူတူပါသွားပြီ ဖျ
ရာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အချစ်ဆိုတာ ရှိမှပမရှိတော့တား။ ရိုလို့လည်း
မရဘူးလေ။ အရာရာက သေဆုံးပြီးသွားခဲ့ပြီပဲ။

ဟု ဆိုလေသည်။ တော်လေးကတော့ ဆံပင်တွေနဲ့ တာ
ကွယ်ရင်း ဝေ့မိလာတဲ့ မျက်ရည်စတွေကို ကျိုတ်သုတ်လေပြီ။
ကျွန်မသည် တော်လတ်၏ စကားကြောင့် . . .

လည် နှင်ဂိုက်ယူစမ်းပါဟယ် . . . တော်လတ်က နှင်
တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တာတဲ့။ ဖျန်းသစ် . . . နှင်ရော
တော်လေး ကျိုတ်တော့ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ သူတို့ကို ကျေနပ်

လိုက်။ ဒါပေမယ့် စွင့်မလွတ်နဲ့ နှင်တို့အစား ငါ ဒဏ်ပြန်ခတ်ပေး
မယ် . . . ။ ပျော့ညံ့တွေဝေတဲ့ အယုသည်းလွန်တဲ့သူတို့အတွက်
ထိုက်တန်တဲ့အပြစ်ဒဏ် ငါ စီရင်ပေးမယ်။ တမလွန်ကနေ ငါ့ကို
ကူညီစောင့်ရှောက်ကြစမ်းဟယ် . . . နော်။

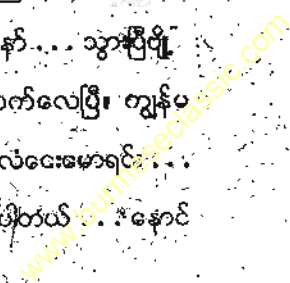
ဟဲ့၍ တိုင်တည်ကာ ကျွန်မရဲ့စိတ်ထဲ အမှတ်(၁) ကို
စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မသည် သူတို့ စီးနင်းမည့် မာစီဒီး
အနက်ရှောင်ကြီးကို ကြိုတင်သိထားသူပီပီ ထိုနေ့ည သန်းခေါင်
ယံအချိန်တွင် ရွတ်ချော်တိမ်းပါးစေမည့် စက်ချွတ်ယွင်းမှုတစ်ခု
ကို ဖန်တီးခဲ့ခြင်းပင်။

နနက် မှောင်မိဖို့မျှသာပင် တော်လတ်နှင့် တော်လေးတို့
သည် စီးနင်းမောင်းနှင်မည့် တားကြီးပေါ် တက်ကာ . . .

ကဲ . . . သွားပြီ . . . ကိုကြီးနဲ့ ဖျ။ ကိုကြီးတို့လည်း
ဟန်နီးမွန်းခရီးစဉ်အဖြစ် နောက်က လိုက်ခဲ့ကြနော်။

ဖျရေ . . . ကိုကြီးကို စိတ်ချမယ်နော် . . . သွားပြီဖျ။
ဟု ရွတ်နေတတ်နောက်နဲ့ နှုတ်ဆက်လေပြီ။ ကျွန်မ
သည် သူတို့ကားကြီးကို မျက်စိတဆုံး လိုက်လံရေးမောရင် . . .

တစ်သက်စာအတွက် နှုတ်ဆက်ပါ့တယ် . . . နောင်

တော်နှစ်ယောက်ရယ်၊ မင်းတို့ကို လည်နှဲ့ဖျန်းသစ်တို့ စောင့်နေလိမ့်မယ်။

ဟု မြည်တမ်းကာ ကောင်းကင်ယံကို မော့ကြည့်လျှင် လည်နှဲ့ဖျန်းသစ်တို့ အပြုံးတွေဝေနေတဲ့ မျက်နှာနှစ်ခုကို မြင်လောက်မိသယောင်၊

“နှင်တို့ ကြိုလိုက်ပါနော်... တော်လေးနဲ့ တော်လတ်လာနေပြီဟဲ့”

စိတ်တွင်းမှ တီးတိုးပြောစဉ် ...

“ဗျ... ဗျ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဟင်... ဘာလဲဟင် ဘာလဲ”

“ဟောဗျ... ဗျက ကားကြီးကို ငေးလိုက်၊ ကောင်းတင်ကို မော့ကြည့်လိုက်နဲ့မို့လို့ ကိုယ်က မေးတာ၊ ဘာတွေတွေးနေတာလဲလို့”

ကျွန်မသည် စကားနဲ့အတူ ပန်းဆီသို့ မြွေတစ်ကောင်ကို ရစ်စတိလာတဲ့ သူလက်အစုံကို ရှုရှာစွာကြည့်ရင်း...

“ဘာမှပေးပေးပါဘူးကွာ... ကံ အိမ်ထဲဝင်ကြမယ်လေး ရှင်သွားဖို့အားကိုးကွပ်ကဲစဉ်ပေးချဉ်းမှာပေးတာနဲ့ဟုတ်ဘူးဟာ”

ဟူ၍ သူရင်ခွင်မှာတန်ဆောင်ပို့ခဲ့ရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်လှုပ်ရှားမှု အောင်မြင်ခြင်းသတင်းကောင်းကို ထိုအချိန်မှစ၍ မျှော်တလင့်လင့်နဲ့ စောင့်စားနေချေပြီ။

သန်းခေါင်လဲကျော်ပြည့်သည့် ခပ်မဆိတ်ညာတွင် ဝူးရုရှာ မြည်လာတဲ့ ဖုန်းသံသည် ကျွန်မ၏ မျှော်လင့်ချက်ကို အသုံးသတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူက ကျွန်မကို သိုင်းဖက်ထားတဲ့ လက်ဖြင့် ဖုန်းကို လှည့်ယူကာ ...

“ကျွတ်... ဒီအချိန်ကြီးကျမှကွာ”

အိမ်ပုံစံဝါးနဲ့ ရေရွတ်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဆတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာတဲ့ သတိကို အသည်းအသန် ဖမ်းဆုပ်ထားရင်း မျှော်လင့်ရင်ခုန်ရပေပြီ။

“ဗျာ... မဖြစ်နိုင်တာ သေချာရဲလားဗျာ... ဗျာ နောင်တော်လတ် (ဇက...) ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ရဲလားဗျာ၊ ပွဲချင်းကြီး တော်လေးရော... ဗျာ... နှစ်ယောက်စလုံး... ကျွန်တော်... ခု... ခုပဲ လိုက်လာခဲ့ပါမယ်”

သူ ဖုန်းကိုချပြီး ကျွန်မဘက်အလှည့်ကို မျှော်တလင့်လင့် စောင့်ကာ ...

“ဘာတဲ့လဲ ဘာဖြစ်တာလဲ... ဈ... ဈကို ပြောပြပါဦး”
 သူ့မျက်လုံးထဲက သွေးကြောမျှင်တွေဟာ နီရဲဖောင်း
 ကြနေပြီ။ မျက်ခမ်းသာဟိုကို တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေပါတယ်။
 သူ့က ဈကို အကြာကြီး ဝေးကြည့်ကာ ...

“ပြစ်ဦးလွင်အတက် ဖတ်လတ်တို့ ဘာရိတ်ပေါက်ပြီး
 တောင်အောက်ကို ဆိုးကျ... ကွာ”

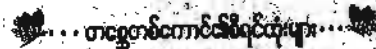
“ဖတ်လတ်တို့ ဘာဖြစ်သွားကြလဲဟင်”

“နှစ်ယောက်စလုံး ပွဲချင်းပြီးတဲ့”

“အိ”

သူသည် ရုတ်တရက်ဆင်းမျက် ခံစားနေရုံရကာ၊ ဝမ်းပန်း
 တနည်းနဲ့ ကျွန်မရင်ခွင်ထဲ ဖိုးဝေ့ပြီး၊ ရှိတ်ကြီးတောင် စတင်ငိုချ
 ပါတော့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ အင်္ကျီရင်ဘတ်တွေ၊ လက်မောင်းတွေ
 နေရာမလပ်ဘဲ တခဏချင်း သူ့မျက်ရည်တွေနဲ့ စိုနှစ်ရွဲစေပြီ။

ကိုင်း... ယောက်ျားရင်မကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သူ
 ဟာ... ညီနှစ်ယောက်တစ်ပြိုင်တည်း မျှော်ကွယ်သေဆုံးခဲ့တဲ့
 အဖြစ်ကို ဤမျှ ပြင်းထန်စွာ ခံစားရလျှင်၊ ကျွန်မတုန်းက ခိုလှုံရာ
 ရင်ခွင်မဲ့ကာ၊ မေမေနဲ့ မိနှစ်ခြားတဲ့ ညီမနှစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံး

လက်လွတ်ခဲ့ရတာ၊
 နွေးထွေးတဲ့ အုတ်နံရံမရှိတဲ့ အုတ်နံရံကြီးကို ဖက်တွယ်
 ပြီး ဝိုခိုရတာ၊

ကျွန်မသည် ရှိတ်ငိုမပြီးနိုင်တဲ့ သူ့ကို ချီကြည့်ရင်း ...

“ငါ့ပြစ်ဒဏ်ချပြီးပြီ၊ ကဲ... ဒီတစ်ကြိမ်စီရင်မှာက ရှင်နဲ့
 ကျွန်မရဲ့... လှည့်ပေါ့၊ ရှင်ဘက်က ပေးဆပ်ရမှာက ဘဝနဲ့အချစ်
 ဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်မဘက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ္ဆေတစ်ကောင်
 အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ရမှာပေါ့”

ဟု တိုးတိတ်မြည်တမ်းရင်း ဤစီရင်ထုံး (၂) အား
 “တစ္ဆေတစ်ကောင်၏စီရင်ထုံး” ဟု ပညတ်ထားခဲ့ပြီတည်း။

တပည့်တော်တို့၏ စာအုပ်များ...

... တစ္ဆေတစ်ကောင်ငါ့ရင်ဆုံးပျား...

ထိုအပြစ်အပျက်များသည် ကျွန်တော်ဘဝထဲတွင် အိမ်
မက်ရေပွက်တစ်ခု၊ မျက်လှည့်ပွဲတစ်ခုပမာ လျင်မြန်စွာ ပြီးဆုံး
ပျောက်ကွယ်သွားရပေမယ့် ကျွန်တော်သည် ကြေကွဲနာကျင်မှုကို
ပြင်းပြသည်ထက်စွာ ခံစားဖူးတာကြောင့် ထိုမျှ ထပ်လာမည့် ခံစား
မှု ပြင်းပြင်းတွေကို မလာစေချင်တော့ပြီ။

ထိုအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း ဖျားအား ခပ်တင်းတင်းဖြေ
ဖက်ကာ ...

“ဗျ... ကိုယ့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့ပဆို ပစ်မသွားပါနဲ့၊ ခွဲ
မသွားပါနဲ့ကွာ၊ အဲဒီ ကတိတစ်ခုတော့ မေးပါ”

ဟု ကျွန်တော်က ကတိတောင်းလျှင် ဖျသည် ခပ်ပါးပါး
ပြုံးကာ ...

“ဗျ... တျောက်စာထိကလို ယောက်ျားလေး မပေး၊
ဖေးနိုင်ခဲ့ရင်ရော”

ဟုမေးလျှင် ကျွန်တော်သည် တွေ့ဝေကာ အဖြေ
မထုတ်ဝံ့ဘဲ ဖျကိုသာ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးမတတ်ဖြင့် အကြာ
ကြီး ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖျရာ ...”

စုစုပေါင်းဆက်နိုင်တော့ချေ၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဖျသည်

ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ . . .

“ရှင် စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင်လေ ဖျာမှာ သိပ်လှတဲ့ စိတ်ကူးလေးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီစိတ်ကူးထဲမှာ ကျောက်စာလည်း မရှိဘူး။ အမေသွင်လို မျိုးရိုးစဉ်လိုက် အကြောင်းသိနေတဲ့လူလည်း မပါဘူး။ ပိုင်းမိနေတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးလည်း မပါဘူး။ ကဲ အဲဒီစိတ်ကူးထဲမှာ ဘယ်သူပါလဲ ရှင် တွေးကြည့်စမ်း”

“အင်း . . . ဖျာ စိတ်ကူးဆိုတော့ ဖျာက မပါမဖြစ်ပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်ရောပါလား”

“အိုး . . . Right . . . ကြည့်စမ်း ဖျာယောက်ျားလေးက ဉာဏ်ကောင်းသား။ ပြီးတော့ ဖျာရဲ့ခဲမှအေချာလှတဲ့ရင်သွေးစေး”

“ဒါပေါ့ . . . ဖျာ ကမ္ဘာလေးတစ်ခု ထူထောင်မယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဘယ်သူမှမပါဘူး။ ဖျာတို့တစ်တွေပဲပါရမယ်။ ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ စိတ်ဝင်စားလား”

တု မေးလျှင် ကျွန်တော်သည် ဖျာကို မခွဲခွာလိုတဲ့ ထက်သန်သော စိတ်တို့ဖြင့် . . .

“စိတ်ဝင်စားတာပေါ့။ အဲဒီကတ ကိုယ်နဲ့ဖျာ မခွဲခွာဖို့ဘဲ ဖျာသည် ကျွန်တော်ထံမှ စကားကိုရလျှင် ထက်သန်စေကြနေတဲ့ သွေးရောင်စိမ့် မျက်နှာပေးဖြင့် . . .

“OK . . . OK . . . ဒါဖြင့် ဖျာရဲ့စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ကြစို့။ ဖျာတို့နှစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဒါကိုဘယ်သူမှမသိစေ

ချင်ဘူး။ တကယ်လို့များဖြစ်မလာခဲ့ရင် ဖျာတို့ကမ္ဘာလေးထဲမှာ အပြီးတိုင်အတ်မြှုပ်ပစ်ရမှာအဲဒီထိရောရှင်ခွန်စားရဲ့ပျံမလားဟင်”
ကျွန်တော်က ဖျာ့ လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ဒီလိုမျိုး ဖျာနဲ့နေကြေးဆိုရင် ဘဝမှာ အားလုံးကို ခွန်လွှတ်ရဲတယ်။ ဖျာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဘဝမှာ တခြား ဘာမျှမလိုတော့အောင် ပြီးပြည့်ပုံပြီ”

“ဒါဆို ဖျာ . . . ကမ္ဘာလေးကို အရင်သွားထူထောင်မယ်။ ပြီးတော့မှ ဖျာ ယောက်ျားကို လှမ်းခေါ်မယ်”

“ဟာကွာ . . . ဖျာကလည်း တူတူသွားရင်မရလို့လား”

“ရော် . . . တူတူသွားမှတော့ အမေသွင်တို့က ခိုပိမိမှာပေါ့။ ညီတွေကျတော့ ပုံစံသွင်နဲ့ပြီး သူကျတော့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းတယ်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဖျာတို့က ဘာမှမဆိုတဲ့ ခရီးတစ်ခုကို သွားတယ်လို့ပဲ သိပစေ။ အဆင်သင့်ဖြစ်လို့ ဖျာ လှမ်းခေါ်ရင် ရှင်က ခရီးတစ်ခုကို အကြောင်းပြုပြီး ထွက်ခွဲ . . . ကဲ . . . အဆင်မပြေဘူးလား”

ဟူ၍ ဖျာက ခပ်ဖြူးဖြူးလေး မေးလျှင် ကျွန်တော်က . . .

“ဖျာနဲ့မခွဲရင်ပြီးရောကွာ”

ဟူသတည်း။ တကယ်တမ်းတော့ ဖျာအချစ်ကို ကျွန်တော် စုံလုံးမှိတ်ကာ ပုံယုံကြည်မိပြီး ကျွန်တော်အဖြစ်သည် . . .

“မျက်ကန်း တစ္ဆေ မကြောက်” သော အဖြူရောင်နဲ့ ဆင်တူလေသတည်း။

နောင်တော်ကြီး

ဖျံ့ဝှံ့ ကျွန်တော်တို့၏ ဗဟိုကမ္ဘာသည် လှလှမမနီး
 သည့် ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းမှာဖြစ်ပြီး ဥပတိကြာ နေထိုင်
 ရှင်သန်ရန် ဖြစ်သည်။ ထိုကျွန်းစုလေးဆီသို့ တောသောင်း
 ရနောင်းမှ တစ်နေ့တုန်သည်ထိ စပိဘုတ်နှင့် မောင်းနှင်တာ
 သွားရသော နေရာဖြစ်ပြီး ကျွန်းအတော်များများရှိကာ
 ရွပ်သုက်ခတ်နေသော ရိပ်မြူတစ်ခုပင်၊ တော်ရုံ စက်လှေ
 တောင် အရောက်အပေါက် နည်းသည်အဖြစ် . . .

မျှအပြောကတော့ ဒီနေရာဟာ တတ်မြုပ်နေထိုင်
 လိုရတဲ နိုင်ငံတစ်ခုတဲလေး၊ ဖြစ်သည် တူးနှပ်ရိက္ခာ လိုအပ်
 သမျှ ဝတ္တည်းတန်ဆာပလာတွေ ဝယ်ယူစုဆောင်းကာ
 အကွတ်ကျကျတည် ထောင်ထားလေပြီ။

မည်သည့်အချိန်ကမှ မောင်းနှင်တတ်သွားလည်း
 မသိဘဲ စပိဘုတ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပဲ့ကိုင်ရင်း . . .

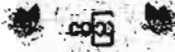
ကျွန်တော်အား ထိုကျွန်းပေါ် ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း(၁၂)

ကျွန်းသည် စိမ်းညိုညို တောအုပ်ကလေးနဲ့ တူပြီး၊
ဒီရေတတ်ချိန်တွင် ကျောက်ဆောင်တွေကိုပါ ရေစူးလွှမ်းကာ
ပင်လယ်ရိုင်းလုံးကြီး တာလိပ်လိပ်တက်လာသည်ကို အနီးကပ်
တွေ့ရပါတယ်။

ဖျန်ကျွန်းတော်သည် ကျွန်းပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်း
အတွင်း လေကွယ်ရာအရပ်တွင် ရွက်ဖျင်တဲကြီး အလျင်အမြန်
ထိုးကာ စည်သွပ်ဘူးတွေ၊ ဆန်တွေ၊ အိုးတွေ၊ မလုံးတွေကို ခြင်း
ကြီး ခြင်းငယ်နဲ့ ထဲလေးဆီကို သယ်ရပါတယ်။

ဟာ . . . ဟာ . . . ဖျန်ကျွန်း အမဲလိုက်မှဆိုးတွေကူးနေတာ
ပဲနော်၊ ကြည့်စမ်း ရွက်ဖျင်တဲတွေ သာတွေနဲ့

ဟု ဖျသည် သူမ ထူထောင်ထားတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို သဘောအကျကြီးကျနေပေပြီ။

ပစ္စည်းတွေစုလျှင် ကျွန်တော်လည်း ခြေကုန်လက်ပမ်း ကျကာ တဲထဲတွင် ဝုန်းခနဲ ပစ်လိုလိုက်ရပြီး ဖျသည် ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် မေးတင်ကာ . . .

“ယောက်ျားမရ”

ဟု ဆုံးစဲအတိုင်းခေါ်လျှင် . . .

“ဟာကွာ . . . နားကလောတယ် ဖျ၊ အခေါ်အဝေါ်ပြောင်း ခေါ်ကွာ”

“အလဲ့ . . . တွေ့လား။ ဟိုအိမ်ကြီးက ထွက်လာတာနဲ့ အတွေးအခေါ်အသစ်တွေ နုပျိုလာပြီး အသက်ကို ဝဝရူ”

“ဟေ့ . . . ဖျခနစ် မနောက်နဲ့၊ ကံ အခေါ်အဝေါ်ပြောင်း ကွာ”

“ရရစေမယ် ပြောင်းစခါမယ်”

ဟူ၍ ဖျသည် ကျွန်တော်နားနားကပ်ကာ . . .

“ကို”

အကျယ်ကြီး ကျုံးအော်ပါတယ်။ ကျွန်တော်သည် ရှစ် တရက် လန်ဖျပ်ကာ ဝုတ်တုတ်ထထိုင်မိသည် အထိပင်။ ဖျသည်

ကျွန်တော်ကိုကြည့်ကာ တတားဟား ဖွဲ့ကျလျှင် ကျွန်တော်မှာ မကျေမနပ်နဲ့ ပြန်စိုက်ကြည့်လျှင် . . .

“ဟေ့ မိုက်ကြည့်ကြည့်တာလား . . . မကြောက်ဘူးနော် ဖျကိုက ချလင်း(နီ)ခေါ် ပြီးသား”

“ဒါဖြင့် ပီအောင်ဖမ်းမယ်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က ကုန်းရှန်းထကာ ဖျကို လိုက်ဖမ်းလျှင် သူမသည် သံမြင်တစ်လျှောက် တဟုန်ထိုးတွက် ပြေးလေပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း အစွမ်းကုန်လိုက်ရင်း နောက် ဆုံးတော့ မောပန်းလာကာ ဖျက . . .

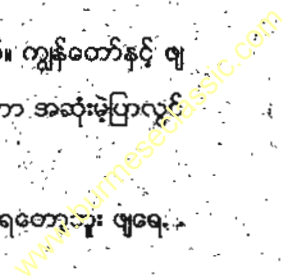
“ဘုတ်တေးဟေ့ . . . ဘုတ်တေး . . . ဒီမှာ မောနေပြီ”

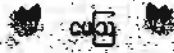
ဟု အော်ကာ သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချပစ်လိုက်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူမလေးနား မရောက် အရောက် သွားပြီး . . .

“မိမိကွ”

ဆွဲဖက်ကာ အော်ဟစ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နှင့် ဖျ သည် ပြိုင်တူ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် လှဲအိပ်ချကာ အဆုံးမပြာလွင် လွင် ကောင်းတင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး . . .

“ညစ်ပတ်မှာတွေ ဘာတွေ မစိုဆီရတော့ဘူး ဖျရေ . . .

ပျော်လည်း ပျော်တယ်၊ လွတ်လည်း လွတ်လပ်တယ်၊ ကိုယ်တို့ ဒီမှာ တစ်သတ်လုံးနေကြရအောင်

ဟု ကျွန်တော်ကဆိုလျှင် ဖျာသည် လေးပင်မင်းနွဲ့စွာနဲ့ . .

“နေရမှာပေါ့ ကိုရဲ့”

ဖြေလေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အတော်ကြာတဲ့အထိ မသောင်ပြင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေပြီးမှ တဲဆီပြန်ခဲ့ကြပါတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ပင်ပန်းပျော်ရွှင်လွန်း၍ ဘာမှ ဟုတ်တီ ပတ်တီ မစားနိုင်ဘဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိုက်ခင်းကားပေါင်ရန်နှင့် ငါးသေတ္တာတစ်ဘူးသာ ပြီးခဲ့ရပါတယ်။

ထို့နောက် ဖျာသည် ကျွန်တော့်လက်ဖောင်းပေါ်ခေါ်၊ အိုးက နောက်တစ်နေ့ အစီအစဉ်ကို ဆွဲရင်း လှိုင်းသံတုန်းတုန်းကြားမှာ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ရပါတော့တယ်။ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာအတိပင်၊

ကျွန်တော်၏ အစီအစဉ်များထဲတွင် အကျိုးဘောင်းဘီဆင်တူဝတ်ကြရန်နှင့် ငါးပျားရန်ပင် ပါဝင်သေးတယ်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဖျာနဲ့ ကျွန်တော်တို့သည် နီညိုရောင် အကွက်လက်ရည်၊ ဂျင်းမြာရင့်ရောင် ကိုယ်စီဖြင့် သောင်ပြင်ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ငါးထိုင်များကြပါတော့တယ်။

“ကိုရာ . . . ဒီနားမှာထိုင်ရတာ တစ်နာရီလောက် ရှိပြီ၊ ငါးတစ်ကောင်မှ မရသေးဘူး၊ ဒီမှာ နေပူပြီး လူခြောက်ဖြစ်တော့မယ်”

“အဲဒီတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ ဖျာရဲ့၊ ဒီအတိုင်းပဲ စားရတာပေါ့၊ အလုပ်ရှုပ်တောင် သက်သာသေး”

“ဟွန်း . . . ယောက်ျား အခုစိပ်လှုတ် ငါးတောင်ရအောင် ပျှားနိုင်တဲ့ ယောက်ျား”

“အောင်မယ် . . . ဘေးနားက အခန့်သားထိုင်နေတဲ့ မိန်းမ ရေသာခိုက်များ . . . လူခြောက် မြန်မြန်ဖြစ်ပါစေ ဘုရား”

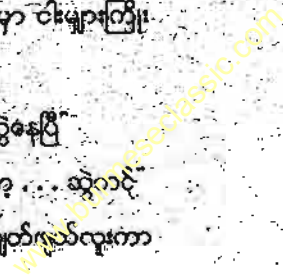
ကျွန်တော်က တစ်ခွန်းမပဲ စကားနားထိုင်းလျှင် ဖျာသည် ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်အကြီးစားကြီးဖြင့် ပစ်ပေါက်ပါတယ်။

“ရင်ကို ထိချက်ပြင်းလွန်းတယ်ပေါ့ . . . ဒေါ်လင်းရောင် ဖျာ”

ဟု ဆိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ငါးမျှားကြီးသည် တုန်ခန် တင်းလာပေပြီ။

“ဟာ . . . ဖျာရေ . . . ငါးဆွဲပြီကွ . . . ဆွဲနေပြီ”

“ဟယ် . . . ဟုတ်လား . . . ဆွဲတင်တော့ . . . ဆွဲကိုင်” ကျွန်တော့်စကားကြားတာနဲ့ ဖျာသည် ဖျတ်လှယ်လှယ်ကာ

ထအော်ပါးတော့တယ်။ ကျွန်တော်သည် ဗျကို စရင်စိတ် ဟုတ်ခန့် ပေါ်လာတာ...

အမလေး... အကြီးကြီးပဲနဲ့ တူတယ်။ လေးသဟ ဗျ ကုညီပါစို့။

အင်း... အင်း... ဗျ ဆွဲတင်ပေးမယ်

ဟုဆိုကာ ဗျသည် အသည်းအသန်ကုဆွဲပေးပါတော့ တယ်။ ကျွန်တော်က ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ပြီး ငါးများတံတို ဆတ်ခန့်ဆွဲတင်လျှင် တစ်ထွာသာသာ ငါးလေးသည် ငါးများကြီး ဗွင် တန်းလန်းလေးပါလာမိသည်။

ဗျသည် ငါးကို တစ်လှည့် လူကိုတစ်လှည့် စောင်ဝေဖန် ကြည့်ကာ...

အေး... ငတွေမယ်... တွေမယ်။ လူကိုများ နောက် ရောကျလို့ လူအညစ်အကြေးတုံးကြီးရဲ့

ဒါဆို... လူအညစ်အကြေးတုံးကြီးရဲ့ပိန်းမ လူအညစ် အကြေးမကြီး

ဟုဆိုလျှင် သူ့မမှာ ငါးကို ဇိုးဖိုးဖတ်ဖတ် ဖြုတ်ယူကာ ခနဲခက်တစ်ကောင်ရအောင် များထား

တင်... ဒီကောင်ကရော

“သွားကင်ဦးမယ်”

ဗျသည် ထိုသို့ဆိုကာ အကျက်ဆောင်အောက် ဆင်း သွားပြီး ဝလေကွယ်ရာအရပ်၌ ငါးကင်ခနဲလေပြီ။ ကျွန်တော်က တော့ နောက်ဆုပ်ငါးဘက်ကောင် ထပ်များရင်း သူ့မရဲ့ ငါးကင်ကြီး ကို အမျှင်ဖေင့်တာနေပါတယ်။

ဆိုပေမယ့် အချိန်ကြာတဲ့အထိ လူ့ရော ငါးကင်ရော ပြန်မရောက်တဲ့အဖြစ်မို့...

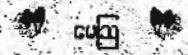
“ဗျရေ ငါးကင်မရမ... သွားလား။ ဒီမှာ စားချင်လို့ပြီ”

“စားချင်ရင် ခနဲဆွဲတင်တာပဲကောင်တာ ထပ်များပေစော့၊ ဗျစားလို့ ကုန်ပြီ”

ဟုဆိုသည်။

သူ့မသည် ထိုမျှသာမဟာဘဲ လူ့စာစိယောက်အား နောက်တီးစော့စာရတာကို ခုလှည့်အချိန်က ဗျကတစ်ခါသေးစာမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရွက်ဖျင်စာကြီးနဲ့ မထုံမိမကမ်းတွင် ထာသာဝ စိမ့်စိမ့်ရေတစ်ခုရှိပြီ။ ငရုတ်ခွန်လေးလို့ ဖြစ်ပေါ်နေတာကြောင့် အပေါ်ဘက်ပိုင်းကို သောက်ရေအဖြစ်သုံးပြီး ရေတန်ကိုတော့ ရေခင်းမျိုးကြွလေ့ရှိပါတယ်။

“ကို... ဗျရေချိုးမခင်နော်၊ လှမ်းမကြည့်နဲ့ ပုံညီလည်း”

မကြည့်နဲ့နော်

ဟု အော်ဟစ်ကာ သူမက ရေအရင်ချိုးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ လဲလှယ်စရာ ပုဆိုးနဲ့ထဘီတစ်ထည်စီသာပါပြီး၊ ကျန်အစတ်တွေသည် အောင်ဘီတွေသာ ဖြစ်တာကြောင့် သူမက ချောက်ချစ် အကြံရခြင်းဖြစ်သည်။

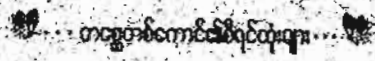
“ကိုင်း...ကို... ချိုးတော့”
“ဖျနော်... ခိုးမကြည့်နဲ့... ရှက်တတ်တယ်ကွ”
“အဲဒီ အိုင်ထဲမှာ ခေါင်းဖြူပြားပေး သိလား”

ဟု သူမကရန်စောင်ကာ ကျွန်တော်အနားမှထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ချွတ်စိတ်ပြေနေပြေ ရေစိမိပြီး ဟုန်းပေါ်တက်ရန်အကြည့်တွင် ကျွန်တော်ပုဆိုးမရှိတော့ပေး။

ကျွန်တော်သည် ရေထဲမှနေ၍ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာပေးမယ့် မတွေ့ရတော့၊ သူမလက်ချက်မှန်း သိသွားကာ...

“ဖျ... ဖျရေ... ပုဆိုး ဝှက်ထားလား”
“ဝှက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး... ပေါ်ကင်ယူထားတာဟောဒီမှာ တွေလား”

ဟု၍ သူမက လက်ထဲက ပုဆိုးကို မြှောက်ပြရင်း...
“အရှင်နေပေးဦးတော့ ယောက်ျားရေ၊ နောက်ထပ် ထစ်

နာရီကြာမှ ပေးမယ်

“ဟ... ဖျ... မလုပ်နဲ့ကွာ... ကိုယ်ချမ်းနေပြီကွာ”
“အသက်နဲ့ အဝေးကြီးပါ ကိုရာ... ပီနစ် (၆၀) ထ်”
ဖျသည် တံထဲဝင်သွားလျှင် ကျွန်တော်သည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းလားရပါတယ်။ ဖျ တကယ် ပုဆိုး လာပေးတဲ့ အချိန်တွင် ပီနစ် (၂၀) သာ ရှိသေးပေမယ့် ကျွန်တော် ချမ်းနေတဲ့ ကို ကြည့်ပြီး...

“ဖျ နောက်တာလွန်သွားတယ် ကို... ဆောရီး... ဆောရီး... ဖျက ချစ်လို့တာ”

ဟု၍ ထပ်တလဲလဲဆိုတာ ကျွန်တော်အား ကပျာကအီ ရေသုတ်ပေးပြီး၊ စီးတွေဖို့ အချမ်းပြေစေရန် ကော်ဖီတွေ ချော်တိုက်နဲ့ ပျာယာစက်နေလျှင်...

“ဖျ... အပေါ်ယံတွေက အချမ်းမပြေပါဘူး ဖျရာ၊ ကိုယ့်တို့ လာဖက်ထား။ နှု ဖက်ထားမှ အချမ်းပြေမှာ”

ဟုဆိုလျှင် ဖျသည် ယစ်မှူးကြည့်မြတ် အကြည့်တစ်ချက်နဲ့ မျက်လွှာကို ပင်ကြည့်ကာ ကျွန်တော်အနားလျှောက်ထားတာ ရင်ခွင်ထဲ ဝှိုးစေ့စင်ထိုင်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် ဖျ၏ အပြုအမူကို တအံ့တခြေဖြစ်ကာ

ရင်ထဲမှာ ဆွတ်ခပ်ဖျံနဲ့ လွမ်းအသလာပါတယ်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဖျာသည်ရင်ခွင်ထဲတွင်ဆိတ်ငြိမ်နေ သလိုကျွန်တော်ကလည်းခပ်ကျပ်ကျပ်ပေ့ဖက်ထားမိပါပြီတည်း။

ကျွန်မသည် ဒီလိုပဲ အလင်းချိန်ဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို နောက်ဆုံးအကြည့်နဲ့ စိုက်ငေး ကြည့်နေမိပါတယ်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင်သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖျားအားသိုင်းဖက်ပြီး အိပ်ထစ်တာ၊ ဖျားအနည်းငယ်လူးလွန်တာနဲ့ သူ့ ဖျတ်ခနဲ တစ်ပါးတယ်။

ခုများတော့ ကော်ဖီထဲမှာအိပ်ခေးထည့်ထားတဲ့တန်ဖိုး နဲ့ သူ့သည် ကျွန်မ ရွဲခွားမည့်ကို မသိဟန်နဲ့ အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

နာရီသည် ညဉ့် (၁:၃၅) နေပေပြီ။ မကြာခင်ပဲ ရောင်နီ ခပ်ဖျူဖျူ ရောက်လာတာနီးပါပြီ။ လသည်ဝင် ကောင်းကင်၏ ဖုံး ခပ်ဖြင့်ဖြင့်တွင် နေရာယူလျက်ရှိချေပြီ။

ကျွန်မသည် သူ့မျက်နှာကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ကြည့်ပြီး သူ့အတွက် စာကယ်အသုံးဝင်မည့် စားတွေ၊ လွှဲတွေ၊ နောက်ပြီး

နာရီသံလိုက်အိမ်ပြောင်တွေကို မထားခဲ့ဘဲ ဖိတ်တဆိတ် တစ်ခု ချင်း ကောက်သိမ်းကာ ရင်ထဲမှာ သာကြောင့်မှန်းမသိ နှင့်သီး ကြော ကွဲလာရပါတယ်။

ဒီကျွန်းကလေးဟာ စက်လှေခပ်သေးသေးလောက်ပဲ ဝင်လို့ရတဲ့ များမြောက်ရပ်ထွေးသော ကျွန်းဆွယ်တွေကြားထဲမှာ မှီတာကြောင့် သူ့အား ကယ်ခွင့် လွတ်မြောက်ခွင့်သည် ကမ်းမပြင် လမ်းမပြင် ရှိလှပါပြီ။

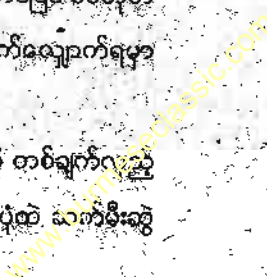
သူဟာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရက်အတန်ကြာနေပြီးတဲ့နောက် မိကွာပြတ်ခြင်းနဲ့ ပထမဆုံး ကြုံတွေ့ရနိုင်ပါတယ်။

“မိကွာက နောက်ထပ် နှစ်ရက်တစ် ကျန်တော့တာ၊ အများပျောက်ဆေးတွေ ထားခဲ့လိုက်ပါမယ်။ သူ့ အများပျောက် အောင် သောက်လို့ရတာပေါ့။”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်ကာနာရီကိုကြည့်လျှင် (၄:၀၀)ထိုးချေပြီ။

“ကဲ... ငါသွားဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ ဒေသပြင် ဓမ္မိဘုတ် ဇွတ်ထားတဲ့နေရာဟာ ဒီကနေ တစ်နာရီလောက်မလျှောက်ရမှာ အတော်ပါပဲ”

ကျွန်မသည် စိတ်ထဲကတွေးကာ သူ့ကို တစ်ချက်လှည့် ကြည့်ပြီး စောင့်ကို လည်ပမ်းအထိ ဆွဲချပေး၊ မီးပုံထဲ ဆက်မီးဆွဲ

စေရန် ထင်ဆပ်ကြီးကြီးသုံးချောင်းကို ပစ်ထည့်ပေးကာ ကျောပိုး
အိတ်ကို တောတ်လွယ်ပြီး ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

နေ့စမ်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုဟာ ညည်းတွားနေ
သလား။ ဒါမှမဟုတ် ငိုရှိုက်နေသလား။ သိပ်မသေချာလှပါ။
သေချာတာကတော့ ကျွန်မသည် တံထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည့်လူကို
နှောတ်ဆံတင်ငင်နဲ့ ရှိခြင်းပါ။

သောင်ပြင်ပေအရောက် အထူးငါးမျှာခဲ့တဲ့ နေရာတွေ၊
အတူလဲလျောင်းဖူးတဲ့ သောင်ပြင်၊ ရယ်သံတွေနဲ့ ချစ်ခြင်းစိုလက်
တဲ့ အကြည့်တွေ၊ အရာအားလုံးသည် ရှင်သန်သက်ဝင်နေသလို
ပင် ခံစားရပါတယ်။

ကျွန်မသည် ဒုတိယအကြိမ် ရင်ထဲမှာ တလှိုက်လှိုက်
ဝင်နည်းတူပေါ့လျှောက်ထားရာနေရာကိုအားကုန်ပြောလာခဲ့ပါတယ်။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖျ ကိုယ့်ကို ခွဲမသွားနဲ့နော်”
“ဖျကို ချစ်မိသွားပြီ”

အိုကွယ်... သူ့စကားတွေဟာ ဖျ... ဖျအတွက် အနား
မှာ ကပ်ပြီး ပြောနေသလို ရင်းနှီးနွေးထွေးဆဲ။

ဖျသည် တရုတ်ပီလီမ်ဆင်းလာတဲ့ မျက်နှာမိတ်ကုန်ပိုင်
စပီဘုတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်ခဲ့ချေပြီ။

အကယ်၍ဖျား ကျွန်မ၏ လုပ်ရပ်အားလုံးကို ကျောက်
ဆောင်ထက် တစ်နေရာမှ သူကြည့်နေမှန်းသိခဲ့လျှင် ...

ကျွန်တော်သည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ရပ်တာ
စက်လှေလေး မှုန်တိမှုန်ဝါးနဲ့ အစတ်အပြောက်လေး ဖြစ်သွားတဲ့
အထိ မျက်စိစာဆုံးကြည့်နေမိပါတယ်။

“တစ်နေ့မှာ ဖျ ခွဲသွားမယ်ဆိုတာ ခိုဝိမ်လျက်နဲ့ ဒီ
လောက် မြန်မြန်ကြီး ထားရစ်ခဲ့မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး... ဖျ၊
ဒါပေမယ့်ကျေနပ်ပါတယ်... ဖျ၊ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပျောက်
နိုင်တဲ့ ကမ္ဘာလေးတစ်ခု ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေနပ်ပါတယ်။
ဒီကမ္ဘာထဲက ကိုယ်ထွက်ပြေးဖို့ မစဉ်းစားပါဘူး။ နေသားတကျဖြစ်
အောင်ကိုယ်ကြိုးစားနေထိုင်သွားပါမယ်။ ဖျကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေနဲ့ပေါ့”

ကျွန်တော်က ရင်တွေ ပွင့်ထွက်တာ နှလုံးသားတွေ ခုန်
ပေါက်ထွက်လာတဲ့အထိ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ကမူးရှူးထိုး ပြေး
လွှားနေပြီးမှ ဝုန်းခနဲ အားပြတ်ကာ ဟပ်ထိုးလဲကျလွှားမိတယ်။

ကျွန်တော်သည် သံသောင်ပြင်ပေါ်တွင် “ဖျ ကို
ချစ်တယ်” ဆိုတာကို ခပ်ထင်းထင်း ရေးချရင်း အကယ်၍...

ကောင်းကင်သည် ခြေပြင်၏ မှန်တစ်ချပ်သာ ဖြစ်မည်ဆိုပါလျှင် ထိုစကားစုအား ဖျ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တိုင်း တွေ့နိုင်ပါစေ လို့ ဆုတောင်းပီပါတယ်။

သူ ဆုတောင်းသည် အမှန်တကယ် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။

* * *

ကျွန်မသည် တရုတ်စရပ်စတမ်း ကျလာတဲ့ မျက်ရည် တွေကို ထိန်းရန်အလို့ငှာ ကောင်းကင်ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းစဉ် ...

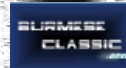
“ဖျ ကို ချစ်တယ်”

အို... ဒါ... ဒါ... ဖျ ထင်မှတ်တာပဲဖြစ်ပါစေ။

ဒီစာတန်းဟာ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ထင်ရှားစွာ တည်ရှိ ဖြစ်နေရာယူစမြဲ... ဖျ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်တိုင်း တွေ့ရစမြဲ...

သေချာတာကတော့ ကျွန်မထည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့နလုံးအားနဲ့ ထိုအရာနဲ့ ထပ်တူညီသော လူတစ် ယောက်ကို ထားခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

* * *

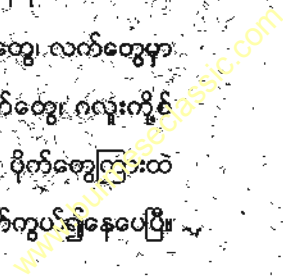

နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်း (၃၀) ကြာသော်

အခန်း(၁၃)

အထူးကုဆေးရုံကြီး၏ အထူးစနစ်တစ်နေရာတွင် အသက် (၅၅) နှစ်ရှိ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် အသက် အရွယ်နှင့်မမျှစွာ ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရပါတယ်။

နာခေါင်းအပေါက်နှစ်ခုစလုံးမှာ ပိုက်တွေ၊ လက်တွေမှာ အပ်ချောင်းများစွာနဲ့ သွယ်ဆက်ထားတဲ့ ပိုက်တွေ၊ ဂလူးကိုင်း ပုလင်း၊ သွေးပုလင်းတွေ မြောက်မြားစွာအော့ ပိုက်တွေကြားထဲ မှာ ထိုမိန်းမကြီး၏ပါးလှုပ်လှုပ်ခန္ဓာသည်ပျောက်ကွယ်၍နေပေပြီ။

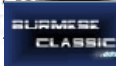

နလုံးရန်ခြင်းကို တိုင်းနေတဲ့စက်မှ တာတိတိအော်သံများ
က သေမင်း၏ ခပ်ညှိုးညှိုးရယ်သံလို...

ဒေါလင်းရောင်ဖြူသည် သူမနဲ့အေးမှ ဝတ်လုံတော်ရ
ကြီးကို လက်ဆုပ်ခေါ်လျှင် ထိုဝတ်လုံတော်ရကြီးမှာ သူ့ရဲ့ခပ်ထူထူ
ပါစေ့ပျက်ပန်းကြိုးကို ဝတ်မကတ ဟန်ကြီးမန့်ကြီးနဲ့ သိုးလာလျှင် သူမ
မှာ ထိုးညှင်းကာ မနည်းအားပိုက်တဲ့ အသံနဲ့...

“ကျွန်မ... သေ... စာမ်း... စာ... အထိုင်း... နောင်
တော်ကြီးနဲ့... လင်း... ရောင်... ဖျ ကောင်းမှု... လှူ...
ပေး... ပါ”

“စိတ်ချပါ ဒေါလင်းရောင်ဖြူ ပိတ်ချပါ”

ဟု တာတိတိပေးပြီးလျှင် ဒေါလင်းရောင်ဖြူသည် စပယ်
ရယ်နပ်(စ်)လေးကိုခေါ်ကာ သူမ ခေါင်းအုံးအောက်မှ တစ်စွန်း
တစ်စ ထွက်နေတဲ့ နီညိုရောင်ရုပ်အကွက်လေးကို ဆွဲပြလျှင်...

“အန်တီ ဝတ်မလားရှင်”

သူမက ခေါင်းညိတ်အပြီးတွင် သူမကို ညှင်သာစွာနဲ့
ဝတ်ဆင်ပေးပါတယ်။ သူမသည် ထိုအင်္ကျီဝတ်ပြီးမှ လှဲခြုံပိတ်ချ
ဟန်နဲ့ မျက်ဝန်းအစုံကို မေးဆိုတ်လိုက်လျှင်...

နလုံးရန်သံသည် တိခနဲ ဩဝါတောက်ခွားလေပြီ။
သူမ၏မျက်ခန်းထောင်စွန်းမှ မျက်ရည်စသည် မည်သူ
အတွက်ကျသည်ဆိုတာ ကာယကံရှင်မှတစ်ပါး မည်သူမှ သိနိုင်
မည် မထင်ချေ။

အကယ်၍များ လင်းရောင်ဖြူ ဟု ခေါ်တွင်သော သူမ
သည် လူသူမနီးရာ ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းပေါ်တွင် စုတ်ပြပေါက်
နေပြီဖြစ်တဲ့ ရွက်ဖျင်တဲကြီးတစ်ခုတွင် သူမနှင့်ဆင်တူညီတဲ့ ရုပ်
အင်္ကျီနီညိုကွက်ကိုဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည်လည်း
သူမနလုံးရန်သံ စိခနဲရပ်သည့်အချိန်နဲ့ထပ်တူ လူလောကထဲက
ထွက်ခွာသွားရကြောင်း သူမသိခဲ့မည်ဆိုပါလျှင်...

ထိုလူသည် တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ စီရင်ထုံးကို နာခံရ
သည့် လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရလေပြီ။

ထိုသူကား...

စန္ဒရားစွာဖြင့်

(16.6.2002)
(7:05)P.M

